KIYAMET POLİSİ

Ben H. Winters



"Tuhaf ve nefis. Kıyamet Polisi en sevdiğim polisiye serilerinden biri."
—JOHN GREEN

Edgar En İyi Polisiye Roman Ödülü Kazananı

KAKTÜSÜN

ithaki

"İNSANLARIN BU FELAKETLE YÜZLEŞMEKTEKİ BECERİKSİZLİĞİ, FELAKETİN KENDİSİNDEN DAHA DA BETER."

Dünyanın sonuna altı ay kaldı. Uzaydaki küçük mavi noktaya, $2011GV_1$ isimli bir asteroit çarpacak ve yaşam sona erecek. Peki, bu kadar kısa sürede öleceksek cinayetleri çözmenin ne anlamı var? İçine kapanık bir sigortacının şüpheli intiharını araştırmaya başlayan Dedektif Palace, ekonominin iflasa koştuğu, camilerin, kiliselerin, sinagogların dolup taştığı, komplo teorilerinin havada uçtuğu, çaresizlik ve inkârın birbirine karıştığı böyle bir dünyada, her hafta düzinelerce intiharın yaşandığı bir şehirde aklını korumaya uğraşıyor. Tüm bunların bir anlamı olmalı. Değil mi?

Ben H. Winters, Edgar ve Philip K. Dick ödüllerine sahip Kıyamet Polisi üçlemesinde, insanların yığınlar halinde istifa edip iyi kötü tüm arzularının peşine düştüğü bir dünyada mesleğini umursayan nadir kişilerden birini, hayatı boyunca düşlediği işi insanlık tarihinin en kötü zamanında elde eden Hank Palace'ı anlatırken, "katil kim" sorusunun ötesine geçiyor. Medeniyetin temel taşları nelerdir, hayatın değeri nedir, sayılı günümüzün olduğunu bilsek, gerçekten ne yapardık gibi soruların cevaplarını arıyor.

Polisiyeyle bilimkurgunun birleştiği o nefis noktada duran *Kıyamet Polisi*, ışığın tükenişine öfkeyle bağıran, en büyük muammayı, insanı çözmeye çalışan bir roman.

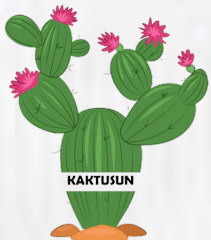
"Bu ufuk açan polisiyeye, ilginç mekânlarda geçen suç hikâyelerini seven ve kıyamet hikâyelerinde farklı bir bakış açısı arayan okurlar bayılacak."

—LIBRARY JOURNAL

"İlgiyi canlı tutan ters köşeleri, sevilesi karakterleri ve hüzünlü güzelliğiyle, *Kıyamet Polisi* nadir bir mücevher."

—SAN FRANSISCO BOOK REVIEW





Çeviren: Şefika Kamcez
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786057 762283
/ithakiyayinlari

Ben H. Winters

14 Haziran, 1976'da doğan yazarın çocukluğu Maryland'de geçti, St. Louis'de Washington Üniversitesi'ne gitti ve sonrasında neredeyse altı farklı şehirde yaşadı. *Sense and Sensibility and Sea Monsters* (2009) isimli *New York Times* çoksatanlar listesine giren Jane Austen parodisi romanın da yazarı olan Winters'ın diğer kitapları şunlardır: *Android Karenina* (2010), *The Secret Life of Ms. Finkleman* (2010), *Bedbugs* (2011), Anthony Ödülü ve Edgar Ödülü'ne sahip *Kıyamet Polisi,* üçlemenin ikinci kitabı olan ve Philip K. Dick, Seçkin Bilimkurgu Ödülü'nü kazanan *Countdown City* (2013), üçlemenin sonuncu kitabı *World of Trouble* (2014), *Underground Airlines* (2016) ve *Golden State* (2019) Tiyatro oyunları da yazan ve *USA Today*, *the Huffington Post* gibi yayınlarda yazıları yayımlanan Ben H. Winters, Los Angeles, California'da, eşi Diana ve üç çocuğuyla beraber yaşamaktadır.

Kıyamet Polisi
Ben H. Winters

Orijinal Adı: *The Last Policeman*

İthaki Yayınları - 1566

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Görseli: *Doogie Horner*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ekim 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-28-3

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Şefika Kamcez, 2019
© İthaki, 2019
© Ben H. Winters, 2012

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
İngilizcede ilk basımı Philadelphia, Pennsylvania merkezli Quirk Books tarafından yapılmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

Ben H. Winters

KIYAMET POLİSİ

Kıyamet Polisi Üçlemesi: 1

Çeviren: Şefika Kamcez

ithaki

BELGESİZ KAOS TEAM

Concord'lu Winters Ailesi
Andrew Winters için

ÇEVİRİ KAKTÜS TEAM

"En büyük rasyonalist Voltaire için bile saf
akla dayalı (tam bir rasyonel) intihar, kuyruklu
yıldız ya da çift başlı koyun gibi şaşkınlık
verici ve bir parça da grotesk bir şeydir."
—A. Alvarez, *The Savage God:*
A Study of Suicide

"Bir tren var
Dönemecin oradan
Yavaştan çıkagelen."
—Bob Dylan, "Slow Train"

OLAGANÜSTÜ KAOS TEAM

BİRİNCİ KISIM

İntihar Şehri

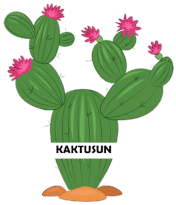
20 Mart, Salı

Sağ Açıklık 19 02 54.4

Dik Açıklık -34 11 39

Uzanım 78.0

Delta 3.195 Astro-birim



1.

Sigortacıya bakıyorum, o da bana, modası geçmiş kemik çerçeveli gözlüğünün arkasındaki soğuk gri gözleriyle bakıyor; içimde berbat ama heyecanlı bir his var, vay be gördüklerim gerçek ve ben buna hazır olduğumdan emin değilim, hem de hiç.

Gözlerimi kısıp tekrar adama odaklanıyor ve daha yakından bakabilmek için ağırlığımı verdiğim ayağımı değiştiriyorum. Gözler, gözlük, ince çene, hafiften açılmaya başlamış alın ve çenenin altında düğümlü ince siyah kemer.

Bu gerçek. Öyle mi? Bilmiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, dikkatimi toplamaya zorluyorum kendimi, ceset dışında bir şey dikkatimi çekmemeli, kirli zemini görmemeli, tavandaki ucuz hoparlörlerden yayılan beş para etmez lokanta müziğini duymamalıyım.

Koku mahvediyor beni; kullanılmış kızartma yağıyla sıvanmış at ahırı gibi berbat, boğucu bir koku. Dünyada hâlâ doğru düzgün yürütülen birçok iş var ama gece gündüz açık bir *fast food* restoranındaki tuvaletlerin gece temizliği o işlerden değil. Durum şöyle: Sigortacı düşüp tuvalet taşıyla bölmenin donuk yeşil renkli duvarı arasına sıkışmış, saatlerce bu durumda kal-

mış. Ta ki polis memuru Michelson rastlantı eseri tuvalete girip de onu görünceye kadar.

Michelson vakayı 10-54S koduyla yani intihar olarak bildirmiş, zaten öyle de görünüyor. Son aylarda öğrendiğim, daha doğrusu öğrendiğimiz bir şey varsa o da insanların kendilerini filmlerdeki gibi tavandaki kirişe ya da lambaya asıp intihar etmedikleridir. Ölmekte kararlıysalar –ki son zamanlarda hepsi kararlı– kendilerini kapı tokmağına, portmantoya ya da sigortacı adamın yaptığı gibi engelli tuvaletinin tutamağı olan bir yatay boruya asıyorlar. Sonra da eğilip ağırlıklarını aşağı veriyorlar sadece, düğüm gittikçe sıkışıyor, soluk borusu tıkanıyor.

Biraz daha öne eğiliyor, çömeldiğim yerde sırtımı düzleştiriyorum, düşüp etrafa parmak izlerimi bırakmamak için alanı sigortacıyla daha uygun şekilde paylaşmanın yolunu bulmam lazım. Dedektif olarak çalıştığım son üç buçuk ayda dokuz intihar vakası gördüm ama hâlâ soluk borusunun tıkanması yoluyla ölen birinin yüzünün aldığı hale alışabilmiş değilim: dehşetle açılmış gibi ileri fırlayan, ince örümcek ağlarına benzer şekilde kanlanan gözler, dışarı çıkıp yana kayan dil, şişmiş ve kenarları morarmış dudaklar.

Gözlerimi kapatıyor, ellerimle ovuşturuyor, sonra tekrar bakıp adamın hayattayken neye benzediğini tahmin etmeye çalışıyorum. Yakışıklı değilmiş; bunu hemen anlamak mümkün. Yüzü dolgun ve orantısız: çene fazla küçük, burun fazla iri; şişe dibi camlı gözlüğün arkasındaki gözler ise boncuk gibi.

Anlaşıldığı kadarıyla sigortacı uzun siyah bir kemerle intihar etmiş. Kemerin bir ucunu tutamağa bağlayıp ötekine de cellat düğümü atmış.

"Evlat, baksana bir. Kim bu arkadaş?"

"Peter Anthony Zell," diyorum sessizce, başımı hafifçe arkaya çevirip Dotseth'e bakıyorum, adam tuvaletin kapısını açmış sırıtarak tepemde dikiliyor. Elinde dumanı tüten bir bardak McDonalds kahvesi var, boynunda ekose desenli şık bir fular.

"Beyaz bir erkek. Otuz sekiz yaşında. Sigortacı."

"Dur tahmin edeyim," diyor Dotseth. "Köpek balığı tarafından parçalanmış. Yok, yok, dur: İntihar. İntihar mı?"

"Öyle sanırım."

"Afalladım yahu! Şoke oldum!" Denny Dotseth, başsavcı yardımcısı. Ablak yüzünde neşeli bir ifade olan kır saçlı bir eski kurttur. "Affedersin Hank. Sen de kahve ister miydin?"

"Hayır, efendim, teşekkür ederim."

Kurbanın arka cebinden çıkan siyah suni deri cüzdandan öğrendiklerimi Dotseth'e anlatıyorum. Zell, ofisleri Eagle Meydanı'nı gören Water West Binası olan Merrimack Hayat ve Yangın Sigortaları'nda çalışıyormuş. Kullanılmış sinema biletlerine bakılırsa ergen maceralarından hoşlanıyormuş: Yüzüklerin Efendisi filmlerinin yeniden gösterimi, bilimkurgu dizisi *Uzaktaki Soluk Işık*'ın iki bölümü ve Hooksett'teki IMAX'te DC, Marvel'a karşı gösterimi. Cüzdanda ailesiyle ilgili bir ipucu veya herhangi bir fotoğraf yok ama beşlik ve onluklardan oluşan seksen beş dolar bulundu. Bir de sürücü ehliyeti var, adres de hemen bu şehirde: Matthew Caddesi, No:14, Güney Concord.

"Aaa, tamam. Oraları bilirim. O caddede küçük, sevimli evler vardır. Rolly Lewis'in de yeri orada."

"Dövülmüş de."

"Kim? Rolly mi?"

"Hayır, maktül. Bak." Sigortacıya dönüp o şekilsiz yüzünde, sağ yanağının üstündeki çürükleri işaret ediyorum. "Biri adamı fena benzetmiş."

"Evet. Kesinlikle öyle."

Dotseth esneyip kahvesini yudumluyor. Önceleri, bir ceset bulunduğunda New Hampshire yasaları uyarınca, başsavcılıktan birinin çağırılması bir zorunluluktu; böylece, bir cinayet davası açılacak olursa savcılık olayın başından itibaren işin içinde bulunabiliyordu. Ancak ocak ayı ortalarında, bu yasal zorunluluk eyalet meclisi tarafından içinde bulunulan olağanüstü koşullarda, son derece gereksiz bulunarak kaldırıldı. Dotseth ile meslektaşları ise, hiç de cinayet mahalline benzemeyen cinayet ma-

hallerinde karga gibi gaklamak üzere, hâlâ eyaletin her yanına koşturup duruyor. Artık, 10-54S vakalarına başsavcı yardımcısını çağırıp çağırmamak soruşturmayı yapan polis memuruna kalmış bir şey. Ben genelde arar, çağırırım.

"Başka ne haberler var delikanlı?" diye soruyor Dotseth. "Az da olsa hâlâ tenis oynuyor musun?"

"Ben tenis oynamam efendim," diyorum gözlerimi maktülden ayırmadan.

"Öyle mi? Kimdi o tenis oynayan?"

Çeneme parmağımı dayayıp düşünüyorum. Zell kısa boylu biri, en fazla 1.65 filan boyundadır ve şişe gibi göbekli. Vay be, diye düşünüyorum hâlâ; çünkü bu cesette, bu ölüde, bu özel intihar vakasında bir gariplik var ve bunun ne olduğunu çözmeye çalışıyorum.

"Telefonu yok," diye mırıldanıyorum.

"Ne?"

"Cüzdanı, anahtarları burada ama cep telefonu yok."

Dotseth omuz silkiyor. "İddiaya girerim ki atmıştır. Beth de geçenlerde kendi telefonunu attı. Çünkü telefonların çalışması artık şansa kalmış. Beth de en iyisi o lanet şeyden kurtulmak diye düşündü."

Başımı yukarı aşağı sallıyor, "Tabii, tabii," diye mırıldanıyorum Zell'e bakarak.

"Not da yok."



"Ne?"

"İntihar notu yok."

"Öyle mi?" diyor, tekrar omuz silkiyor. "Belki bir arkadaşı bulur. Belki de patronu bulur." Gülümseyerek kahvesini yudumluyor. "Böylelerinin hepsi not bırakır. Yine de bu aşamada nota ihtiyaç olduğu söylenemez, değil mi?"

"Evet, efendim," diyorum elimle bıyığımı sıvazlayarak. "Öyle gerçekten."

Geçen hafta Katmandu'da güneydoğu Asya'nın çeşitli yerlerinden gelen bin hacı hep birlikte yanmak üzere odun yığınına

yürüdü. Hacılar kendilerini ateşe atmadan önce, çevrelerinde halka oluşturan rahipler dini şarkılar söyledi. Orta Avrupa'da ihtiyarlar Nasıl Yapmalı DVD'leri yayınlıyorlar: *Ceplerinizi Taşlarla Nasıl Doldurursunuz*, *Banyoda Barbitürat Karışımı Nasıl Yapılır*. Kansas City, St. Louis, Des Moines gibi Amerikan Orta Batı şehirlerindeyse ateşli silah modası var; intihar edenlerin büyük çoğunluğu ateşli silahla beyinlerini dağıtıyor.

New Hampshire'ın Concord kasabasında ise her nedense kendini asma modası var. Tuvalet bölmelerinde, samanlıklarda, inşaat halindeki bodrumlarda kendilerini asan insanlar. Geçen hafta cuma günü Doğu Concord'da bir mobilya mağazası sahibi bu işi Hollywood tarzı yapmayı deneyip, bornozunun kuşağıyla kendini yağmur oluğuna asmış. Fakat yağmur oluğu yerinden çıkınca adam boruyla birlikte evin sundurmasına düşmüş; hâlâ hayatta ama kollarıyla bacakları kırık.

"Neyse, bir trajedi tabii," diye, boş bir ifadeyle lafımı tamamlıyor Dotseth. "Her biri ayrı bir trajedi."

Saatine hızla göz atıyor, sıvışmaya hazır. Oysa ben hâlâ çömelmiş vaziyette, kıstığım gözlerimle sigortacının cesedini inceliyorum. Peter Zell dünyadaki son gününde bej rengi, kırışık içinde bir takım elbise ve içine açık mavi gömlek giymeyi tercih etmiş. Çoraplarının eş olduğunu söylenemez; biri koyu kahverengi biri bir ton daha açık kahverengi. İkisi de lastikleri gevşek olduğundan ayak bileklerine doğru inmiş. Boynundaki –Dr. Fenton'un daha sonra bağ diye ağlandıracağı– kemer kaliteli bir şey: Parlak siyah deriden, altın tokasında da B ile R harfleri var.

"Dedektif? Orada mısın?" diyor Dotseth. Başımı kaldırıp bakıyor, gözlerimi kırpıyorum. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Yok efendim. Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Her zamanki gibi bir zevkti, delikanlı."

"Bir şey var ama."

"Nedir?"

Doğrulup yüzüne bakıyorum. "Diyelim ki, birini öldüreceğim."

Bir sessizlik. Dorseth bekliyor, ilgili, sabrını abartıyor. "Pekâlâ."

"İnsanların durmadan intihar ettiği bir şehirde, öyle bir çağdayız. Her yerde. Burası bir intihar şehri."

"Peki."

"Taktik olarak, kurbanımı öldürüp cinayet süsü vermez miyim?"

"Olabilir."

"Olabilir değil mi?"

"Evet olabilir. Fakat bu yerdekini diyorsan..."

Neşeli bir yüz ifadesiyle parmağını uzatıp yerdeki iki büklüm cesedi gösteriyor. "Bir intihar bu." Sonra bir göz kırpıp erkekler tuvaletinin kapısını iterek açıyor ve beni Peter Zell ile baş başa bırakıyor.

"Ne diyorsun Sedyeci? Mezbaha aracını mı bekleyelim yoksa cesedi kendimiz mi paketleyelim?"

Polis memuru Michelson'a ters ters bakıyorum. Böyle durumlarda sahte sert adam hallerinden, "mezbaha aracı" ya da "cesedi paketlemek" gibi laflardan hoşlanmam, Ritchie Michelson da bunu gayet iyi bilir; zaten tam bu yüzden şu anda benimle böyle uğraşıyor. Erkekler tuvaletinin kapısında durmuş cinayet mahallini güya gözetim altında tutuyor, bir yandan da sarı jelatine sarılmış yumurtalı hamburgerini yiyor ve üniformasının gömleğine damlayan soluk sarı yağ aşağı doğru iniyor.

"Hadi ama Michelson. Bir adamın ölümü sözkonusu burada."

"Affedersin Sedyeci.

Bu lakaptan da hoşlanmam, Ritchie bunu da biliyor.

"Dr. Fenton'un bürosundan birinin bir saat içinde buraya gelmesi lazım," diyorum. Michelson başını sallayarak onaylarken yumruk yaptığı elini ağzına götürüp geğiriyor.

"Bu işi Fenton'un bürosuna mı havale edeceksin?" Kahvaltı olarak yediği hamburgerin jelatin ambalajını buruşturup top yapıyor ve çöp kutusuna atıyor.

"Artık onların intihar vakalarıyla ilgilenmediğini sanıyordum."

"Karar dedektife kalmış," diyorum. "Sanırım bu vakada otopsi yapılması gerekir."

"Öyle mi?"

"Evet."

Aslında umurunda bile değil. Bu arada Trish McConnell ise işini yapıyor. Restoranın öteki ucunda duruyor, kısa boylu, enerjik bir kadın, başındaki devriye kepinin altından siyah atkuyruğu çıkmış. Gazoz makinesinin orada etrafına bir sürü genci toplamış. Defter çıkarılmış, kalem ele alınmış, amirin söylediği gibi notlar alınıyor. Polis memuru McConnell, onu severim bak.

Michelson ise laf olsun diye beni kızdırmak için, "Genel müdürlüğün böyle işleri hızlı bitirmemizi istediğini biliyorsun," diyor.

"Biliyorum."

"Toplumun iyiliği, huzuru için filan."

"Evet."

"Ayrıca dükkân sahibi de tuvaletin kullanıma kapalı olmasından dolayı fıttırmak üzere."

Michelson başını tezgâhın başında duran kırmızı yüzlü patrona doğru çeviriyor, adam da bize bakıyor, parlak sarı gömlek ve ketçap rengi yelek giyen birinin ters ters bakması insana biraz gülünç geliyor doğrusu. Polisin orada bulunduğu her dakika onun için ticari açıdan bir kayıp; XVI. Madde gereği polise mukavemetten tutuklanmayı göze alabilse bunun hesabını kesin sorardı benden, suratından belli. Patronun yanında fasulye sırığı gibi uzun boylu bir yeniyetme, başındaki tezgâhtar şapkasının içinden gür saçları fışkırmış, sırıtarak bir polise bir de patrona bakıyor, hangi tarafa kızacağından hâlâ emin değil.

"Ona bir şey olmaz," diyorum Michelson'a. "Bu vaka geçen yıl

olsaydı, sadece erkekler tuvaletini değil bütün dükkânı altı ya da on iki saat boyunca kapatırlardı."

Michelson omuzlarını silkiyor. "Devir değişti."

Kaşlarımı çatıp patrona sırtımı dönüyorum. Ne hali varsa görsün. Burası gerçek bir McDonalds bile değil. Artık gerçeği kalmadı zaten. Şirket geçen ağustosta piyasalarda yaşanan ve yüz binlerce cafcaflı vitrini bomboş bırakan panik sırasında üç haftada değerinin yüzde doksan dördü eriyince kapandı. Bunların çoğu, Concord'un ana caddesi üzerindeki şu içinde bulunduğumuz dükkân gibi giderek "korsan" dükkânlara dönüştü: Karşımda duran bu patron gibi yerel girişimciler tarafından sahiplenildiler, isim hakkı bile ödemeden abur cubur ve hazır yiyecek satarak güzel para kazandılar.

Artık ne gerçek 7-Eleven ne de Dunkin Donut dükkânı var. Panera dükkânları hâlâ var ama bu zincirin sahibi olan çift, anlamlı bir ruhsal deneyim yaşayınca dükkânlarına eleman olarak bu yeni "dindaşlarını" doldurdular. Yani İsa'nın Müjdelerini dinlemek gibi bir niyetiniz yoksa bu dükkânlara gitmeye değmez.

McConnell'ı bir el işaretiyle yanıma çağırıp Michelson'la ikisine bu olayı şüpheli ölüm olarak soruşturacağımızı söylüyorum ve Ritchie'nin kaşlarını alaycı biçimde kaldırmasını fark etmemiş gibi yapıyorum. McConnell ise büyük bir ciddiyetle başını yukarı aşağı sallayıp not defterinin temiz bir sayfasını açıyor. Cinayet bürosu memurları olarak bu ikisine son emirleri bildiriyorum: McConnell ifadeleri tamamlayacak, sonra da gidip kurbanın ailesine bilgi verecek. Michelson burada kapıda bekleyecek, Fenton'un bürosundan birileri gelip de cesedi alana kadar olay mahalline kimseyi yaklaştırmayacak.

"Tamam," diyor McConnell defterini kapatarak.

"Çalışmaktan iyidir," diyor Michelson da.

"Hadi ama Ritchie," diyorum. "Bir adamın ölümü sözkonusu burada."

"Evet Sedyeci," diyor, "Bunu daha önce de demiştin."

Mesai arkadaşlarımı başımı eğerek selamlıyor ve yanlarından

ayrılıyorum, tam otopark tarafındaki kapının koluna elimi uzatmışken bir an duraksıyorum. Bir kadın telaşla otoparktan bulunduğum yere doğru geliyor, Başında kırmızı bir kışlık şapka var ama mantosu yok, kar aralıksız yağmasına rağmen şemsiye de taşımıyor, sanki buraya gelmek için sokağa çok acele çıkmış gibi, ayağındaki ince ayakkabılarsa otoparkın ıslak zemininde sık sık kayıyor. Derken beni görüyor, ona baktığımı fark ediyor, polis olduğumu anladığı o ânı yakalıyorum, alnı endişeyle kırışıyor ve topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor.

Bizim birime ait Chevrolet Impala'yla McDonald's'tan uzağa, State Caddesi boyunca kuzeye doğru ilerliyorum, yarım santim kalınlığında buz kaplı yolda arabayı dikkatle kullanıyorum. Ara sokaklar ön camlarına karın biriktiği, park edilip terk edilmiş arabalarla dolu. Kırmızı tuğladan, geniş pencereli güzel bir bina olan Güzel Sanatlar Merkezini geçiyorum. Yolun karşısına açılan kahveye bir göz atıyorum. İçerisi tıklım tıklım dolu. Nalbur Collier'in dışında müşteri kuyruğu yılan gibi uzamış. Demek ki yeni mallar –ampul, kürek, çivi– gelmiş. Bir yeniyetme merdivenin tepesine çıkmış, elindeki keçeli siyah kalemle karton tabeladaki fiyatları değiştiriyor.

Kırk sekiz saat, diye düşünüyorum. Çözülebilen cinayet vakalarının çoğu ilk kırk sekiz saatte çözülür.

Yolda benimkinden başka araba yok, ben geçerken yayalar başlarını kaldırıp bana bakıyorlar. Serserinin biri emlak alım satım ve broker'lık şirketi White Peak'in tahta çakılarak kapatılmış kapısında durmuş vakit öldürüyor. Ergenlerden oluşan bir grup bir yandan bir cigaralığı elden ele geçirerek tüttürüyor, bir yandan da ATM önünde volta atıyorlar, içlerinden pis keçi sakallı olan bir tanesi soğukta güçlükle nefes alıp veriyor.

State ile Blake Caddesi'nin birleştiği köşede iki katlı, eskiden bir büro binası olan yerin vitrinine bir metrelik harflerle YALAN DOLAN HERŞEY YALAN yazılmış.

Ritchie Michelson'la uğraşmasaydım keşke. Devriye polislerinin yaşamı ben bu işe başladığımdan beri iyice zorlaştı, şu on dört hafta da hiç kolay geçmedi kesinlikle. Evet, polisler işsiz kalmıyorlar ve ülkenin geri kalanına göre daha iyi para kazanıyorlar. Evet, Concord'daki suç oranı birçok kategoride birkaç istisna hariç, geçen yıldan bu yana, aylık bazda o kadar da yükselmedi; Sosyal Güvenlik Yasası gereği, artık ABD'de her türden ateşli silah ticareti, alımı ve satımı yasak zaten, tabii New Hampshire eyaletinde uygulanması zor, katı bir yasa bu.

Yine de insan, sokaklarda, her an herkesin gözleri önünde şiddet içeren bir olay çıkacakmış gibi hissediyor ve bu şiddet potansiyeli, savaştaki askerlere olduğu gibi aktif görevdeki bir devriye polisine de yavaşça ama ciddi ölçüde zarar veriyor. Yani Ritchie Michelson'ın yerinde olsam, ben de biraz yorgun, biraz bıkkın, arada sırada da ters şakalar yapmaya eğilimli biri olurdum.

Warren Caddesi'ndeki trafik ışığı çalışıyor ama ben her ne kadar polis olsam da, hatta köşede başka araba görünmese de duruyorum, gözlerim ön camda, parmaklarımla direksiyonda ritim tutarak ve şu mantosuz sokağa çıkmış acelesi olan kadını düşünerek, yeşil ışığın yanmasını bekliyorum.

"Haberi herkes duydu mu?" diye soruyor şamatacı ve şişko Dedektif McGully ellerini megafon gibi yaparak. "Tarihi biliyoruz."

"Tarihi biliyoruz da ne demek?" diye soruyor Dedektif Andreas sandalyesinden fırlayarak. "Zaten bilmiyor muyduk?" Bu sırada şaşkınlıkla McGully'ye bakıyordu. "Zaten biliyorduk. Lanet tarihi bilmeyen mi kaldı."

Herkesin bildiği 3 Ekim tarihine altı ay ve on bir gün var. O tarihte altı buçuk kilometre çaplı bir karbon ve silikat küresi dünyayla çarpışacak.

"Dev topun çarpacağı tarihten bahsetmiyorum," diyor McGully, *Concord Monitor* gazetesini havada sallayarak. "Üstün

zekâlıların dev topun dünyanın neresine çarpacağını açıklayacakları tarih."

Dedektif Culverson masasından kalkmadan, "Evet, gördüm," diyerek başını sallıyor. Onun da elinde kendi gazetesi var: *New York Times*. "9 Nisan galiba."

Benim masam odanın öteki tarafında, çöp kutusuyla küçük buzdolabının yanında. Önüme defterimi açmış cinayet mahallinde tuttuğum notları gözden geçiriyorum. Mavi kapaklı, üniversite öğrencilerinin sınav sorularını cevapladıkları türden bir defter. Babam öğretim üyesiydi, öldüğünde tavan arasında bunlardan yirmi beş kutu bulduk. Açık mavi renkli, az yapraklı defterler. Hâlâ bunları kullanıyorum.

"9 Nisan mı? Az kalmış sanki." Andreas tekrar sandalyesine gömülüp kendi kendine mırıldanarak tekrar ediyor. "Yakınmış sanki."

McCully gülerken Culverson başını iki yana sallayarak içini çekiyor. Concord polisinin Özel Soruşturma Masası artık bu kadar: Bir odada dört kişi. Geçen yılın ağustosundan bu yana bizim şubeden üç kişi erken emekli oldu, bir kişi ansızın anlaşılmaz şekilde ortadan kayboldu, Dedektif Gordon ev içi şiddet dolayısıyla bir tutuklama yaparken el kemiğini kırdı, bu nedenle sağlık raporu aldı ama bir daha işe dönmedi. Şubedeki bu zayiat devriye polisi Palace'ın yani benim terfim sayesinde sona erdi. Aralık ayı başlarında dedektifliğe yükseldim.

Aslında bizim şube personel açısından talihli sayılır. İki kat aşağıdaki çocuk suçları bölümünde sadece iki polis memuru kaldı. Peterson ile Guerrera. Teknoloji suçları şubesiyse 1 Kasım'dan itibaren kapısına kilit vurdu.

McGully *New York Times* gazetesini açıp yüksek sesle okumaya başlıyor. Ben ise Zell davasını düşünüyor, defterimdeki notlarımı inceliyorum. *Cinayet veya boğuşma izi yok // cep telefonu? // İntihar askısı: kemer, sarı toka.*

Üstünde "B&R" yazan, süslü, güzel İtalyan derisinden siyah bir kemer.

"Massachusetts Harvard-Smithsonian Astrofizik Merkezi'ndeki gökbilimcilere göre kritik tarih 9 Nisan," diye *Concord Monitor*'daki yazıyı okuyor McGully. "Buradaki uzmanlar, sayısız gökbilimci, astrofizikçi ve bu işe kendini adamış amatörler ordusuyla birlikte 2011GV1 olarak bilinen büyük asteroit Maia'nın düzenli ilerleyişini takip ediyor–"

"Tanrım," diye inliyor Andreas, çfke ve üzüntüyle bir kez daha yerinden fırlayıp McGully'nin masasına gidiyor. Kırklarının başlarında ufak tefek bir adam, bukle bukle siyah ve gür saçlarıyla yüzü bir meleği andırıyor. "Ne olduğunu biliyoruz. Şu yeryüzünde bunu bilmeyen kaldı mı zaten?"

"Sakin ol dostum," diyor McGully.

"Tekrar tekrar aynı bilgileri vermelerinden bıktım artık. Sanki insanları bezdirmeye çalışıyorlar."

"Gazete haberleri böyledir işte," diyor Culverson.

"Tamam ama ben bıktım."

"Her neyse boş ver," diyor Culverson gülümseyerek. Yetişkin Suçlar'daki tek Afro-Amerikan polis memuru. Hatta bütün Concord polis teşkilatında başka Afrika kökenli Amerikalı yok. Şaka olsun diye ona zaman zaman, "Concord'daki Tek Siyahi Adam" diye takılırlar, tabii teknik olarak doğru değil bu.

"Tamam, tamam burayı atlıyorum," diyort McGully, Andreas'ın omzunu sıvazlayarak. "Bilim insanları… Şey burayı da atlıyorum… Görüş ayrılığı büyük ölçüde giderilmiş… Atla, atla. İşte: Nisan ayında, çarpışmaya beş buçuk ay kala, deklinasyon ve sağ açıklık ölçümleri Maia'nın dünyada tam olarak nereye çarpacağının sadece yirmi beş kilometre yanılma payıyla belirlenebilmesi için yeterli olacak."

McGully'nin güçlü bariton sesi hafifliyor. Ardından upuzun, alçak sesli bir ıslık koyuveriyor. "Yirmi beş kilometre."

Bir sessizlik oluyor, radyatörün hafif tıkırtılarından başka bir ses yok. Andreas McGully'nin masasının başında, gözlerini gazeteye dikmiş, ellerini yumruk yapıp beline dayamış duruyor. Culverson ise rahat köşesinde eline bir kalem alıp bir kâğıt parçasına

çizgiler çekmeye başlıyor. Mavi defterimi kapayıp başımı arkaya atıyorum ve tavanın tam ortasında bir yuvaya sabitlenmiş ışığın yanındaki bir noktaya gözümü dikiyorum.

McGully gösterişli bir hareketle gazeteyi iterek, "İşin can alıcı noktası bu kadar sayın bayanlar ve bayıltanlar," diyor o bariton sesiyle yeniden söze girerek. "Sonra da tepkilere falan da girmişler işte."

"Tepki mi?" diye bağırıyor Andreas, gazeteye doğru ellerini öfkeyle sallıyor. "Nasıl bir tepki?"

"Ne olacak, Kanada Başbakanı 'Umarım Çin'e çarpar' der mesela," diyor McGully gülerek. "Çin Devlet Başkanı da, 'Dinle beni Kanada, alınma ama biz hiç de öyle düşünmüyoruz' diye açıklama yapar."

Andreas nefretle homurdanıyor. Her şeyi izliyorum ama bir yandan da gözümü lambaya dikmiş düşünüyorum. Adamın biri gecenin bir yarısı McDonalds'a girip kendini sakatlar tuvaletinde asıyor. Gece yarısı adamın biri McDonald's'a girip...

Culverson önündeki kâğıdı ciddiyetle havaya kaldırıyor. X ve Y ekseninde küçük karelere bölünmüş bir dünya diyagramı çizmiş.

"Concord Polis Müdürlüğü resmi asteroit bahisleri," diyor ifadesiz bir sesle, "başlamıştır."

Culverson'ı severim. Hâlâ gerçek bir dedektif gibi giyinmesi hoşuma gidiyor. Bugün üç parçalı bir takım elbise giymiş, metalik pırıltılı bir kravat ve onunla uyumlu bir cep mendili takmış. Oysa artık pek çok kişi kendini rahat hissettiği kıyafetler giyiyor. Örneğin Andreas'ın üzerinde uzun kollu bir tişörtle bir kot pantolon var. McGully ise Washington Redskin takımının armasını taşıyan bir eşofman giymiş.

"Madem öleceğiz," diyor Culverson, "devriye polisi kardeşlerimizden birkaç dolar kazanalım da öyle ölelim."

"Tamam da," diyor Andreas etrafına kuşkuyla göz atarak, "Nasıl tahmin edeceğiz ki?"

"Tahmin mi?" diyor Culverson, Andreas'a katlanmış Monitor gazetesiyle vurarak. "Parayı nasıl alacağız onu düşünsene sersem."

"İlk tahmini ben yapıyorum," diyor Culverson. "Atlantik Okyanusu'na yuvarlak rakam olsun diye yüz dolar yatırıyorum."

"Fransa'ya kırk dolar," diyor McGully cüzdanını karıştırarak. "O hainler bunu hak etti."

Culverson haritasını getirip masama bırakıyor. "Ya sen, Ichabod Crane?* Ne diyorsun?"

"Şey," diyorum ölen adamın gözünün hemen altındaki morlukları düşünerek. Biri Peter Zell'in yüzüne yakın geçmişte ama fazla da yakın olmayan bir zamanda sert bir yumruk atmış olmalı. Belki iki ya da üç hafta önce... Bunun doğru cevabını Dr. Fenton verecek.

Culverson kaşlarını kaldırmış bekliyor. "Dedektif Palace?"

"Zor soru. Hop, beyler, kemerlerinizi nereden satın alıyorsunuz?"

"Kemerlerimizi mi?" Andreas hileli bir soru sormuşum gibi önce göbeğine, sonra bana bakıyor. "Ben askı takıyorum."

"Humphrey diye bir dükkândan," diyor Culverson. "Manchester'da."

"Benimkileri Angela alır," diyor McGully, spor sayfasını açıp arkasına yaslanıyor ve ayaklarını yükseğe kaldırıyor. "Ne diye bunları soruyorsun Palace?"

"Şu vaka üzerinde çalışıyorum," diyorum Hepsi birden dönüp bana bakıyorlar. "Bu sabah McDonalds'da bulduğumuz ceset var ya hani."

"Kendini asmamış mıydı o," diyor McGully.

"Şimdilik şüpheli ölüm olarak sınıflandırdık."

"Biz mi?" diyor Culverson bana düşünceli bir ifadeyle gülümseyerek. Andreas hâlâ McGully'nin masasında, bir elini alnına dayamış gazetenin ön sayfasına bakıyor.

"Vakada boğulma aracı olarak siyah bir kemer kullanılmış. Şık bir şey. Tokasında B&R yazıyor."

"Belknap & Rose," diyor Culverson. "Bir dakika. Sen bunu

---

* Hayalet Süvari'nin ana karakteri.

cinayet olarak mı aldın? Herkese açık bir yerde cinayet işlendiğini mi düşünüyorsun?"

"Haklısın Belknap & Rose," diyorum. "Bakın maktülün üzerindeki giysiler hiç de özel şeyler değil: bej rengi sıradan bir takım elbise, ütüsüz; eski bir takım elbise gömleği, koltuk altları lekeli; birbirinin eşi olmayan çoraplar. Ayrıca bir de kemeri var, ucuz cinsten kahverengi bir kemer. Ama asıldığı şey: Hakiki deriden, elde dikilmiş bir kemer."

"Peki," diyor Culverson. "Demek ki B&R'a gidip intihar etmek için kendine güzel bir kemer satın almış."

"İşte," diyerek söze karışıyor McGully sayfayı çevirirken.

"Öyle mi gerçekten?" diye sorarak ayağa kalkıyorum. "Yani ben sıradan biri olarak intihar etmeye karar versem, birkaç tane kemerim olsa, neden yirmi dakikalık yola gidip Manchester denen yerdeki lüks bir erkek giyim mağazasından intihar etmek için özel bir kemer satın alayım ki?"

Biraz kamburumu çıkarıp masanın önünde bıyıklarımı sıvazlayarak volta atmaya başlıyorum. "Neden zaten var olana kemerlerimden birini kullanmayayım ki?"

"Kimbilir," diyor Culverson.

"Daha da önemlisi," diyor McGully esneyerek, "kimin umurunda?"

"Pekâlâ," diyerek yerime oturuyor, tekrar mavi defterimi alıyorum. "Olabilir."

"Uzaylı gibisin Palace. Farkında mısın?" diyor McCully. Çevik bir hareketle gazetesinin spor sayfasını top yapıp kafama atıyor. "Başka bir gezegenden gelmişsin sanki."

2.



Water West Binası'nın kapı görevlisi çok yaşlı bir adam. Uykudan yeni kalkmış ya da mezarından doğrulmuş gibi bana gözlerini hafifçe kırparak bakıyor.

"Biriyle randevunuz var mı?"

"Hayır beyefendi. Ben polisim."

Kapı görevlisi fena halde buruşuk bir takım elbise gömleği giymiş, başındaki görevli şapkasının da tepesi göçük ve şekli bozuk. Vakit öğleye yaklaşıyor ama loş lobi insanın içini karartıyor, yarı karanlıkta toz zerreleri uçuşuyor.

"Ben Dedektif Henry Palace," diyerek rozetimi uzatıyorum. İlgilenip bakmıyor bile. Ben de rozeti tekrar cüzdanıma koyuyorum. "Concord Emniyet Teşkilatı, Yetişkin Suçlar. Kuşkulu bir ölümle ilgili soruşturma yapıyorum. Merrimack Hayat ve Yangın Sigortaları'nın ofislerini ziyaret etmem lazım."

Öksürüyor. "Boyun ne kadar oğlum senin? 1.95 filan mı?"

"Aşağı yukarı."

Asansör beklerken karanlık lobiyi iyice gözden geçiriyorum: Ağır, yayvan bir saksıdaki dev saksı çiçeği bir köşeyi tamamen gözlerden uzak tutuyor, sıra sıra uzanan pirinç posta kutularının üstünü solgun bir dağ manzarası kaplıyor, yaşlı bekçi tünediği

köşeden beni inceliyor. Demek bizim sigortacının her sabah işe geldiği, mesleki yaşamını geçirdiği yer burasıydı. Asansör kapısı aralanırken burnuma hafif bir küf kokusu çarpıyor. En azından şu lobide bir insanı intihardan vazgeçirebilecek bir ortam yok.

Peter Zell'in patronu Theodore Gompers çift çeneli, yüzü solgun biri. Lacivert yünlüden bir takım elbise giymiş. Ona haberleri verdiğimde hiç bir şaşkınlık belirtisi göstermiyor.

"Zell mi? Yazık. Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler."

"Havalar da bir garip."

"Ya, evet."

Adamın ofisindeyiz, küçük kare bir kadehten cin içiyor, bir yandan da farkında değilmiş gibi eliyle çenesini ovuşturup geniş pencereden Eagle Meydanı'na şiddetle yağan kara bakıyor. "Pek çok kişi bu kadar çok kar yağmasını asteroite bağlıyor. Siz de duydunuz değil mi?" Gompers bakışları dışarıya sabitlenmiş, düşünceli ve sakin bir sesle konuşuyor. "Fakat bu doğru değil. Şu anda o şey dünyamızdan dört yüz elli milyon kilometre uzaklıkta. Bu kadar uzaklıktan hava koşullarımızı etkilemesi mümkün değil."

"Evet."

"Sonradan değişir elbette." İçini çekerek başını yavaşça bir ineğin başını çevirmesi gibi bana doğru çeviriyor. "Aslında insanlar durumu pek anlamıyor. Sizce de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," diyorum. Elimde kalemim ve mavi not defterimle sabırla bekliyorum. "Bana biraz Peter Zell'i anlatır mısınız?"

Gompers cininden bir yudum daha içiyor. "Aslında söylenecek çok şey yok ama doğuştan bir sigortacı olduğunu kesinlikle söyleyebilirim."

"Doğuştan sigortacı mı?"

"Evet. Mesela ben istatistik eğitimi aldım. Sigortada aktüerya

hesaplarıyla işe başladım. Fakat sonradan pazarlama bölümüne geçtim. Ardından da yönetici oldum, hâlâ buradayım." Ellerini açıp odasını gösteriyor ve gönülsüz de olsa gülümsüyor. "Fakat Peter olduğu yerde duruyordu. Bunu kötü anlamda söylemedim ama duruyordu öyle işte."

Defterime not alırken başımı yukarı aşağı sallıyorum, Gompers da donuk bir sesle mırıldanarak konuşmaya devam ediyor. Zell anlaşılan aktüerya hesapları konusunda çok ustaymış, sütun sütun demografik veriyi anlamakta ve yorumlamakta olağanüstü bir yeteneği varmış. Yaptığı risk, kâr analizleri kesinlikle doğru çıkarmış. Ayrıca neredeyse hastalık derecesinde çekingenmiş. Yani gözlerini yerden ayırmadan yürürmüş. Çok üstelenirse o da alçak sesle "Merhaba" ya da "İyiyim" dermiş. Personel toplantılarında daima en arkada oturur ve hep önüne bakarmış.

"Toplantı sona erince de kapıdan ilk çıkan hep o olurdu," diyor Gompers. "Onun masa başında, istatistik klasörleri arasında, elinde hesap makinesiyle çalışırken diğer insanlarla birlikte olmaktan çok daha mutlu olduğunu anlıyordunuz."

Not almaya, Gompers'in konuşmasına devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla anlayışla başımı sallamaya devam ediyorum, bir yandan da Peter Antony Zell'i çok sevmeye başladığımı düşünüyorum. İşini severek yapanları severim.

"Fakat şu şeye gelince, tüm bu çılgınlıklar Zell'i pek etkilememiş gibiydi. Hatta başlangıçta, bu şeyler yeni yeni konuşulduğu zamanlarda bile öyleydi."

Gompers başını arkaya eğip gökyüzüne bakıyor. "Başlangıçta bile," derken tahminimce asteroitin insanların aklına ciddi ciddi düştüğü geçen yaz başlarını kastediyor. Aslında asteroit bilim insanları tarafından ta nisan ayında tespit edilmişti ama ilk birkaç ay sadece Yahoo gibi web sayfalarındaki komik ve Tuhaf Haberler gibi ilginç köşelerde yer aldı. "Ölüm Gökten mi Gelecek?!" ya da "Gökkubbe başımıza yıkılacak!" türünden yazılar yayınlandı. Fakat insanların çoğunluğu, haziran başında Maia'nın çevre uzunluğu dört buçuk ila yedi kilometre arasında tahmin edilip

de çarpışma ihtimali yüzde beşe çıkınca bu tehlikenin gerçekliğinin farkına vardı.

"O zaman da hatırlarsan insanlar deliye döndü, masalarında ağlayanlar filan. Fakat Zell, dediğim gibi, başını bile kaldırıp bakmadı. Sanki asteroitin kendisini es geçeceğini düşünüyordu."

"Sonra ne oldu? Durumunda bir değişiklik oldu mu? Depresyon filan?"

"Şey, bir dakika." Adam birden durup eline ağzına götürüyor, uzak ve belirsiz geçmişe ait bir şey hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kısıyor.

"Bay Gompers?"

"Evet... şey özür dilerim ama bir şey hatırlamaya çalışıyorum." Bir an için gözlerini kırpıştırıyor. O anda ben de karşımdaki tanığın o sabah kaç kadeh cin içtiğini, dolayısıyla güvenilir olup olmadığını düşünüyorum.

"Şey, bir olay olmuştu."

"Olay mı?"

"Evet. Theresa adında bir muhasebecimiz var burada. Theresa Cadılar Bayramı'nda asteroit kılığında işe geldi."

"Öyle mi?"

"Biliyorum çok kötü, değil mi?" Gompers hatırladığı şeye gülüyor. "Üzerine geçirdiği şey sadece kocaman siyah bir çöp torbasıydı. Üzerinde 2011GV$_1$ yazıyordu. Çoğumuz buna gülüp geçtik. Bazıları biraz daha fazla güldü ama Zell birden yerinden fırladı, kızcağıza bağırıp çağırmaya başladı. Bütün vücudu sinirden titriyordu. Biraz önce söylediğim gibi Zell genelde sakin biriydi. Böyle bağırması çok korkutucuydu. Neyse ki sonunda özür diledi. Fakat ertesi günden itibaren işe gelmedi."

"Ne kadar süreyle gelmedi?"

"Bir ya da iki hafta olabilir. Ben onun kendini toparlayıp döneceğini sanmıştım ama geri döndüğünde hiçbir açıklama yapmadan eski Zell olarak işine devam etti."

"Tamamen eskisi gibi mi?"

"Evet. Eskisi gibi kendi halinde. Kendini işine vermiş, ne is-

tenirse yapan biri olarak. Hatta aktüerya hesapları bölümü kapandığında bile işine devam etti."

"Affedersiniz, anlayamadım?"

"Aktüerya bölümü kapandı. Geçen sene kış başında poliçe kesmeyi bıraktık." Yüzümde merakla soru soran bir ifade görünce ciddiyetle gülümsüyor. "Siz olsanız bu koşullarda hayat sigortası yaptırmayı düşünür müsünüz?" diye soruyor.

"Sanırım, düşünmem."

"Tamam, işte," diyor adam içkisini koklayıp son yudumunu içerek. "Sanırım, düşünmezsiniz."

Işıklar bir an için kesilecek gibi sönüp yanıyor. Gompers, "Olmaz ki ama," diyor ışıklara bakarak. Ardından lambalar tekrar eski parlaklığına dönüyor.

"Neyse, ben de ona ötekilerin yaptığı işlerden verdim. Talepleri incelemek, hileli veya çifte talepleri araştırmak gibi işler. Biraz iç karartıcı görünebilir ama ana ortağımız Variegated bugünlerde dolandırıcılığın önlenmesine çok önem veriyor. Net kârını korumaya çalışıyor. Birçok üst düzey şirket yöneticisi her şeyini nakde dönüştürüp Antigua veya Bermuda'ya gitti ya da kendine yer altı sığınağı inşa ettirdi. Ama bizimki böyle değil. Aramızda kalsın ama bizimki bu işin sonunda cennete gideceğini sanıyor. Benim edindiğim izlenim bu."

Gülmüyorum. Kalemimin ucuyla defterime dokunarak, not aldığım bilgileri hissetmeye, olayların akışını düşünmeye çalışıyorum.

"Onunla konuşabilir miyim dersiniz?"

"Kimle?"

"Bahsettiğiniz kadınla." Notlarıma bakıyorum. "Theresa ile."

"O çoktan gitti memur bey. Artık New Orleans'da sanırım." Gompers başını eğiyor; sesi mırıltıya dönüşüyor. "Çocukların çoğu oraya gidiyor. Benim kızım bile orada." Bir kez daha pencereden dışarıyı süzüzoyr. "Anlatmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

OLUMSUZ BELGESİZ KAÇIŞ TEAM

Kargacık burgacık yazılarımla dolmuş mavi defterime göz atıyorum. *Eeee? Başka ne söylesin?*

"Ya arkadaşları? Bay Zell'in arkadaşı var mıydı?"

"Aa." Gompers birden başını kaldırıp alt dudağını ileri uzatıyor. "Biri var. Kim olduğunu bilmiyorum ama biri vardı. İri yarı, şişman, kolları pazılı biri. Geçen yaz bizim binanın yan sokağında, bir iki kez Zell'in onunla öğlen yemeği yediğini görmüştüm."

"İri yarı bir adam mı dediniz?"

"İri yarı, şişman dedim. Eminim. Çünkü her şeyden önce Peter öğlen yemeği için dışarı çıkmaz. Bu bile kendi başına yeterince ilginç bir şeydi. Ayrıca Peter ufak tefek biridir. İkisi bir arada Edi ile Büdü gibi görünüyorlardı."

"İsmini biliyor musunuz?"

"İri yarı adamın mı? Hayır, kendisiyle tanışmadım."

Ne sormam, neleri öğrenmem gerektiğini düşünürken bacaklarımı üst üste atıyor sonra vazgeçiyor sonra yeniden üst üste atıyorum. "Acaba Peter'daki o yaralar, bereler nasıl meydana gelmiş olabilir, biliyor musunuz?"

"Ne dediniz?"

"Gözlerinin altındakiler."

"Evet. Merdivenden düştüğünü söylemişti. Sanırım birkaç hafta önce."

"Merdivenden mi düşmüş?"

"Öyle demişti."

"Peki."

Bunu da not alıyorum, soruşturmanın genel gidişatı belli olmaya başlıyor ve sağ bacağımda adrenalinin yükseldiğini hissedebiliyorum, bacağım tam sol bacağıma dokunduğu noktada, ikide bir hafifçe seğiriyor.

"Son soru Bay Gompers. Acaba Bay Zell'in hiç düşmanı var mıydı?"

Gompers elinin üstüyle çenesini oğuşturuyor. Gözleri dalıyor. "Düşman mı dediniz? Onu birilerinin öldürdüğünü düşünmüyorsunuz herhalde değil mi?"

"Olabilir de olmayabilir de." Mavi defterimi kapayıp ayağa kalkıyorum. "Kendisinin çalıştığı yeri görebilir miyim?"

Gompers ile görüşürken bacağımda hissettiğim o keskin adrenalin atağı giderek bütün vücuduma yayılıyor; yavaşça damarlarımda dolaşıyor ve beni garip bir gerilime sokuyor.

Bir polisim artık, hayatım boyunca arzuladığım mesleği yapıyorum. On altı ay devriyede çalıştım. Hem de neredeyse hep 1. Bölg'ede Loudon Sokağı'nda Walmart'tan başlayıp öteki başta bulunan üstgeçide kadar bir aşağı bir yukarı dolandım, çoğunlukla gece vardiyasındaydım. Akşam sekizden sabah dörde kadar, bu birkaç kilometrelik sokakta bir aşağı bir yukarı, on altı aylık devriye polisliğim sırasında marketteki şizofrenleri, etrafta dolaşan sarhoşları, dilencileri topladıom, çıkan kavgalarla uğraştım.

İşimden memnundum. Hatta her şeyin değiştiği geçen yaz bile hayatımdan memnundum. Sonbaharda durumlar giderek güçleşmeye, garipleşmeye başladığında bile seviyordum işimi.

Ne var ki dedektif olduğumdan beri can sıkıcı, adlandıramadığım bir öfkeyle, tatminsizlikle doluyum, tüm hayatım boyunca yapmak istediğim işi yapmaya başladım ama talihsiz, kötü bir zamana denk geldim ve hayal kırıklığına uğradım ya da ben bu iş için bir hayal kırıklığı oldum.

Ve şimdi, bugün, en sonunda, o elektrikli duyguyu, o gıdıklanmayı, nabzımın yavaşlaması hissini yaşıyorum, vay be, diyorum içimden, bu sefer oluyor galiba. Gerçekten bu sefer oluyor galiba.

"Tamam da ne arıyorsunuz?"

Sorudan çok bir tür suçlama bu. Yaptığım işi, yani Zell'in çekmecelerini karıştırmayı bırakıp başımı kaldırıyorum, karşımda saçlarını kazıtmış, siyah dar etekli, beyaz bluzlu bir kadın var. McDonald's'ın kapısına yaklaştığını ama sonra otoparka doğru döndüğünü gördüğüm kadın. Onu solgun yüzünden, iri siyah

gözlerinden tanıyorum. Sabah giydiği canlı kırmızı renkte yünlü şapkası şimdi başında değil. Dümdüz beyaz kafa derisi Merrimack Hayat ve Yangın Sigortaları'nın keskin ışıklı tepe lambalarının ışığını yansıtıyor.

"Kanıt arıyorum hanımefendi. Rutin bir soruşturma. Ben Concord Emniyet Teşkilat'ından Dedektif Henry Palace."

"Neyin kanıtını arıyorsunuz acaba?" diye soruyor. Kadının burnunda bir piercing var: küçük, sade, altın bir vida. "Gompers, Peter'ın intihar ettiğini söylemişti."

Cevap vermiyorum, kadın kapıdan içeri geçiyor ve bu küçük, havasız odada beni seyretmeye başlıyor. Ufak tefek fakat sağlam yapılı, hoş ve özgüvenli bir kadın. Yirmi dört yirmi beş yaşlarında görünüyor. Peter Zell onun hakkında ne düşünüyordu acaba?

"Gompers bir şeye ihtiyacınız olup olmadığına bakmamı istemişti," diyor otuz saniye falan sonra. "Eeee, var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Ben ölen adamın çekmecelerini karıştırırken o da ne yaptığımı izleyip odayı inceliyor. "Affedersiniz, ne aradığınızı söylemiştiniz?"

"Henüz bilmiyorum. Soruşturmanın gidişatı önceden bilinemez. Her yeni bilgi bir sonraki adıma götürür."

"Öyle mi?" Genç kadın kaşlarını kaldırınca alnında incecik kırışıklıklar beliriyor. "Sanki bir ders kitabından falan alıntı yapıyorsunuz."

"Hımm." Renk vermemeye çalışıyorum. Gerçekten de alıntı yapıyordum. Farley ile Leonard'ın *Kriminal Soruşturma* adlı kitabının altıncı bölümünün girişinden.

"Aslında bir şeye ihtiyacım var," diyorum Zell'in duvara doğru çevrilmiş bilgisayar ekranını göstererek. "Burada bilgisayarlarla ilgili bir sorun mu var?"

"Kasımdan beri bilgisayar kullanmıyoruz," diyor omuz silkerek. "Dosyalarımızı ana merkezle ve tüm şubelerle paylaştığımız bir bilgisayar ağımız var aslında ama o kadar yavaş ve sinir bozucu ki şirket olarak hepimiz kâğıt kaleme geçtik."

"Tamam, öyleyse," diyorum. İnternet servisi genel olarak tüm Merrimack Vadisi'nde geçen ocağın sonlarından bu yana giderek yetersizleşti gerçekten de. Güney Vermont'ta bir hat aktarma noktası da, bir anarşist kolektifin saldırısına uğradı nedense ve onarım için kaynak bulunamadı.

Kadın öylece bana bakarak, ayakta duruyor. "Affedersiniz ama siz Bay Gompers'ın yönetici asistanı mısınız?"

"Aman lütfen," diyor gözlerini devirerek. "Sadece sekreteriyim."

"Peki, adınız nedir?"

Duraksıyor. Böylece ben de adını söylemek istemediğini, imkânı olsa adını söylemeyeceğini seziyorum. "Eddes. Naomi Eddes."

Naomi Eddes. Aslında tamamen dazlak değilmiş, şimdi fark ediyorum. Başında ince, sarı, yarı saydam tüyler var, bir oyuncak evin hoş halısı gibi yumuşak, dümdüz ve güzeller.

"Size birkaç soru sorabilir miyim Bayan Eddes?"

Cevap vermiyor ama odadan da ayrılmıyor. Ben sorularımı sorarken o hâlâ ayakta durmuş beni izliyor. Dört yıldır burada çalışıyormuş. Evet, o işe başladığında Bay Zell zaten buradaymış. Hayır, Bay Zell'i çok iyi tanımıyormuş. Söyledikleri Gompers'in Zell'in kişiliği hakkında anlattıklarıyla uyuşuyor. Zell için sakin sessiz, çok çalışan, topluluk içinde kendini rahat hissetmeyen biri diyor. Hatta bir de sakar kelimesini kullanıyor ki bu da benim hoşuma gidiyor. Cadılar Bayramı'nda çıkan olayı hatırlıyormuş. Peter muhasebede çalışan Theresa'ya bağırıp çağırmış ama daha sonra bir hafta işe gelmediğini hatırlamıyor.

"Fakat tam olarak dürüst olmam gerekirse," diyor, "kendisinin burada olduğu günlerde de farkında olmazdım zaten. Söyledim ya pek yakın değildik." Sesi yumuşuyor ve bir an için bana gözleri dolmuş gibi geliyor. Fakat bir anda kendini toplayıp yine eski haline dönüyor. "Yine de çok hoş biriydi. Gerçekten çok iyi biriydi."

"Sizce depresyonda mıydı?"

"Depresyon mu?" diyor hafifçe ve alaycı biçimde gülerek.

"Hepimiz öyle değil miyiz Sayın Dedektif? Tüm bu taşıması güç durumun ağırlığı altında ezilmiyor muyuz? Siz depresyonda değil misiniz?"

Cevap vermiyorum ama içinde bulunduğumuz durumu ifade şeklini sevdim. "Taşıması güç durum" demek Gompers'in "şu çılgınlıklar" demesinden ya da McGully'nin "koca top" deyişinden çok daha iyi.

"Acaba Bay Zell dün işten kaçta ve kiminle çıktı, fark ettiniz mi Bayan Eddes?"

"Hayır," diyor. Sesini alçaltıp çenesini göğsüne dayıyor. "Dün kendisinin işten kaçta ve kiminle çıktığını fark etmedim."

Bu hareketine şaşırıyorum ve ben, konuşmasına kattığı bu sahte ciddiyetin benimle alay etmeye yönelik olduğunu anlayana kadar, kadın normal ses tonuyla devam ediyor. "Ben erken çıktım. Saat üç civarında. Artık iş çıkış saatlerimize fazla önem vermiyoruz. Fakat ben çıktığımda Peter hâlâ buradaydı. Ona el sallamıştım."

Birden gözümün önüne Peter Zell'in görüntüsü geliyor, dün saat üçte, patronunun güzel ve kendinden emin sekreterini işten çıkarken görüyor. Sekreter ona dostça ama sıradan bir hareketle el sallıyor ve dostum gergin Zell de masasına eğilmiş çalışırken, burnuna kayan gözlüğünü yukarı itip başını çekingence sallayarak ona karşılık veriyor.

"Artık izin verirseniz işime dönmem lazım," diyor Naomi Eddes birdenbire.

"Elbette," diyorum başımı kibarca sallayarak. *Ben seni ne bu odaya davet ettim ne de burada kalmanı istedim*, diyorum içimden. "Bayan Eddes son bir şey daha var. Bu sabah cesedin bulunduğu sırada, McDonald's'ta ne yapıyordunuz?"

Fazla deneyimli değilim ama tahminimce bu soru Bayan Eddes'i şaşırtıyor –başını başka tarafa çeviriyor, yanakları hafifçe kızarıyor– ve kendini toplayıp gülümseyerek, "Ne mi yapıyordum? Ben hep oraya giderim," diyor.

"Main Caddesi'ndeki McDonald's'a mı?"

"Neredeyse her sabah kahve içmek için oraya giderim."

"Ama buraya daha yakın birçok yer var."

"Onların kahvesi daha iyidir."

"Peki, neden içeri girmediniz?"

"Çünkü... çünkü son anda cüzdanımı unuttuğumu fark ettim."

Kollarımı kavuşturup sırtımı dikleştiriyorum. "Doğru mu söylüyorsunuz Bayan Eddes?"

O da kollarını kavuşturup beni taklit ediyor, gözleri gözlerimde. "Acaba rutin bir soruşturma derken doğru mu söylüyordunuz?"

Sonra da yürüyüp gidiyor, ben de onu izliyorum.

"Şu kısa boylu arkadaşı soruşturuyorsunuz, değil mi?

"Efendim?"

Yaşlı güvenlik görevlisi hâlâ aynı yerde, sandalyesi asansör bölmesine dönük vaziyette duruyor. Ben yukarda çalışırken o sanki hep aynı pozisyonda donup kalmış.

"Ölen adam. Merrimack'te bir cinayeti soruşturduğunuzu söylediniz."

"Kuşkulu bir ölüm olayını soruşturduğumu söyledim."

"İyi işte. Kısa boylu adam değil mi? Şu küçük sincaba benzeyen? Gözlüklü hani?"

"Evet. Adı Peter Zell. Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır. Sadece bu binada çalışan herkesi tanıdığım kadar tanırım onu. Sadece selam verecek kadar. Polis olduğunuzu mu söylemiştiniz?"

"Dedektifim."

Yaşlı adamın köseleye benzeyen yüz derisi kıpırdıyor, bir an için gülümser gibi oluyor. "Eskiden hava kuvvetlerindeydim. Vietnam'daydım. Ülkeye döndüğümde ben de polis olmak istemiştim."

"Yani," diyorum ve babamın karamsarlık ya da teslimiyetle

karşılaştığında hep söylediği o anlamsız sözler ağzımdan kaçıyor. "Hiçbir şey için asla geç değildir."

Güvenlik görevlisi boğuk bir sesle öksürüp eğilmiş kepini düzeltiyor. "Artık çok geç."

Güvenlikçi, karanlık lobide bir anlık sessizlikten sonra, "Dün gece o zayıf adam iş çıkışında, büyük kırmızı bir kamyoneti olan biri tarafından alındı," diyor.

"Kamyonet mi? Benzinli miydi?"

Artık orduyla polis dışında kimse benzin bulamıyor. OPEC kasımın başından bu yana petrol ihraç etmeyi durdurdu. Onları birkaç hafta sonra Kanada izledi. Enerji Bakanlığı Stratejik Petrol Rezervi'ni 15 Ocak'ta fiyatını çok sıkı bir denetim altına alarak, kullanıma açtı, böylece halk dokuz günlük benzine kavuştu ama sonra bu kaynak da tükendi.

"Benzinli değil," diyor güvenlik görevlisi. "Yemeklik yağla çalıştığını kokusundan anladım."

Heyecanla, başımı yukarı aşağı sallıyorum. Elimin tersiyle bıyığımı sıvazlarken adama doğru bir adım ilerliyorum. "Bay Zell kamyonete isteyerek mi istemeden mi bindi?"

"Kimse onu zorla bindirmedi, eğer onu soruyorsan. Silah filan da görmedim."

Defterimi çıkarıp kalemimi açıyorum. "Nasıl bir arabaydı?"

"Eski model bir Ford arazi aracıydı. On sekiz inçlik Goodyear lastikleri vardı. Zincir takılı değildi. Arkasında duman bırakıyordu. Şu pis bitkisel yağ dumanı."

"Peki. Plakasını aldınız mı?"

"Almadım."

"Şoföre baktınız mı?"

"Hayır. Bakmam için bir neden yoktu." İhtiyar adam göz kırpıyor, Sanırım ilgim onu eğlendiriyor. "Fakat iri yarı biriydi. Buna eminim. Gördüğüm en iri yarı adamdı."

Başımı sallayarak çabuk çabuk not alıyorum. "Arabanın kırmızı bir kamyonet olduğuna emin misiniz?"

"Evet, öyleydi. Kırmızı, standart boy bagajı olan, orta boy bir kamyonetti. Şoförün tarafına büyük bir bayrak resmi yapılmıştı."

"Ne bayrağı? "

"Ne bayrağı mı? Amerikan bayrağı," diyor şaşkınlıkla. Sanki başka bir bayrağın da var olabileceği fikrini kabul etmek istemiyor.

Bir dakika kadar sessizce yazmaya devam ediyorum, giderek daha hızlanıyorum, lobinin sessizliğinde kalem gıcırdıyor, ihtiyar adam başını kaldırmış dalgın gözlerle bana bakıyor, sanki müzelik bir eşyayım. Sonra adama teşekkür ediyor, mavi defterimle kalemimi kaldırıp kapıdan dışarı çıkıyorum, şehir merkezinin kırmızı kiremitli kumtaşı binalarına kar yağıyor ve ben kaldırımda bir an durup olanları gözümün önüne getiriyorum, tıpkı bir filmdeki gibi: Ütüsüz, kahverengi takım elbiseli çekingen, sakar bir adam cartlak kırmızı renkli, motoru bitkisel yağa göre modifiye edilmiş bir kamyonete atlayıp şoförün yanına oturur ve hayatının son saatlerini yaşamak üzere oradan uzaklaşır.

3.

On iki yaşımdan beri neredeyse hiç aksatmadan, haftada bir ya da iki kere gördüğüm bir rüya vardı eskiden.

Rüyamda, Concord Emniyet Teşkilatı'nın, o zamanlar bile uzun yıllardır polis müdürü olan tecrübeli polis şefi Ryan J. Ordler'ı görüyordum. O günlerde onunla gerçek hayatta her yaz yapılan Aileler ve Arkadaşlar Dostluk Pikniği sırasında karşılaşırdım, elleriyle saçımı dağıtır orada bulunan tüm çocuklarla olduğu gibi benimle de buffalo başı kabartmalı madeni beş sentlikle yazı tura oynardı. Rüyamda Ordler üniformasını giymiş ayakta duruyor; elindeki İncil'e ben sağ elimle el basıyor, söylediklerini tekrarlıyorum. Yasaya uyacağıma, uygulayacağıma yemin ettiriyor. Ardından büyük bir ciddiyetle bana silahımı, polis rozetimi takdim ediyor. Ben onu selamlıyorum; o da bana selam çakıyor. Ardından müzik başlıyor –evet rüyamda müzik de vardı– ve dedektif oluyorum.

Gerçek hayatta ise durum şöyleydi: Geçen yıl sonuna doğru aşırı soğuk bir sabah dokuz buçukta her zamanki yerimdeki gece nöbetinden döndüğümde çekmecemde elle yazılmış bir not buldum, amiri görmem isteniyordu. Tuvalete gittim, yüzüme su çarptım ve basamakları ikişer ikişer atlayarak merdivenlerden

çıktım. O zamanki amirim Teğmen Irina Paul bu göreve kendisinden önceki Teğmen Irvin Moss'un ani ayrılışının ardından altı hafta kadar önce getirilmişti.

"Günaydın efendim," diyorum. "Bir şey mi gerekti?"

"Evet," diyor Teğmen Paul başını önce kaldırıp, sonra yine önündeki işe dönerek. Önünde iri harflerle sırtına Amerikan Adalet Bakanlığı yazılmış kalın siyah bir cilt var. "Bir saniye lütfen."

"Peki," diyorum etrafıma bakınarak. O sırada odanın bir köşesinden gelen derin ve gür bir ses duyuyorum. "Evlat."

Şef Ordler bu. Üzerinde üniforması var ama kravatı yok, yakası da açık. Küçük büronun tek penceresi önünde yarı karanlıkta kollarını kavuşturmuş duruyor; öyle ki görünüşü sağlam bir meşeyi akla getiriyor. Bir an titriyorum, sonra omurgamı dikleştirerek, "Günaydın efendim," diyorum.

"Pekâlâ delikanlı," diyor Teğmen. Şef Ordler başını ona çevirip benim de dikkatimi çekecek biçimde hafifçe yukarı aşağı salıyor. "İki gece önce bir bodrumda meydana gelen bir olaya karışmışsın."

"Ne– Hee."

Yüzüm kızarıyor, açıklamaya çalışıyorm: "Yenilerden –yani benden yeni olanlardan– biri…" O zamanlar, sadece on altı aydır polisim. "…benden yeni olanlardan biri şüpheli bir şahsı bildirdi. 16 A Maddesi'ne göre önlem olarak tutuklanması gereken evsiz biriymiş."

"Tamam," diyor Paul, o anda önünde bir olay tutanağı durduğunu fark ediyorum. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Terlemeye başlıyorum, resmen o soğuk ofiste terliyorum.

"Kendisi, yani bu yeni polis, şüpheli şahsa sözlü tacizde bulunuyordu. Ben bunu uygun bulmadım. Birim kurallarına aykırıydı."

"Sen de araya girme hakkını kendinde gördün. Bir bakayım…" Teğmen önündeki tutanağın sayfalarını çevirmeye başlıyor. Olayla ilgili tutanak soğan kabuğu rengi kâğıda yazılmış.

"İlgili yönetmeliği saldırgan, tehdit edici bir tarzda bildirmek üzere..."

"Bunun öyle nitelendirilebileceğini sanmıyorum." Şef'e bakıyorum ama o bana değil Teğmen Paul'e bakıyor.

"Bu beyin –affedersiniz şüphelinin demem gerekir– adının Duane Shepherd olduğunu öğrendim. Beyaz, erkek, elli beş yaşında biriydi." Şefin sessizliği ve Paul'ün ilgisiz, uzak ve sabit bakışı beni rahatsız ediyor. "Bay Shepherd çocukken benim izci liderimdi. Penacook'da elektrik ustası olarak çalışırdı. Fakat resesyon nedeniyle zor zamanlar geçirdiğini anladım."

"Resmi olarak," diyor Paul sakin bir sesle. "Ekonomik depresyon diyorlar."

"Evet, efendim."

Teğmen Paul tekrar olay tutanağına bakmaya başlıyor. Yorgun görünüyor.

Bu konuşma aralık ayı başında oluyor, belirsizliğin soğuk aylarının tam ortasındayken yani. 17 Eylül'de kavuşum denen olay meydana geldi, yani asteroit güneşe, dünyadan gözlemlenemeyecek ve yeni ölçümler alınamayacak kadar çok yaklaştı. Zaten geçen nisandan bu yana bilinen tehlike olasılığı yavaş yavaş arttı. Asteroitin dünyaya çarpma olasılığı için önce yüzde üç, sonra yüzde on, sonunda da yüzde on beş dendi. Nihayet sonbahardan kışa geçerken olasılık yüzde elli üçe yükseldi. Dünya ekonomisi ise kötüden berbata döndü. 12 Ekim'de Başkan eyaletlere ve yerel yetkililere hazineden büyük ölçekli yardım yollanması hakkında bir sosyal güvenlik yasasına imza attı. Bu Concord'da benden küçük ve bir kısmı lise terk tüm delikanlıların yarı resmi bir polisliğe hazırlık eğitimi kampına doluşmalarıyla sonuçlandı. McConnell ile onlara Fırça Saçlılar diyorduk; ama aramızda. Çünkü hepsinin saç tıraşları aynıydı; hepsinde aynı bebek yüzü, soğuk gözler ve kasıntı yürüyüş biçimi vardı.

Bay Shepherd olayı aslında doğruyu söylemek gerekirse benim yeni polislerle yaşadığım ilk olay değildi.

Şef öksürerek boğazını temizliyor. Teğmen işi ona devret-

menin verdiği mutlulukla arkasına yaslanıyor. "Dinle evlat. Bu binada seni burada istemeyen kimse yok. Sadece şu anki olağanüstü koşullarda değil, en başından beri devriye polisi olmandan hepimiz gurur duyduk."

"Polis okulunda sınıf birincisiydim efendim," diyorum. Şef Ordler'ın sözünü kestiğimin ve biraz yüksek sesle konuştuğumun farkındayım ama kendime hâkim olamayıp söze devam ediyorum. "Devamsızlığım, kurallara aykırı davranışım yok. Ne Maia öncesi ne de sonrasında vatandaş beni şikâyet etti."

"Henry," diyor Şef nezaketle.

"Kesinlikle üstlerimin güvendiği biri olduğuma inanıyorum."

"Delikanlı," diyor Teğmen Paul birden elini havaya kaldırarak, "sanırım durumu yanlış anladın."

"Efendim?"

"İşten atılmıyorsun Palace. Terfi ediyorsun."

Şef Ordler bir adım atıp küçük pencereden giren gün ışığında duruyor. "İçinde bulunduğumuz koşulları ve senin özel yeteneğini göz önüne alınca terfi etmenin daha iyi olacağını düşünüyoruz."

Şaşkınlıkla bakakalıyorum Sonunda konuşmayı başarınca, "Fakat bölüm yönetmelikleri bir polis memurunun ancak devriyede iki buçuk yıl çalıştıktan sonra dedektifliğe terfi edebileceğini söyler," diyorum

"Bu zorunluluktan vazgeçiyoruz," diye açıklıyor Paul, önündeki tutanağı katlayıp çöp kutusuna atarken. "Sanırım şimdilik senin 401(k) maaş kesinti uygulamasını da bir yana bırakacağız."

Şaka yapıyorlar ama gülmüyorum, sadece orada dimdik ayakta durabiliyorum. Kafamı toplamaya, söyleyebileceğim birkaç kelime bulmaya çalışıyorum, *devir değişti*, diye geçiyor aklımdan, üst mevkide bir koltuğum var, diyorum içimden, *rüyamda böyle olmuyordu*, diye düşünüyorum.

"Peki, Henry," diyor Şef Ordler yumuşak bir sesle. "Toplantı bitmiştir."

* * *

Sonradan, Dedektif Harvey Telson'ın yerine geçtiğimi öğreniyorum, Telson da o aralık ayı başında başka birçok insanın yaptığı gibi erken emekliliğini isteyip "Ölmeden Önce Yapılacaklar" listesininin peşine düşmüş. İnsanlar yarış arabasıyla hız yapıyor, uzun süredir düşünüp yapamadığı romantik ya da cinsel fikirlerini uygulamaya başlıyordu ya da eski bir düşmanını bulup yüzüne yumruk atıyordu. Dedektif Telson ise yat yarışlarına, Amerika Kupası türünden bir şeye katılmak istiyormuş meğer. Benim için böylesi büyük şanstı tabii.

Teğmen'in odasındaki toplantıdan yirmi altı gün ve asteroitin güneşin ardından tekrar ortaya çıkışından, yani kavuşumun sona ermesinden iki gün sonra Teğmen Paul işten ayrılıp Las Vegas'a çocuklarının yanına taşındı.

Ordler'ın elimi İncil'e bastırıp dedektif olmak üzere yemin ettirdiği rüyayı artık görmüyorum. Bunun yerine sık sık başka bir rüya görmeye başladım.



Dotseth'in dediği gibi cep telefonlarının çalışması artık şansa kaldı. Numarayı tuşluyor, bekliyor, karşıdakine bazen ulaşıyor bazen ulaşamıyorsunuz. Pek çok kişi Maia'nın dünyanın çekim alanını etkilediğine, mıknatıs ve iyonları filan değiştirdiğine inanıyor. Fakat asteroit hala 450 milyon kilometre uzağımızda ve cep telefonları üzerine hava durumundan daha fazla etki edemez. Teknik adamımız Memur Wilentz'in bir keresinde bana anlattığına göre cep telefonu hizmetleri "hücre" denen ayrı ayrı bölgelere ayrılıyor ve bu bölgeler sinyal kaybına uğruyor, yani hücreler tek tek devreden çıkıyor. Telekomünikasyon şirketleri elemanlarına para ödeyemediğinden bunların bakımını yaptıramıyorlar çünkü müşterileri de faturalarını ödemiyorlar, yöneticilerini de "Ölmeden Önce Yapılacaklar" listeleri yüzünden kaybediyorlar, fırtınada zarar görüp tamir edilmedikleri için telefon direklerini de kaybediyorlar, dünya kadar telefon kablosunu da hırsızlar ve yağmacılar yüzünden kaybediyorlar. Böylece hücre-

ler çöküyor. Peki ya diğer şeyler ne olacak, akıllı telefonlar, uygulamalar, zamanzigonlar filan, unutun hepsini.

Geçen hafta beş büyük Telekom şirketi kapanma kararı aldı. Bunu da bir gazete reklamıyla 355 bin çalışan ve ailelerine "zamanlarını hediye etmek" olarak sanki bir cömertlik gibi lanse ettiler. Müşterilerine ise iki ay içinde hizmetlerin tümüyle sona ereceğini duyurdular. Üç gün önce Culverson'ın *New York Times* gazetesinde, Ticaret Bakanlığı'nın yaza doğru tüm telefon hizmetlerinin duracağını öngördüğü, sektörü devletleştirmeyi planladıklarının yazıldığını gördüm.

"Bu demektir ki bahara doğru telefon hizmetleri tamamen duracak," demişti McGully.

Ara sıra tesadüfen güçlü bir sinyal yakaladığımda, fırsatı kaçırmamak için hemen bir telefon görüşmesi yapıyorum.

"Of be abi, of! Ne istiyorsun benden ya?"

"İyi günler Bay France. Ben Concord Emniyet Teşkilat'ından Dedektif Henry Palace."

"Kim olduğunu biliyorum, tamam mı? Biliyorum."

Victor France'ın sesi sinirli, sıkıntılı geliyor, hep öyle konuşur zaten. Rolling Park'ın önünde Impala'mda oturuyorum. Burası Peter Zell'in evine birkaç blok uzaklıkta.

"Hadi ama Bay France. Biraz sakin olun."

"Sakin olmak istemiyorum anladın mı? Senden ölesiye nefret ediyorum. Beni aramandan nefret ediyorum." France ağzına geleni söyleyip homurdanırken telefonu kulağımdan epey uzakta tutuyorum. "Burada kendi hayatımı yaşamaya çalışıyorum. Bunu yapmak çok kötü bir şey mi?"

Onu gözümün önüne getirebiliyorum: Siyah kot pantolondan sarkan sıra sıra zincirler, serçe parmağında kuru kafalı yüzük, bir deri bir kemik bilekler, kollarda çeşit çeşit yılan dövmeleriyle şahane bir serseri. Yılan bakışları ve melodramatik bir öfkeyle telefona cevap vermek ve benim gibi bilgili, kibirli bir polisten emirler almak zorunda. Yani Amerikan tarihinin böyle bir döneminde bir uyuşturucu satıcısı, üstelik de polise yaka-

lanmış bir uyuşturucu satıcısı olarak yapabileceği başka bir şey yok. Victor asteroitin çarpması ihtimali belirince çıkarılan yeni güvenlik yasalarının tüm metnini bilmiyor olabilir ama işin özünün farkında.

"Bugün senden fazla bir şey istemeyeceğim, France. Sadece küçük bir araştırma yapman lazım, o kadar."

France son bir "of be abi, of" çektikten sonra tahmin ettiğim gibi sakinleşiyor. "Peki, tamam. Nedir?"

"Arabalardan az da olsa anlıyorsun değil mi?"

"Evet tabii. Yani lastiklerini şişirmemi mi istiyorsun yoksa?"

"Hayır teşekkürler. Son birkaç haftadır insanlar araba motorlarını bitkisel yağ yakabilecek şekilde dönüştürüyorlar."

"Herhalde. Benzin fiyatlarından haberin yok mu senin?" Yüksek sesle öksürerek boğazını temizleyip tükürüyor.

"Benim öğrenmek istediğim şey bu işi kimin yaptığı. Kırmızı renkli, orta boy bir Ford kamyonet var. Yan tarafına Amerikan bayrağı çizilmiş. Acaba kimin dönüştürdüğünü öğrenebilir misin?"

"Belki. Ya öğrenemezsem?"

Cevap vermiyorum. Cevap vermem gerekmiyor. France zaten bunun cevabını biliyor.

Asteroitin polis açısından bakıldığında en önemli etkilerinden biri uyuşturucu kullanımındaki ve satışındaki artış oldu. Ekstazi, afyon, metamfetamin, kokain türünden her tür uyuşturucuya talep bir anda patlama yaptı. Kasabalarda, kenar mahallelerde, çiftliklerde hatta Concord gibi daha önce hiç büyük ölçekli uyuşturucu suçu işlenmeyen orta büyüklükteki yerleşimlerde bile talep patlaması var. Merkezi hükümet yazın ve sonbaharda biraz tereddüt yaşadıktan sonra yıl sonuna doğru katı, tavizsiz bir yasa çıkardı. Yeni sosyal güvenlik yasası her türden denetim altında bulunan maddenin ithalatı, işlenmesi, üretimi ve dağıtımıyla suçlanan herkesin yargı denetiminde tutuklanması gibi kişilik haklarını askıya alıyor.

Bu önlemler "çarpmaya kadar geçecek sürede şiddetin kont-

rolü, huzurun sağlanması, verimli ekonomik faaliyetin cesaretlendirilmesi açısından" zorunlu kabul edildi.

Bana gelince ben yasanın tümünü ezbere biliyorum.

Kontağı açmadığımdan silecekler çalışmıyor ve ben, ön cama yığılan, orantısız gri kar kümeciklerini seyrediyorum.

"Tamam, abi, tamam," diyor France. "O kamyoneti kimin güzelleştirdiğini bulacağım. Bana bir hafta zaman ver."

"Keşke verebilseydim Victor. Seni yarın tekrar arayacağım."

"Yarın mı?" Abartıyla iç çekiyor. "Pislik."

İşin komik yanı aslında esrarın yasak olmayan tek uyuşturucu olması. Toplumu daha ağır etkileyen, daha sert maddelere olan talebi düşürmek mümkün olmayınca esrar kullanmak suç kapsamından çıkarıldı. Victor'un üzerinde bulduğum esrar miktarı beş gramdı. Bu kadarı kolaylıkla kişisel kullanım kapsamına sokulabilir ama bana kendini öyle yakalatmasaydı... Victor France, o esrarı bir cumartesi günü öğleden sonra Somerset Lokantası'ndan çıkmış evime doğru yürüdüğüm sırada bana satmaya kalktı. Bu koşullarda adamı tutuklayıp tutuklamamak tamamen bana kalmıştı. Ben de onu bazı koşullarla tutuklamamayı tercih ettim.

İlgili yasaya göre Victor France'ın altı ay ceza almasını sağlayabilirim, kendisi de bunun farkında. Telefonda uzun, öfkeli, şaşkınlık dolu bir sesle iç geçirdiğini duyuyorum.

Altı ay hapis, önünüzde yaşayabileceğiniz hepi topu altı aylık bir zaman kalmışsa kabul edilmesi güç bir şeydir.

"Polislerin birçoğunun işi bıraktığını biliyorsun," diyor France. "Jamaica'ya filan gidiyorlar. Hiç bunu düşündün mü, Palace?"

"Seninle yarın konuşalım."

Telefonu kapıyorum, torpido gözüne atıp motoru çalıştırıyorum.

Kimse –hatta sekiz yüz sayfa tutan hukuk kurallarını okuyan, altını çizen, ezberleyen, en son değişiklikleri olabildiğince yakalamaya çalışan bizler bile– yüzde yüz sosyal Güvenlik yasasının "Hazırlıklar" başlığı altında yazılanların ne anlamı olduğundan

tam olarak emin değiliz. McGully eylül sonlarında şemsiyeleri dağıtmaya başlayacakların söyleyip duruyor.

"Buyurun?"

"Eee, affedersiniz ama orası Belknap&Rose mu?"

"Evet."

"Sizden bir ricam var."

"Fazla umutlanmayın. Pek çalışan kalmadı artık. İki kere yağmaya uğradık. En iyi müşterilerimiz ise kaçaklar. İsterseniz kendiniz gelip kalan mallara bakabilirsiniz. Çoğu zaman ben burada oluyorum."

"Hayır, affedersiniz, ben Dedektif Henry Palace. Concord Emniyet Teşkilatı'ndan. Elinizde son üç aya ait satışlarınızın fiş dökümü var mı acaba?"

"Ne dediniz?"

"Acaba diyorum oraya gelsem o kayıtlara bakabilir miyim? Sizin markanızı taşıyan, siyah, XXL beden bir kemeri alan kişiyi arıyorum da."

"Şaka mı bu?"

"Hayır beyefendi."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hayır beyefendi."

"Pekala, dostum."

"Şüpheli bir ölümü araştırıyorum, sizden alacağım bilgi çok önemli olabilir."

"Kesin öyledir."

"Aloo?"

Peter Zell'in evi Matthew Caddesi'nin uzantısında 14 numarada, ucuz cinsten, yeni bir bina. Dört odalı küçük bir daire: alt katta oturma odası ve mutfak, üst katta yatak odası ve banyo. Eşikte *Kriminal Soruşturma* kitabının ilgili bölümlerini aklımdan ge-

çirerek biraz oyalanıyorum. Buna göre acele etmeden çalışmam, evi bölümlere ayırmam ve her bir bölümü ayrı ayrı ele almam lazım. Farley ile Leonard'ın bu kitabı bana Naomi Eddes'i hatırlatıyor: *Sanki bir ders kitabından falan alıntı yapıyorsunuz.* Buna boş verip bıyığımı sıvazlıyorum ve içeri giriyorum.

"Hadi bakalım Sayın Zell," diyorum kendi kendime. "Şu eve bir göz atalım."

İlk bölmede üzerinde durulacak fazla bir şey yok. Yerde bej rengi, ince bir halı, üzerinde yuvarlak lekeler bulunan eski bir sehpa, küçük ama kullanışlı, düz ekran bir televizyon, DVD çalardan çıkan kıvrım kıvrım kablolar, yakından bakınca tel ve kumaştan yapıldıkları anlaşılan kasımpatılarla dolu bir vazo.

Zell'in kitap rafında matematik, yüksek matematik, olasılık hesaplamaları, kalın bir aktüerya muhasebesi tarihi, Çalışma İstatistikleri Kurumu ve Ulusal Sağlık Enstitüsü ciltleri gibi çoğunlukla mesleki kitaplar var. Bir rafı ise kendi özel ilgilerine ayırmış. Bu raftaki sanki karantinaya alınmış gibi duran şu meraklısına bilimkurgu ve fantazi kitapları arasında, *Battlestar Galactica: Tüm Bölümler*, artık klasikleşen Zindan ve Ejderha kural kitapları, *Star Wars*'un mitolojik ve felsefi anlamlarını ele alan bir kitap var.

Mutfak kapısındaki tellerden sarkan bir sürü minyatür uzay gemisine çarpmamak için başımı eğerek içeri giriyorum. Kiler dolabındaki dokuz kutu tahıl gevreği alfabetik sırayla yerleştirilmiş: Sıralama Alpha-Bits, Cap'n Crunch, Cheerios diye devam ediyor. Bu düzgün sıralamada, Frosted Flakes ile Golden Grahams arasında eksik bir diş gibi görünen boş bir yer de var. Eksik kutu hemen aklıma geliyor: Fruity Pebbles. Şeker pembesi tahıl gevreğinin eksik oluşu tezimin doğruluğunu gösteriyor.

"Tuttum seni Peter Zell," diyorum kilerin kapısını dikkatle kapatarak. "Gerçekten sevdim seni."

Lavabonun kenarındaki boş çekmecede duran düz, beyaz bir bloknotun en üstteki yaprağında *Sevgili Sophia* yazılı.

Kalbim çarpmaya başlıyor, derin bir nefes alıp bloknotu ma-

sadan alıyorum, açıp sayfaları çevirmeye başlıyorum ama üstünde o iki kelime –*Sevgili Sophia*– hariç bir şey yazmayan sayfadan başka hiçbir şey yok. El yazısı güzel ve özenli, Zell'in yazdığı sıradan bir not değil, önemli bir belge olduğunu veya niyetin öyle olduğunu anlıyor, hissedebiliyorsunuz.

Kendime sakin olmayı telkin ediyorum, ne de olsa bu notun hiçbir anlamı olmayabilir ama hayır, aklım alev aldı sanki, yarım kalmış bir intihar notu olmasa bile bunun bir manası var, diye düşünmeden edemiyorum.

Bloknotu ceketimin cebine tıkıştırıp merdivenlerden üst kata çıkarken aklımda o soru var, acaba bu Sophia kim?

Yatak odası da oturma odası gibi steril ve sade, yatak üstünkörü düzeltilmiş. Yatağın başucunda tek bir çerçeveli resim asılı. İlk *Maymunlar Cehennemi* filminden bir sahneyi gösteren imzalı bir fotoğraf bu. Gardıropta pastel kahve tonlarında üç takım elbise, iki adet fazlasıyla yıpranmış kahverengi kemer asılı. Yatağın yanındaki küçük ahşap oyma başucu sehpasının ikinci çekmecesinde güzelce bantlanmış bir ayakkabı kutusunun üstüne daha önce gördüğüm güzel el yazısıyla 12.375 sayısı yazılmış.

"On iki nokta üç yüz yetmiş beş," diye mırıldanıyorum. "Ne bu şimdi?"

Ayakkabı kutusunu kolumun altına sıkıştırıp ayağa kalkıyorum ve odadaki tek fotoğrafa bakıyorum: Ucuz bir çerçeve içindeki fotoğraf, on on bir yaşlarında bir okul çocuğunu gösteriyor, uçuşan sarı saçları ince telli, yüzünde acemi bir gülümseme. Resmi çerçeveden çıkarıp arkasına bakıyorum, aynı güzel elyazısı. *Kyle, 10 Şubat*. Geçen yıl mı? Daha öncesi mi?

Trish McKonnell'ı uyandırmak için telsizle arıyorum.

"Merhaba," diyorum, "benim. Kurbanın ailesinin yerini belirleyebildin mi?"

"Evet, hallettim."

Anlaşılan Zell'in annesi ölmüş, Concord'da Blossom Hill Mezarlığı'nda toprağa verilmiş. Babası Pleasant View Huzurevi'nde yaşıyor, demansın ilk safhalarından mustarip. Bu

yüzden McKonnell kötü haberi kurbanın ablasına vermiş. Zell'in ablası Concord Hastanesi yakınında bir özel klinikte ebe olarak çalışıyor. Evli, bir oğlu var. Kadının adı Sophia.

Elimde fotoğraf, bloknot ve ayakkabı kutusuyla evden çıkmadan önce bir an eşikte duraksıyorum, vakanın ciddiyetinin farkındayım ve ister istemez eski bir anımla karşılaştırıyorum: Rockland Sokağı'ndaki çocukluk evimizin kapısında sabah karanlığında şapkasız, asık suratlı bir polis, "Evde kimse var mı?" diye sesleniyor.

Bense merdivenlerin üst başında üzerimde Red Sox tişörtü ya da bir pijama üstüyle durmuş, kız kardeşimin hâlâ uyuduğunu aklımdan geçiriyor hatta umut ediyorum. Daha o yaşta polisin oraya ne demeye geldiğini çok iyi biliyorum.

"Dedektif, tahminimce yeni bir intihar vakası daha var değil mi?" diyor Denny Dotseth telefonda.

"Aslında yeni sayılmaz. Size Peter Zell vakasıyla ilgili danışmak istiyordum."

Impala'mla Broadway'den aşağı süzülüp yavaşlıyorum, ellerim hâlâ direksiyonda. Broadway ile Stone Caddesi kavşağında New Hampshire eyalet devriye arabalarından biri park etmiş ama arabanın motoru çalışıyor. Devriye aracı mavi ışıklarını yavaşça yukarı çeviriyor. İçindeki polisin elinde makineli tüfek var. Direksiyondan iki parmağımı kaldırarak onu hafifçe selamlıyorum; o da başıyla selamımı alıyor.

"Kim bu Peter Zell?" diye soruyor Dotseth.

"Bu sabahki olay efendim."

"Hee, tamam. Bu arada, büyük günün açıklandığını duydun mu? Nereye çarpacağını öğreneceğimiz tarihi yani. 9 Nisan açıklıyorlar."

"Evet. Duydum."

Dotseth de McGully gibi küresel felaketimizle ilgili çıkan her yeni haberle ilgili bizi bilgilendirmekten hoşlanır. Son intiharda, Zell'de değil, ondan öncekinde, on dakika boyunca heyecanla Afrika Boynuzu'nda, eskiden kalma sorunların intikamını almak için Eritre'ye saldıran Etiyopya ordusundan söz edip durdu.

"Şu âna kadar öğrendiklerimi size rapor etmem doğru olur diye düşündüm," diyorum. "Bu sabahki olay hakkında ne düşündüğünüzü biliyorum ama ben cinayet olabileceğini sanıyorum, ciddiyim."

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor Dotseth ve bunu devam et demek olarak kabul edip şimdiye kadar topladığım tüm bilgileri aktarıyorum: Merrimack Hayat ve Yangın Sigortaları'nda Cadılar Bayramı'nda gerçekleşen olay, Zell'in son akşamında, onu işyerinin önünden alan bitkisel yağla çalışan kırmızı kamyonet. Bir de Belknap&Rose markalı kemerle ilgili içgüdüm.

Tüm bu anlattıklarıma Dotseth'in tek tepkisi, renk vermeyen bir sesle, "İlginç" diyerek iç geçirmek oluyor. "Peki ya not filan?"

"Hayır, efendim, intihar notu da yok."

Ona *Sevgili Sophia* yazılı kâğıttan bahsetmemeye karar veriyorum çünkü bu not her şey olabilir ama intihar mektubunun başlangıcı olamaz. Ama bahsetsem, Dotseth öyle sanacak, "İşte görüyorsun ya delikanlı, yanlış iz üzerindesin," diyecek. Zaten şimdiden öyle düşündüğünü tahmin edebiliyorum.

"Denize düşüp yılana sarılmış gibisin, yani elinde fazla bir şey yok. Bu olayı Fenton'a devretmeyeceksin değil mi?"

"Evet devretmeyeceğim ama neden öyle dediniz?"

Bir sessizlik oluyor, ardından kıs kıs gülüyor. "Hiç, sebebi filan yok."

"Ne oldu?"

"Beni dinle evlat. Bu işten bir vaka dosyası çıkarabileceksen, seni memnuniyetle dinlerim. Fakat içinde bulunduğumuz durumu unutma. İnsanlar sağda solda intihar edip duruyor son zamanlarda. Senin bahsettiğin gibi fazla arkadaşı, arkasında des-

teği olmayan birinin bu intihar furyasına katılması için güçlü sebepleri var."

Cevap vermeyip arabayı sürüyorum ama böyle bir akıl yürütmeden hiç hoşlanmıyorum. *Herkes intihar ettiği için mi intihar etmişti adam yani?* Dotseth sanki adamı korkaklıkla, belki son zamanların modasına uyup intihar hevesine kapılmak gibi bir tür zayıflıkla itham eder gibi konuşuyor. Oysa Peter Zell ciddi ciddi öldürüldü, McDonald's'ın içine taşındı, aşağılık bir şekilde, bir et yığını gibi o tuvalete bırakıldı.

"Bak ne diyeceğim," diyor Dotseth yumuşak bir sesle. "Biz buna cinayete teşebbüs diyelim en iyisi."

"Anlamadım efendim?"

"Bu bir intihar ama sen cinayete çevirmeye teşebbüs ediyorsun. Yolun açık olsun Dedektif."

School Caddesi'nin güney yakasında, tam Genç Hıristiyan Erkekler Birliği'ni geçince, eski usül bir dondurmacı var, bugünlerde kar yağıp yağmamasına ya da süt bulunup bulunmamasına bağlı olmaksızın işleri iyi görünüyor. Otuz yaşlarında, hoş görünümlü bir çift, ellerinde renkli dondurma külahlarıyla dükkândan çıkıyorlar. Kadın bana her polise yapıldığı gibi dostça el sallayarak selam veriyor. Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. Oysa adam ifadesiz gözlerle ve asık bir yüzle bakmakla yetiniyor.

İnsanların çoğu şaşkınlık içinde. İşe git, masana geç, şirketin öbür haftaya da yerinde olacağını umut et. Markete git, arabayı ittir, o gün de raflarda yiyecek bir şeyler bulabilmeyi umut et. Öğle tatilinde sevgilinle buluş, dondurma ye. Evet, tamam bazı insanlar kendilerini öldürmeyi seçtiler, diğerleri ölmeden önce yapmak istediklerinin peşinden gitmeyi, bazıları uyuşturucu peşinde, bazıları da McGully'nin dediği gibi "çükleri dışarıda dolanıyor."

Öte yandan son isteklerini gerçekleştirmeye gidenlerin pek

çoğu hayal kırıklığı içinde geri döndüler, ortaya çıkan yeni suçlularla vahşi zevkler peşinde koşanlarsa kendilerini cezaevinde buldular, ekim ayını korkunç bir yalnızlık içinde bekleyecekler.

Yani, evet insanların davranış biçimleri farklı olsa da hepsi de uçları yaşıyorlar. Bir kanun adamı gözüyle bakınca aralarındaki başlıca farkı tanımlamak epey güç aslında. Şehrimizde insanlar henüz bir sorunla karşılaşmamış ama karşılaşacağını bilen bir çocuğun ruh hali içindeler bence. "Babam eve gelinceye kadar burada bekleyeyim en iyisi" diyerek odalarından çıkmamaya çalışıyorlar. Huysuz, mutsuz ve gerginler. Kafaları karışık, üzüntülü, neler olacağını düşünüp korkuıyorlar, şiddete eğilimliydiler; öfkeli değillerse de kolayca öfkelenmenin eşiğindeler.

Concord bu halde işte. Dünyanın geri kalanı hakkında bir şey diyemem ama burada durumlar aşağı yukarı böyle.

School Caddesi'ndeki merkez binamızda bulunan masamdayım şimdi. Ayakkabı kutusunun kapağını tutan bandı dikkatle yerinden söküyorum ve ikinci kez Naomi Eddes'in sesini duyuyorum. Kollarını kavuşturmuş bana bakarak duruyor. *Tamam da ne arıyorsunuz?*

"Bunu," diyorum, kutunun kapağını kaldırıp içine bakarken. "Aradığım işte bu."

Peter Zell'in ayakkabı kutusunda yüzlerce gazete ve dergi haberi kupürü, internetten indirilip basılmış sayfalarca haber var. Hepsi de dünyaya yaklaşan Maia ve onun dünyaya çarpması ile ilgili. Yığının en üstündeki gazete kupürünü alıyorum. Geçtiğimiz yılın 2 Nisan'ına ait, haber ajansının Caltech'e ait Palomar Gözlemevi ile ilgili bir yergiye dönüşmüş haberde bilim insanlarının gördükleri olağan dışı bir cismi büyük olasılıkla dünyaya zarar vermeyecek kategorisinden zarar verme tehlikesi olan asteroitler grubuna ekledikleri yazıyor. Haberin son cümleleri şöyle: "Boyutu ya da bileşimi ne olursa olsun, bu gizemli yeni cismin dünyaya çarpma olasılığı yüzde 0,000047 olarak hesaplanmış. Bu

da 2.128.000'de bir olasılık anlamına geliyor." Zell her iki rakamı da kalemle daire içine almış.

Ayakkabı kutusunda Thomson Reuters'in iki gün sonrasının tarihini taşıyan bir haberi de var. Başlık şöyle: "Son Zamanlarda Keşfedilen En Büyük Uzay Cismi" ama içeriği gayet sıradan tek paragraflık, hiçbir alıntı içermeyen bir yazı. Yazıda asteroitten –o zamanlar hâlâ astronomik tanımı olan 2011GV$_1$ adı kullanılıyor– "yarım yüzyıldır astronomların keşfettiği en büyük cisimlerden biri olup çapının üç kilometre civarında olduğu düşünülüyor" diye bahsedilmiş. Zell bu tahmini de kurşun kalemle hafifçe daire içine almış.

Okumaya devam ettikçe acımasız bir zaman kapsülüne binmiş gibi, Peter Zell'in bakış açısından yakın geçmişi yeniden yaşıyorum. Her yazıda Zell verilen rakamları daire içine almış ya da altlarını çizmiş: Bunlara bakınca, Maia'nın boyutuyla, gökteki açısıyla, sağ açıklık ve dik açıklık ölçüleriyle ilgili rakamların ve çarpma olasılığının haftadan haftaya ve aydan aya giderek arttığı anlaşılıyor. Temmuz başlarına ait bir *Financial Times*'ın, IMF, Avrupa Merkez Bankası ve Amerikan Merkez Bankası'nın umutsuzca aldığı acil önlemlerle ilgili araştırmasında hisse senetlerinin değerinin değer kaybetme yüzdelerini de tek tek işaretlemiş Zell. Meclisteki kavgalar, yeni çıkarılan acil durum yasaları, Adalet Bakanlığı'ndaki bürokratik çıkmazlar ve banka mevduatlarını koruma kuruluna parasal destek verilmesi gibi politik haberleri de biriktirmiş.

Onu her gece geç saatlerde o ucuz mutfak masasında oturup gözlüğü önünde, tahıl gevreğini yiyip bu haberlere otomatik uçlu kurşun kalemiyle işaret koyarken ve bu belayla ilgili her yeni bilgiyi tek tek düşünürken hayal ediyorum.

3 Eylül tarihli bir *Scientific American* haberini elime alıyorum, iri, siyah harflerle "Nasıl Fark Edemedik?" diye sormuşlar başlıkta. Benim bildiğim ve zaten artık herkesin öğrendiği kısacık cevaba göre, 2011GV$_1$'in elips şeklindeki yörüngesi, onun sadece yetmiş beş yılda bir dünyadan görülebilecek kadar yakına gelme-

sine yol açıyor. Hâlbuki yetmiş beş yıl önce biz ona bakmıyorduk ve dünyaya yakın asteroitleri izleyen bir programımız yoktu. Zell bu haberde "75" rakamını her gördüğü yerde daire içine almış. Bundan başka Maia'nın dünyaya çarpma olasılığı diye açıklanan 265 milyonda bir ifadesini ve cismin yeni saptanan çapı olarak açıklanan 6,5 kilometreyi de kalemiyle işaretlemiş.

Scientific American haberinin geri kalan bölümü astrofizik, günberi ve günöte uzaklıkları, yörüngesel ortalamalar ve uzanım değerleri gibi karmaşık konularla dolu. Tüm bunları okumaktan başım dönüyor, gözlerim yanıyor ama Zell hepsini kelime kelime okuyup her sayfaya işaretler koymuş, sayfa kenarlarında inanılmaz hesaplamalar yapmış, istatistik rakamları, meblağlar ve astronomik değerleri oklar çıkararak göstermiş.

Kutunun kapağını dikkatle kapayıp pencereden dışarı bakıyorum.

Kutunun üstüne uzun parmaklı ellerimi koyup yan taraftaki siyah keçeli kalemle yazılmış rakama bakıyorum: 12.375.

Yine hissediyorum o şeyi. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama hissediyorum.

"Sophia Littlejohn'la konuşabilir miyim? Ben Concord Emniyet Teşkilatı'ndan Dedektif Henry Palace."

Bir sessizlik; ardından kibar ama huzursuz bir kadın sesi. "Buyurun benim. Ama sizinkiler bir hata yaptı herhalde. Ben zaten sizden biriyle konuştum. Şey, kardeşim için mi arıyorsunuz? Bu sabah bir polis aradı. Kocam da, ben de konuştuk onunla."

"Evet hanımefendi. Bunu biliyorum."

Sabit hattan konuşuyorum, karargâhtayım. Bildiklerime ve ses tonuna dayanarak Sophia Littlejohn'u gözümün önüne getirmeye, onu değerlendirmeye çalışıyorum. Uyanık, profesyonel ve ihtiraslı birine benziyor. "Polis memuru McConnell size kötü haberi vermiş. Tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm. Dediğim gibi ben dedektifim, size birkaç soru sormak istiyorum."

Konuşurken arkadan gelen nahoş bir öğürtünün farkına varıyorum; bulunduğum odanın karşı köşesinde McGully başının üstünde Boston Bruins takımının siyah renkli atkısını gülünç bir kement gibi düğümlemiş, "öğğ, öğğ," diye sesler çıkarıyor. Ona arkamı dönüp telefon almacını kulağıma iyice yaklaştırarak sandalyemde iki büklüm oluyorum.

"İlginiz için teşekkür ederim Dedektif Bey," diyor Zell'in kız kardeşi. "Fakat açıkçası size başka ne anlatabilirim bilmiyorum. Peter intihar etmiş. Çok kötü bir şey bu. Fakat o kadar da yakın değildik birbirimize."

Önce Gompers, sonra Naomi Eddes. Şimdi de adamın kendi kız kardeşi aynı şeyi söylüyor. Peter Zell'in hayatında anlaşılan o kadar yakın olmadığı epey çok kişi var.

"Hanımefendi, kardeşinizin size mektup yazması için bir sebep var mıydı? Ya da bir not?"

Telefonun öbür ucunda uzun bir sessizlik. "Hayır," diyor Sophia Littlejohn sonunda. "Hayır, hiçbir fikrim yok."

Bir süre bekliyor, nefes alıp verişini dinliyorum. Sonra, "Bilmediğinize emin misiniz?" diye soruyorum.

"Evet, eminim memur bey. Özür dilerim ama şu anda sizinle konuşacak vaktim yok."

Oturduğum sandalyede iyice öne eğiliyorum. Kalorifer peteğinin bulunduğu köşeden metalik bir çat sesi yükseliyor. "Ya yarın?"

"Yarın mı?"

"Evet. Affedersiniz ama sizinle konuşmamız çok önemli."

"Peki," diyor bir an durduktan sonra. "Olur tabii. Sabah bizim eve gelebilir misiniz?"

"Gelebilirim."

"Erkenden? Sekize çeyrek kala olur mu?"

"Ne zaman isterseniz. Sekize çeyrek kala olur. Teşekkür ederim."

Kısa bir sessizlik. Telefona bakıyorum. Acaba telefonu kapattı

mı yoksa sabit hatlarda bir sorun mu var? McGully yanımdan geçerken saçımı karıştırıyor. Öteki elinde bir bovling çantası.

"Onu severdim," diyor Sophia Littlejohn aniden, alçak sesle konuşuyor ama kararlı. "O benim küçük kardeşimdi. Onu çok severdim."

"Elbette seversiniz hanımefendi."

Adresi alıp telefonu kapatıyorum. Yerimden kımıldamadan pencereden dışarı bakarak bir an düşünüyorum. Dışarıda karla karışık yağmur yağıyor.

"Hişt, Palace?"

Dedektif Andreas odanın öteki ucunda karanlığa sığınmış, sandalyesinde oturuyor. O sırada odada olduğunun farkında bile değildim.

"Ne var ne yok Henry?" İfadesiz bir ses tonuyla konuşuyor.

"İyilik. Senden n'aber?" Aklımda hâlâ o bekleme ânını, o kısa sessizlik var. Keşke o an Sophia Littlejohn'un beyninin içinde olabilseydim de erkek kardeşinin bir kâğıda niye *Sevgili Sophia* yazdığını düşünürken aklından geçen sebepleri öğrenebilseydim.

"İyiyim," diyor Andreas. "İyiyim."

Bana bakıp hafifçe gülümsüyor. Konuşmamızın böylece sona erdiğini sanmıştım ama öyle değilmiş. Andreas, "Biliyor musun," diyor bana bakıp başını iki yana sallayarak, "bunu nasıl başardığını anlamıyorum."

"Neyi başardığımı?"

Bir cevap vermeden beni süzmeye devam ediyor. Oturduğum yerden gözlerinin yaşardığını, iri gözyaşı damlalarının göz pınarlarında biriktiğini fark eder gibi oluyorum. Başımı pencereye çevirip dışarı bakıyorum, ona ne diyebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Hem de hiç.

4.

Odamı yüksek sesli korkunç bir gürültü dolduruyor, karanlığa süratle yayılan vahşi, inleyen bir ses patlaması, oturduğum yerde doğrulup çığlık atıyorum. Sonunda geldi ama ben buna hazır değilim, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, sonunda geldi, hem de erkenden, şu anda oluyor işte.

Sadece telefonmuş. O inlemeye benzeyen, korkunç ses patlaması sabit telefonumdan yükseliyormuş. Ter içinde kaldım. Elimi göğsüme bastırıyorum, karyola yerine yere serdiğim ince şiltenin üzerinde titriyorum.

Salak telefonmuş sadece.

"Evet, alo?"

"Hank? Ne yapıyorsun?"

"Ne mi yapıyorum?" Saate bakıyorum. Sabahın 4.45'i. "Uyuyordum. Rüya görüyordum."

"Affedersin, affedersin ama yardımına ihtiyacım var, Henny."

Derin bir nefes alıyorum, alnımdaki ter soğuyor, şaşkınlığım ve korkum hızla öfkeye dönüşüyor. Elbette. Beni sabahın beşinde sadece ablam arayabilir. Ayrıca çocukluğumdan kalma, o nefret ettiğim lakabı kullanan, bana hâlâ Henny diyecek tek kişi de

o. Bu lakap bana zavallı bir komedyen ya da küçük şaşkın bir kuş adı gibi geliyor.

"Neredesin Nico?" diye soruyorum uykulu bir sesle. "İyi misin?"

"Evdeyim. Aklımı kaçırmak üzereyim." Nico beraber büyüdüğümüz aile evinde oturuyor hâlâ. Burası dedemden kalma kırmızı tuğla, tamir görmüş bir çiftlik evi. Little Pond Sokağı'nda, altı dönüm bahçe içinde. Böylesine garip bir saatte ne için yardım istediğini düşünmeye koyuluyorum. Acaba para mı, onu bir yere götürmemi mi, uçak bileti mi, yiyecek mi isteyecek? Geçen sefer bir partide ödünç verdiği arkadaşının arkadaşı tarafından, bisikleti "çalınmıştı" ve bir daha geri getirilmemişti.

"Pekâlâ, ne oldu bakalım?"

"Sorun Derek. Dün gece eve gelmedi."

Telefonu kapatıp yere atıyorum ve yeniden uyumaya çalışıyorum.

Rüyamda lisedeki kız arkadaşım Alison Koechner'i görüyordum.

Rüyada Alison'la birlikte kol kola Maine, Portland'ın o güzel merkezinde dolaşıyoruz. Bir sahafın vitrinine bakıyoruz. Alison hafifçe koluma yaslanmış, orkide demetine benzeyen dalgalı kızıl saçları boynumu gıdıklıyor. Dondurma yiyor, kendi aramızdaki bir şakaya gülüyoruz. Bir yandan da hangi filme gideceğimize karar vermeye çalışıyoruz.

Tekrar uykuya dalmayı başarsam bile, kaldığı yerden tekrar devam etmesi zor rüyalardan. Zaten bir daha uyuyamıyorum da.

Saat yedi kırkta hava bulutsuz, parlak ve soğuk. Ben de Concord'un batısında kalburüstü bir semt olan Pill Tepesi'ne doğru ilerliyorum. Bu semt hastane çevresine yayılmış ve buradaki zevkli kolonyal tipteki evlerde genellikle hastanenin

doktorları, yöneticileri oturuyor. Son zamanlarda bu evlerin birçoğu paltolarının altında tabancaları olan özel güvenlik görevlileri tarafından korunuyor. Sanki burası bir anda bir üçüncü dünya ülkesi başkenti oluverdi. Üzeri taze karla kaplı geniş bir çimenlikte yer alan Thayer Pond Sokağı'ndaki 14 numaranın ise özel güvenlik görevlisi yok. Ayağımda Timberland botlarla ön kapıya ulaşmak için parlak, tertemiz karı ezip geçtiğim için üzülüyorum.

Gelgelelim Sophia Littlejohn evde değil. Concord Hastanesi'ndeki acil bir doğuma yetişmek için erkenden evden ayrılmak zorunda kalmış. Kocası bu nedenle özür diliyor. Üzerinde boğazlı kazak, haki renk, spor bir pantolonla verandada beni bekliyor. Düzgün tıraş edilmiş sarı sakallı, kibar görünümlü bir adam. Elindeki kupada kokulu çay var. Sophia'nın son zamanlarda ebelerin çoğunun işten ayrılmasının da etkisiyle sık sık olur olmaz saatlerde işe çağrıldığını anlatıyor.

"Ama o işten ayrılmadı. Sonuna kadar hastalarına yardım etmeye kararlı. İster inanın ister inanmayın, bir sürü yeni hastası var. Adım Erik bu arada. İçeri buyurmaz mısınız?"

Ben bunu kabul edince az da olsa şaşırmış gibi geliyor bana. "Eee, tamam, buyurun," diyerek oturma odasına geçiyor, bana da içeri girmemi işaret ediyor. Peter Zell hakkında biraz daha bilgi alabilmek umuduyla iki saat önce kalkıp giyindim, eniştesi de herhalde bir şeyler biliyordur. Littlejohn beni içeri buyur ettikten sonra paltomu alıp askıya asıyor.

"Size bir fincan çay ikram edebilir miyim?"

"Hayır teşekkürler. Sadece birkaç dakikanızı alacağım."

"Pekâlâ. Zaten benim de o kadar zamanım var," diyor ve bu tedirginliğini bir şakacılığa dönüştürmek amacıyla bana dostça göz kırpıyor. "Saat dokuzda oğlumuzu okula bırakacağım, sonra da hastanede olmak zorundayım."

Bana koltuğu gösterdikten sonra kendisi de oturuyor, rahat bir şekilde bacak bacak üstüne atıyor. Yüzü yuvarlak, hoş, ağzıysa geniş ve iyimser. Görünüşünde güçlü ama dostça bir şeyler var;

çizgi filmlerdeki arkadaş canlısı bir aslan figürü gibi, gururunu güler yüzle gözeten biri.

"Polislik yapmak için hiç de uygun zamanlar değil."

"Evet beyefendi. Siz de mi hastanede çalışıyorsunuz?"

"Evet, dokuz yıldır hastanede psikolojik destek yönetiminde çalışıyorum."

"Yani nasıl bir iş yapıyorsunuz?

"Şey." Littlejohn biraz öne eğilip parmaklarını kenetliyor, bu sorudan hoşlandığı belli. "Hastanenin kapısından giren herkesin tıbbi yardımdan başka bir tür yardıma da ihtiyacı vardır. Ben elbette hastalarla ilgileniyorum ama aile bireyleri, arkadaşları, hatta doktorlar ve hemşirelerle de ilgileniyorum." Tüm bunları kendinden emin, sakin, teklemeden, hızla dile getiriyor. "Benim görevim böyle ihtiyaçlarla ilgilenmek. Bununla birlikte kendileri de ihtiyaçlarını dile getirebilirler. Tahmin edebileceğiniz gibi işim bugünlerde gayet yoğun."

Sıcak gülümsemesi yüzünden hiç eksilmiyor ama tek bir kelimenin, *yoğun* kelimesinin yankılarını duyabiliyor ve iri, anlamlı bakan gözlerinde iş yorgunluğunu; hastaları, korku ve şaşkınlık içindeki insanları rahatlatmaya çalışmakla geçen uzun ve bıktırıcı çalışma saatlerini görebiliyorum.

Bir yandan da yarım kalan rüyamın bazı sahneleri, güzel Alison'ın yanımda oturuşu, camdan dışarıdaki üzeri karlarla kaplı kızılcık çalısına ve siyah tupelo ağacına bakışı gözümün önüne geliyor.

"Fakat siz..." diyor Littlejohn ve birden hafifçe öksürüp boğazını temizliyor. Gözleri, kucağıma dikkatle yerleştirdiğim mavi not defterle kalemimde. "Peter'la ilgili soru sormak için gelmiştiniz."

"Evet, beyefendi."

Ben daha özel bir soru soramadan Littlejohn aynı ses tonuyla, düzenli ve hızlı hızla anlatmaya başlıyor. Karısıyla kayınbiraderi, burada Batı Concord'da bulunduğumuz yere fazla uzak olmayan bir evde büyümüşler. Anneleri on iki yıl önce kanserden ölmüş.

Babaları Pleasant View Huzurevi'nde kalıyormuş. Birçok fiziksel sorunuyla birlikte erken dönem demans belirtileri de varmış adamda. Bu üzücü bir durummuş ama ne yazık ki Tanrı'nın işlerine akıl sır ermezmiş.

İki kardeş olarak Peter ile Sophia hiçbir zaman fazla yakın değilmişler. Hatta çocukluklarında bile Sophia erkek çocuk gibi hareketli, dışadönük biriyken Peter içe dönük, sinirli ve utangaçmış. İkisi de meslek sahibi olup Sophia da aile kurduğundan beri erkek kardeşiyle çok ender görüşüyormuş.

"Bu olaylar başladığında onunla bir iki kere görüşmeye çalıştık ama pek başarılı olamadık. Epey kötü bir durumdaydı."

Başımı kaldırıp adamın akıcı konuşmasını bir parmak işaretiyle durduruyorum.

"Kötü derken neyi kastediyorsunuz?"

Derin bir nefes alıyor, sanki bu konuyu konuşmanın doğru olup olmadığını tartıyor aklında. Öne eğiliyorum, kalemim defterin üzerinde hazır.

"Bakın. Size onun fazlasıyla tedirgin olduğunu söylemem lazım."

Başımı eğiyorum. "Tedirgin miydi morali mi bozuktu?"

"Ben ne dedim?"

"Tedirgin dediniz."

"Morali bozuk demek istemiştim," diyor Littlejohn. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Ben cevap veremeden ayağa kalkıp odanın diğer tarafına gidiyor. Böylece ben de pırıl pırıl, özenli mutfağı görebiliyorum: düzenli bir sıra halinde asılmış tavalar, alfabe magnetleri, okul karneleri ve okul fotoğraflarıyla süslenmiş, tertemiz bir buzdolabı.

Littlejohn merdivenlerin dibinde, tırabzanların üzerinden sarkan lacivert sırt çantasını ve bir çift çocuk buz hokeyi patenini topluyor. "Dişlerimizi fırçalıyor muyuz bakalım Kyle?" diye sesleniyor. "On dakikadan az zamanımız kaldı."

Yukardan yankı yaparak "Tamam baba," diye bir ses geliyor,

ardından pıtır pıtır ayak sesleri, çeşmenin açılışı, çarpılan bir kapı. Zell'in şifonyerinin üstündeki çerçeveli fotoğrafta gülümsemeye çalışan çocuk bu. Concord okullarının hâlâ açık olduğunu biliyorum. *Monitor*'da bu konuda çıkan haberde eğitimcilerin kendilerini mesleğe adamışlıkları, ne olursa olsun öğretime devam edildiği yazılmıştı. Ancak bu haberin fotoğraflarından bile sınıfların yarı yarıya hatta dörtte üçünün boş olduğu anlaşılıyordu.

Littlejohn tekrar yerine dönüp elleriyle saçlarını karıştırıyor. Patenleri kucağında. "Ufaklık paten kayıyor. On yaşında ama şaka değil, tıpkı Messier gibi kayıyor. Bir gün ulusal hokey liginde oynayıp milyonlar kazanabilir." Hafifçe gülümsüyor. "Başka bir evrende. Nerede kalmıştık?"

"Kayınbiraderinizin ruh sağlığından söz ediyordunuz."

"Tamam doğru. Küçük yaz toplantımızı hatırlıyorum. Barbekü partisi yapmıştık. Sosis, bira filan gibi bilindik şeyler vardı. Peter zaten hiçbir zaman sosyal, dışa dönük biri olmamıştı ama giderek depresyona girdiği açıkça görülüyordu. Aramızdaydı ama sanki aramızda değildi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Littlejohn derin bir nefes alıyor, Peter Zell'in hayaleti onu dinliyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Biliyor musunuz, doğrusunu söylemek gerekirse, o günden sonra Kyle'ın yakınında olmasını fazla istemedik. Son zamanlarda olanlar çocuk için zaten yeterince zor şeyler." Sesi kısılıyor, hafifçe öksürerek boğazını temizliyor. "Özür dilerim."

Başımı sallayarak yazmaya devam ediyorum.

Şimdilik elimizde neler var? Adamımız olaylardan fazla etkilenmemiş gibi sakin sakin iş yerinde çalışmış, Cadılar Bayramı günündeki o olay hariç, yaklaşan felakete tepkisiz kalmış. Ancak bu arada asteroitle ilgili birçok bilgi de derlemiş, yani insanların önünde umursamaz gibi göründüğü asteroit konusuna aslında takıntılı bir ilgisi varmış.

Üstelik eniştesine bakılırsa, işinin dışındaki yaşamında sade-

ce tedirgin değil aynı zamanda aşırı endişeli ve neredeyse aklını kaçırmış biriymiş. Yani intihara meyilli sayılabilecek tiplerden.

Of, Peter, diyorum içimden, *hikâyen ne senin?*

"Peki, bu hali, bu depresyon durumu giderek düzeldi mi?"

"Hayır, tam tersine ocak ayından itibaren daha da kötüleşti. Son açıklamadan sonra."

Son açıklama. 3 Ocak Salı günü, CBS Haber Özel programında Tolkin'le yapılan röportaj yani. Bütün dünyada 1,6 milyar insan tarafından izlendi. Bir anlık sessizlikte Kyle'ın üst kattan gelen enerjik ayak seslerini dinliyorum. Ne olacaksa olsun, diyorum içimden, üst cebimdeki beyaz bloknotu çıkarıp Erik'e uzatıyorum. "Bunun hakkında bana ne diyebilirsiniz?"

Erik, *Sevgili Sophia* yazılı kâğıdı okurken ben de onu seyrediyorum.

"Bu nereden çıktı?"

"Sizce Peter Zell'in el yazısı olabilir mi bu?"

"Olabilir, yani öyle sanıyorum. Dediğim gibi..."

"Onu fazla tanımıyorsunuz."

"Evet."

"Ölmeden önce karınıza bir şey yazmayı düşünmüş ama fikir değiştirmiş. Acaba sizce ne yazacaktı?"

"Belki bir intihar notu. Yarım kalmış bir intihar notu olabilir."

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Başka ne olabilir?"

"Bilmiyorum," diyorum ve ayağa kalkıp küçük defterimi cebime sokuyorum. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkürler. Sophia'ya yeni bir randevu saati belirlemek üzere telefon edeceğimi söyler misiniz?"

Erik de ayağa kalkıyor. "Onunla görüşmeniz gerekiyor mu hâlâ?" diyor kaşlarını çatarak.

"Evet."

"Pekâlâ." Başını sallayarak derin bir nefes alıyor. "Bu onun için çok zor bir durum. Yine de notunuzu ona ileteceğim."

Impala'ma biniyorum ama hemen bir yere ayrılmıyorum. Arabanın içinde oturup, Littlejohn'un Kyle'ı evden çıkarmasını,

el değmemiş karların bembeyaz krema gibi kapladığı bahçeden geçmelerini bekliyorum. On yaşlarında, ayağında kocaman botlarla zıplayarak yürüyen, sivri dirsekleri yağmurluğunun geri kıvrılmış kollarından fırlamış şapşal görünüşlü bir çocuk.

Zell'in dairesinde fotoğrafını gördüğümde sıradan, gösterişsiz bir çocuk olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bu yargımı değiştiriyor, onu babasının gözünden bakarak görüyorum: Sabah aydınlığında, karlar üzerinde dans ederek yürüyen bir minik prens.

Arabamla oradan uzaklaşırken Tolkin röportajının yayınlandığı gece Peter Zell'in ne yaptığını düşünüyorum.

3 Ocak, bir salı günü, işten evine dönmüş steril gri oturma odasında küçük TV ekranı başında oturuyor.

2 Ocak'ta Maia adıyla bilinen asteroit güneşle "kavuşum"dan kurtulup yeniden ortaya çıktı, artık bilim insanlarının onu iyice görebileceği, yeni veriler toplayabileceği kadar yakınımızda ve parlaktı. Gözlem sonuçları yağıyor, tek bir merkezde California, Pasadena'daki NASA JPL laboratuvarında derlenip işleniyordu. Eylül ayından o güne dek yarı yarıya denen çarpma olasılığı yüzde yüz veya sıfır olarak kesinleştirilmek üzereydi.

Peter Zell oturma odasındaki kanepede asteroitle ilgili topladığı en son bilgiler, tüm bilimsel konferanslar ve ilginç analizler önüne yayılmış vaziyette oturmuş, iş tahmin ve dualara kalmış: *Evet mi hayır mı?*

CBS yayın haklarıyla ilgili savaşı kazanmıştı. Dünyanın sonu geliyordu belki ama dünyanın sonu gelmezse yıllarca bu reyting patlamasının tadını çıkaracaklardı. O akşam JPL laboratuvarı başmühendisi Leonard Tolkin için program öncesi sıkı bir ön tanıtım yapılıyordu. Tolkin toplanan verilerin son değerlendirme sonucunu bilen adamdı. Üç hafta önce David Letterman'a gülümseyerek, "İyi haberleri veren kişi ben olacağım," vaadinde bulunmuştu. Solgun yüzlü, gözlüklü, beyaz laboratuvar önlüğü giymiş devlet memuru olarak çalışan bir gökbilimciydi.

Ekranın alt sağ köşesinde bir sayaç geri sayım yaparken, ekranda da röportaja ek görüntüler veriliyor. Bu görüntülerde Tolkin enstitünün koridorlarında yürüyor, bir yazı tahtasında sonu gelmez matematik hesapları yapıyor, bilgisayar ekranları başında yardımcılarıyla görülüyor.

Öte yandan kısa boylu, göbekli, yalnız adam Peter Zell etrafı topladığı yazılarla çevrili, gözlüğü burnunun üzerine düşmüş, elleri dizlerinde, dairesinde oturmuş sessiz sedasız televizyonu izliyor.

Program canlı yayınlanıyor. Sunucu gazeteci Scott Pelley kare şeklinde çeneli, asık suratlı, saçları ağarmış mükemmel bir ekran yüzü. Pelley muhabir olarak, koltuğunun altında dosyalarla karar toplantısından çıkar çıkmaz kemik çerçeveli gözlüğünü çıkarıp ağlamaya başlayan Tolkin'i izliyor.

Somerset lokantasına doğru yavaş yavaş ilerlerken başka birinin duygularını hissetmeye, Peter Zell'in o anda neler yaşadığını tahmin etmeye çalışıyorum. Pelley merak içinde biraz eğilerek herkesin cevabını öğrenmek istediği o aptalca soruyu soruyor:

"Peki, doktor, acaba ne gibi seçeneklerimiz var?"

Dr. Leo Tolkin ise neredeyse kahkaha atacak gibi titreyerek cevap veriyor: "Seçenek mi dediniz? Seçeneğimiz falan yok."

Ardından Tolkin konuştukça konuşuyor, astronomi çevresi adına çok üzgün olduğunu, bu olayın hiçbir şekilde öngörülemeyeceğini, her tür gerçekçi senaryoyu –küçük cisim, büyük cisim, uzun süre, kısa süre– tek tek incelediklerini ama böylesinin, böyle bir şeyin hayal bile edilemeyeceğini, günberisi böyle yakın olan, destansı uzunlukta bir eliptik döneme sahip, bu kadar inanılmaz büyüklükte bir gökcisminin var olma ihtimalinin, istatistiki anlamda sıfıra yakın olduğunu anlatıyor. Scott Pelley adama bakakalmış duruyor, dünyanın her köşesinde televizyon izleyicileri isteri krizine giriyor.

Çünkü artık hiçbir belirsizlik, hiçbir kuşku yok. Artık her şey sadece bir zaman meselesi. 3 Ekim'de çarpışma olacağı kesinleşti. Seçenek falan yok.

Birçok insan program bittikten sonra bile televizyonlarının başından ayrılamadı. Değişik kanallarda kekeleyerek konuşan, ağlayan, birbiriyle çelişkili sözler söyleyen uzmanları, astronomi profesörlerini, politikacıları izlemeye devam ettiler. Herkes Başkan'ın yapacağı söylenen konuşmayı bekliyordu ama bu konuşma ertesi gün öğlen saatlerinde anca gerçekleşebildi. Birçok insan da telefonlara koşup sevdiklerini aradı. Fakat tüm telefon hatları kilitlenmişti, bir haftadan önce de normale dönmediler. Kimileri evden dışarı fırladı, keskin ocak ayazında komşularıyla ya da tanımadıkları insanlarla üzüntülerini paylaştı. Bazıları da küçük hırsızlıklara, çevreye zarar vermeye çalıştı ki bu eğilim daha sonra da artarak devam etti. En azından Concord'da öyle olduğunu biliyorum. Hatta bu, Başkanlar Günü'nde neredeyse küçük bir isyan dalgasına döndü.

Bense televizyonu kapatıp işe gittim. Dedektifliğimin dördüncü haftasıydı, bir kundaklama olayı üzerinde çalışıyordum, şüphelerim sonunda doğru çıkmıştı, yani ertesi gün polis merkezinde yoğun ve stresli bir gün geçirecektik.

Peki, Peter Zell ne yapmıştı o sırada? Televizyon programını izledikten sonra kimi aradı acaba?

Olanlar, çıplak gerçekler kısaca gözden geçirilince Zell'in cesaretli görünme çabasına karşılık dünyanın önünde sonunda bu felaketle karşılaşacağını tahmin ettiği anlaşılıyor. Onun bu tahmininin bilim insanları tarafından onaylanması üzerine, yani 3 Ocak gecesi Zell'in kötü haberi televizyonda izlemesiyle birlikte, umutsuzluğu şiddetli bir depresyona dönüşmüş olmalı. Sonraki on bir hafta boyunca etrafta ruh gibi dolaştı ve nihayet iki akşam önce de kendini bir kemerle asarak intihar etti.

Öyleyse neden Concord'da arabayla dolaşıp onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum?

Bu arada Clinton, South ve Downing Caddesi'nin kesiştiği üç yol ağzındaki Somerset Lokantası'nın otoparkına ulaşıyorum. Otoparktaki yaya ve bisikletlilerin sabah trafiği tarafından ezilen karlara bakıp düşünüyorum. Bu üzerinde dolaşılmış, hafif

çamurlu karla Littlejohn ailesinin ön bahçesindeki tertemiz kar örtüsünü karşılaştırıyorum. Sophia bu sabah erkenden acil bir doğum için çağrıldıysa evden mancınıkla ya da ışınlama makinesiyle çıkmış olması lazım.

Somerset'in kapısından içeri girince duvarlarda, buranın eski sahibi merhum Bob Galicki'nin eski başkan adaylarıyla el sıkışırken çekilen fotoğraflarını görürsünüz. Bunlar arasında renksiz Dick Nixon ve elini sopa gibi uzatmış, insanda kuşku uyandıran sert yüzüyle John Kerry fotoğrafları da var. John McCain kuru kafa gibi gülümsemiş. Talihsiz John F. Kennedy çok genç ve yakışıklı görünüyor.

Mutfaktaki teypten Bob Dylan'ın *Street Legal* albümü çalıyor, bu da Maurice'in yemek yaptığı anlamına geliyor. Demek ki güzel bir öğlen yemeği yiyeceğim.

"Beğendiğin yere otur, tatlım," diyor Ruth-Ann elinde kahve termosuyla hızla yanımdan geçerken. Kahve termosunun kalın siyah sapını tutan elleri pörsümüş fakat güçlü görünüyor. Lisedeyken buraya geldiğimizde, Ruth-Ann'in yaşlılığıyla dalga geçerdik, acaba kendisi bu binanın yapılışından önce mi sonra mı işe girmişti? On yıl önceydi bunlar.

Kahvemi içiyorum; yemek listesiyle ilgilenmeden etrafımdaki insanların yüzlerini çaktırmadan incelemeye koyuluyorum. Herkesin bakışında az veya çok bir melankoli, yüzlerdeyse büyük bir hayret ifadesi var. Yaşlı bir çift başlarını çorba kâselerine eğmiş mırıltıyla konuşuyorlar. Yirmi yaşında bile görünmeyen yorgun bakışlı bir kız kucağında solgun yüzlü bir bebeği sallıyor. Purosunu ağzının bir köşesine sıkıştırmış şişman bir iş insanı ters bir suratla yemek listesine bakıyor.

Herkes sigara içiyor. Her lambanın altında yılankavi soluk gri sigara dumanlarının yükseldiği görünüyor. Eskiden toplu alanlarda sigara içmenin yasaklanmasından önce burada görülen manzara işte yine karşımda. O yasağı hararetle desteklemiştim.

Lise ikideki haylaz arkadaş grubum içinde tek sigara içmeyendim. Bu yasak aslında hâlâ yürürlükte ama pek uygulanmıyor artık, polis teşkilatı da görmezden gelmeyi tercih ediyor.

Çatal bıçağımla oynayıp kahvemi içerken düşünmeye devam ediyorum.

Evet, Bay Dotseth haklı. Birçok kişinin moral bozukluğu içinde olduğu, birçok kişinin de intihar ettiği doğru. Fakat ben sorumluluğunu bilen bir dedektif olarak bu gerçeği Peter Zell'in intihar ettiğini kanıtlayan bir şey olarak kabul edemem. Gezegenin yakında yok olacağı gerçeği insanların intiharı için yeterli olsaydı şu lokantada kimsenin olmaması gerekirdi. Hatta Concord'un da hayalet şehre dönmesi icap ederdi. Maia geldiğinde herkes intihar etmiş olacağından öldürecek kimse bulamamalıydı o zaman.

"Üç yumurtalı omlet mi?"

"Bir de tam buğdaylı kızarmış ekmek," deyip bir ekleme yapıyorum, "Ruth-Ann sana soracağım bir şey var."

"Sana verecek bir cevabım var." Siparişimi not etmiyor ama zaten on bir yaşından beri aynı şeyi ısmarlıyorum. "Önce sen başla."

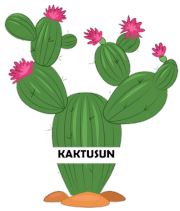
"Bu şehirdeki intihar çılgınlığına ne diyorsun? Sen hiç..."

Ruth-Ann nefretle homurdanıyor.

"Alay mı ediyorsun? Katolik'im tatlım. Bize kesinlikle yasak."

Evet, ben de intiharı hiç düşünmeyenlerdenim. Omletim geliyor, yavaş yavaş yiyor, bir yandan da boşluğa doğru bakıyorum, keşke burası bu kadar duman altı bir yer olmasa.

5.



Concord Hastanesi ek binaları on sekiz ay önce büyük bir törenle hizmete girdi. Kamu ve özel teşebbüs ortaklığıyla hastaneye bir uzun süreli bakım binası eklendi, pediatri, jinekoloji ve yoğun bakım birimlerinde geniş ölçekli değişiklikler yapıldı. Geçen şubatta işe başlandı, ilkbaharda çalışmalar devam etti fakat eldeki para tükenince inşaat yavaşladı, nihayet temmuz sonunda tümüyle durdu. Böylece geride yarım kalmış labirent gibi koridorları, iskelet halindeki kuleleri ve geçiciyken kalıcı hale dönmüş düzenlemeleri yüzünden herkesin yolunu şaşırdığı bir yer kaldı.

"Morg mu?" diyor ak saçlı bir gönüllü, elindeki haritayı inceleyerek. Başında canlı kırmızı renkte bir bere var. "Bakayım… morg, morg, morg... Heh, işte burada." Ellerinde bloknotlar olan iki doktor hızlı adımlarla yanımızdan geçiyor. Gönüllü adam, üzeri sonradan eklenmiş işaretler ve düzeltmelerle dolu haritasına bakıyor. "Sizin önce B asansörünü bulmanız lazım. B asansörü neredeydi bakayım…"

Ellerim iki yanımda kıpır kıpır. Dr. Alice Fenton'la buluşmaya geç kalmayı kimse istemez doğrusu.

"Tamam, işte şurada."

"Teşekkür ederim hanımefendi."

Siyap keçeli kalemle yazılıp tuşların tepesine yapıştırılmış işarete bakılırsa B asansörü üst kattaki onkoloji, özel ameliyathane ve eczaneye çıkıyor ya da alttaki şapele, emanet deposuna ve morga iniyor. İnerken saatime bakıyor, hızla koridordaki bürolarını, bir malzeme dolabını, üzerinde beyaz bir haç işareti bulunan küçük siyah bir kapıyı geçiyorum, bir taraftan da, *onkoloji* diye düşünüyorum, şu anda ne kötü olurdu biliyor musun? Kanser olmak.

Morgun kalın madeni kapısını iterek açıyorum. Peter Zell orada, odanın ortasındaki masaya, yüz vat gücünde bir sıra spot ışığı altına yatırılmış. Yanında New Hampshire eyaletinin baş adli tıp uzmanı beni bekliyor. "Günaydın Dr. Fernon. Affedersiniz vakit öğleyi geçti. Merhaba," diyorum elimi uzatarak.

"Bana bu cesetle ilgili bilgi verin."

"Peki, efendim," diyorum uzattığım eli geri çekerek. Orada aptal gibi kalakalıyorum, ağzımdan tek kelime çıkmıyor çünkü Fenton morgun güçlü beyaz ışığı altında karşımda duruyor, bir elini bir kaptanın dümen yekesini tuttuğu gibi parlak metalik el arabasının üzerine koymuş. O ünlü yuvarlak camlı gözlüğünün arkasından, başka dedektiflerden sık sık duyduğum gibi baykuş bakışlarıyla, dikkatle ve sabırsızlıkla beni süzüyor.

"Dedektif?"

"Evet," diyorum tekrar. "Tamam." Kendimi toparlayıp bildiklerimi Fenton'a aktarıyorum.

Cinayet yerini, pahalı kemeri, kurbanın cep telefonunun yok olduğunu, intihar notu bulunmadığını bir bir anlatıyorum. Konuşurken bir Fenton'a bir de el arabasındaki patoloji aletlerine bakıyorum: kemik testeresi, bistüri, makaslar, çeşitli sıvıları toplamak için özel şişeler. Temiz beyaz örtünün üzerinde çeşitli genişlik ve keskinlikte cerrah bıçakları sıralanmış.

Dr. Fenton beni sessizce dinliyor, sonunda çenemi kapadığımda hâlâ dik dik suratıma bakmaya devam ediyor, dudaklarını büzmüş, hafiften kaşlarını çatmış.

"Tamam, o zaman," diyor sonunda. "Eee biz burada şu anda ne yapıyoruz acaba?"

"Efendim?"

Fenton'un çelik grisi ve kısacık saçları düz bir kâkül halinde alnına düşüyor.

"Bunun şüpheli bir olay olduğunu sanıyordum," diyor, gözlerini iyice kısarak. "Senin anlattıklarından şüpheli bir olay olduğuna ilişkin kanıt çıkmıyor."

"Evet ama, hayır," diye bir şeyler geveliyorum. "Aslına bakarsanız kanıt yok."

"Aslında kanıt yok mu?" diye tekrarlıyor. Öyle bir ses tonuyla konuşuyor ki bodrum katın tavanının ne kadar alçak olduğunu, tepedeki ışıklara alnımı çarpmamak için hafifçe eğildiğimi fark ediyorum. Oysa 1.60 boylarında bir kadın olan Dr. Fenton asker gibi dimdik duruyor ve gözlük camlarının arkasından beni süzüyor.

"Ocak ayında New Hampshire eyalet mahkemesinin birleşik oturumda değiştirilen, 630 sayılı ceza yasası 62. maddesi gereğince," diye söze başlıyor Fenton. Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Tüm bunları bildiğimi ona göstermek için başımı daha da çok sallıyorum. Ciltler dolusu federal ve eyalet yasasını, ayrıca tüm yerel yasaları biliyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "Adli Tıp Kurumu ölümün intihar sonucu olduğuna kanaat getirirse otopsi yapılmaz."

Verecek bir cevap bulana kadar, "Doğru," diyorum, "Tabii ki," diye mırıldanıyorum. "Fakat hanımefendi, ben bu işin içinde bir iş olabileceğine karar verdim."

"Olay yerinde mücadele belirtisi mi vardı?"

"Hayır."

"Zorlama izi filan?"

"Yok."

"Peki, çalınmış bir şey var mı?"

"Adamın cep telefonu yoktu. Sanırım size bunu biraz önce de söylemiştim."

"Senin adın neydi bakayım?"

"Resmen tanışmış değiliz. Ben Dedektif Henry Palace. Yenilerdenim."

"Dedektif Palace," diyor Fenton, eldivenlerini sert hareketlerle eline geçirerek. "Kızımın bu sezon on iki piyano resitali var, şu an onlardan birini kaçırıyorum. Acaba gelecek sezon kaç piyano resitali verebilecek, biliyor musun?"

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu yüzden, aşırı parlak ışıklarla aydınlatılmış, ceset dolu bir yerde uzun boylu aptal adam olarak öylece bekliyorum.

"Hadi bakalım," diyor Alice Fenton, korkutucu bir neşeyle, üzerinde aletlerin olduğu el arabasına dönüyor. "Umarım cinayettir."

Bıçağı eline alıyor, ben de başımı önüme eğiyorum. O işini yaparken benim de burada sessizce beklemem gerektiğinin gayet iyi farkındayım ama bunu başarmak gerçekten çok güç. Fenton işine özenle giriştiğinde başımı kaldırıp azıcık yaklaşıyor, onu izlemeye başlıyorum. Fenton'ı izlemek gerçekten çok ilginç, kadın bu soğuk ve zor işi ustaca yapıyor, her aşamayı titizlikle yerine getiriyor.

Her şeye rağmen işini doğru düzgün yapma azmi bu işte.

Dr. Fenton dikkatle siyah deri kemeri kesiyor. Zell'in boynundan çekip çıkardıktan sonra uzunluğuyla genişliğini ölçüyor. Gözün altındaki, kemer tokasının boyunda yaptığı morlukların ölçülerini madeni bir kumpasla alıyor. Boyunda çenenin altından başlayıp her iki kulağa doğru giden V şeklinde sarımsı kuru toprak rengi bir iz var. Zaman zaman durup fotoğraf çekiyor. Kemeri boyundan çıkarmadan önce ve çıkardıktan sonra boynun, kemerin ayrı ayrı fotoğraflarını çekiyor.

Ardından elbiseleri kesiyor, sigortacının soluk sarı cildini nemli bir bezle siliyor. Eldivenli parmakları göbek ve kollar üzerinde hızla geziniyor.

"Neyi araştırıyorsunuz acaba?" diye sormaya cesaret ediyorum ama Fenton duymamış gibi yapınca tekrar sessizliğe gömülüyorum.

Fenton bisturiyle göğsü yararken bir adım daha yaklaşıyorum, böylece masaya düşen parlak ışığın altında ve doktorun hemen yanıbaşındayım. Doktor Y şeklinde bir kesik yapıp deriyi kaldırırken gözlerimi iri iri açmış izliyorum. Fenton kalbin ortasına yakın bir damarı kesip ölü adamın kanını alırken ölünün üzerine doğru biraz eğiliyorum. Doktor hızla hareketlerle üç tüp kan alıyor. Doktorun bu süreci aşama aşama gerçekleştirmesini izlerken, bir ara nefes almakta zorlandığımı hissediyorum. Organları tek tek tartar, ağırlıklarını kaydederken, beyni kafatasından çıkarıp elinde çevirirken, sakin yüzünde bir hareket olmasını, soluğunun daralmasını; kendi kendine mırıldanmasını ve şaşkınlıkla bana dönmesini bekliyorum.

Sonunda Zell'in ölümünün kendi elinden olmadığını, onun öldürüldüğünü kanıtlayacak bir şey bulmak yerine Dr. Fenton bistürisini bırakıp sakin bir sesle "İntihar," diyor.

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Emin misiniz?"

Fenton cevap vermiyor. Tekrar alet arabasına dönüyor, kalın bir plastik torba rulosunun olduğu bir kutuyu açıp üstten bir torba alıyor.

"Bir dakika hanımefendi. Özür dilerim ama…" diyorum. "Bu nedir?"

"Ne nedir?" Hayal kırıklığım artıyor, yanaklarıma ateş basmış, sesim çocuk sesi gibi cırtlaklaşmış. "Şuradaki. Şu morluk? Ayak bileğinin yukarısındaki?"



"Gördüm evet," diyor Fenton soğuk bir sesle.

"Neyden kaynaklanmış?"

"Bilemeyiz." Bana bakmadan telaşla işine devam ediyor. Alaycı bir ses tonuyla, "Fakat baldırındaki bir morluktan dolayı ölmediğini biliyoruz," diyor.

"Yine de öğrenebileceğimiz başka şey yok mu? Ölüm nedenini belirlemek anlamında?" Bunu söylerken Alice Fenton'a karşı çıkmanın ne kadar gülünç bir şey olduğunun farkındayım. İlgili kitapların içeriğin tek tek aklımdan geçiriyor, bütün gücümle belleğimi yokluyorum. "Ya kan? Kanda zehir araması yapacak mıyız?"

"Buna ilişkin bir belirti olsaydı yapardık. Örneğin iğne izi, kas incelmesi gibi."

"Bunlar olmasa da yapamaz mıyız?"

O sırada plastik torbayı açmak için sallayan Fenton alayla gülüyor. "Dedektif, acaba Hazen'daki polis kriminal laboratuvarını bilir misin?"

"Hiç gitmedim."

"Orası eyaletteki tek polis kriminal laboratuvarıdır, şu sıralarda orada işleri yeni biri yapıyor. Üstelik aptalın teki. Gerçek şefleri kasım ayında şehri terk edip Provence'a resim yapmaya gittiğinden beri laboratuvarda işi yardımcının yardımcısı biri yapıyor."

"Öyle mi?"

"Evet öyle." Fenton bundan hiç hoşlanmadığını gösterecek şekilde dudak büküyor. "Görünen o ki şefin hayatta amacı buymuş. Yani laboratuvar şu anda tam bir karmaşa içinde. Talimatlar masaların üzerinde kalıyor. Herşey karman çorman."

"Öyle mi?" diyorum yine ve masada göğüs boşluğu açılmış Peter Zell'e bakıyorum, ne kadar yazık diye düşünüyorum çünkü intihar olsa da olmasa da adam sonuçta ölü. O aptal ve bariz düşünce var aklımda, bu adam bir zamanlar vardı, artık yok ve asla geri gelmeyecek.

Tekrar başımı kaldırdığımda Fenton'un yanımda durduğunu görüyorum. Bana Zell'in boynunu işaret ediyor, sesi biraz değişmiş gibi.

"Bak," diyor. "Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey," diyorum şaşkınlıkla. Deri soyulmuş, yumuşak doku ve kaslarla sarımsı beyaz kemik ortaya çıkmış. "Bir şey görmüyorum."

"Kesinlikle doğru. Biri bu adamı bir iple ya da elleriyle boğmaya kalksaydı hatta sadece senin iyice kafana taktığın bu çok pahalı kemerle bile bu işi yapsaydı, boyunda birçok işaret meydana gelirdi. Doku tahrip olur, iç kanama nedeniyle kan birikimi olurdu."

"Peki," diyerek başımı sallıyorum. Fernon dönüp tekrar el arabasının başına geçiyor.

"Havasızlıktan boğularak ölmüş, Dedektif Bey," diyor. "Kendi iradesiyle öne eğilmiş, kemerdeki düğümün sıkışmasıyla havayolu kapanmış, bu yüzden ölmüş."

Sigortacının cesedini içinde getirildiği torbaya yerleştirip fermuarı kapatıyor, soğutucu içinde ona ayrılmış göze itiyor. Tüm bunları aptallaşmış ve dilini yutmuş gibi seyrediyorum, keşke söyleyecek bir iki sözüm olsa. Doktorun hemen çekip gitmesini istemiyordum.

"Peki ya siz Dr. Fenton?"

"Anlayamadım?" Kapıda dönüp bana bakıyor.

"Siz neden buradan ayrılıp en çok yapmak istediğiniz neyse onu yapmaya gitmediniz?"

Fenton başını eğiyor, bana sanki ne demek istediğimi tam olarak anlayamamış gibi bakıyor. "Benim en çok yapmak istediğim iş bu."

"Tamam öyleyse."

Ağır gri kapı doktorun arkasından kapanıyor. Gözlerimin çevresini ovuşturmaya başlıyorum. Şimdi ne olacak, diye düşünüyorum, *ne yapacağım?*

Fenton'un alet arabasının başında bir an durup düşünüyorum. Soğutuculu çekmecelerdeki cesetlerle yalnızım burada. Sonra Zell'in el arabasında bulunan kan numunelerinden birini alıp cebime atıyor, dışarı çıkıyorum.

Concord Hastanesi'nin bitmemiş inşaatının koridorlarından geçip dışarı çıkıyorum, uzun, zor bir gün geçirdim, kızgınım, yorgunum, kafam allak bullak, sadece bundan sonra ne yapacağımı düşünmek istiyorum ama arabamda kız kardeşim beni bekliyor.

Nico Palace kayak şapkasıyla, kışlık paltosuyla Impala'nın ön kaportasına kurulmuş, bacak bacak üstüne atmış, kaportayı çökerteceği belli ve benim bundan nefret ettiğimi bildiği için

American Spirit sigarasının külünü ön camın üstüne silkelemiş. Hastanenin donmuş karlı ve boş otoparkında ona doğru güçlükle ilerliyorum. Nico bir yandan sigara içmeye devam ederken bir yandan da elini kaldırıp avucunu göstererek bir Kızılderili gibi beni selamlıyor.

"Baksana Hank," diyor ben bir şey söylemeye vakit bulamadan önce. "Sana tam on yedi mesaj bıraktım."

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Bu sabah telefonu neden yüzüme kapattın?"

"Burada olduğumu nereden bildin?"

Biz böyle konuşuruz işte, paltomun kolunu elimin üstüne kadar çekiyorum ve onu bir fırça olarak kullanıp camdaki külü karların içine silkeliyorum.

"Polis merkezini aradım," diyor Nico. "McGully bana seni nerede bulabileceğimi söyledi."

"Bunu söylememesi gerekirdi," diyorum. "İş başındayım."

"Senin yardımına ihtiyacım var. Çok ciddiyim."

"Ben de ciddi ciddi çalışıyorum. Arabanın üstünden kalkar mısın lütfen?"

Tam tersine sanki plaj şezlongunda oturuyormuş gibi bacaklarını açıyor, biraz daha yukarı tırmanıyor. Üzerinde dedemden kalma, kalın, ordu malı tarzında bir palto var. Paltodaki pirinç düğmelerin emniyete ait Impala'nın boyasını yol yol çizdiğini fark ediyorum.

Keşke Dedektif McGully beni nerede bulabileceğini kız kardeşime söylemeseydi.

"Başına bela olmak istemem ama deli olacağım. Yardım etmeyecekse polis abimin olmasının ne yararı var?"

"Doğru," diyerek saatime bakıyorum. Kar hafiften tekrar yağmaya başladı ve etrafta kar taneleri uçuşuyor.

"Derek dün gece eve dönmedi. Tamam, sen şimdi yine kavga ettiler diye düşüneceksin. Hen, bu sefer kavga filan etmemiştik gerçekten. Tartışmadık bile. Akşam yemeği hazırladık. Dışarı çıkması gerektiğini söyledi. Yürüyüşe çıkacaktı. Ben de neden

olmasın dedim. Mutfağı topladım, bir cigaralık sarıp içtim, sonra da yattım."

Kaşlarımı çatıyorum. Sanırım kız kardeşim artık rahatça ot içebildiği, polis kardeşi ona bu konuda nutuk atmadığı için memnun. Nico için sanırım, içinde bulunduğumuz kötü durumun iyi tarafı da bu. Son bir nefes çektikten sonra izmariti karlara atıyor. Eğiliyorum, sönmüş izmariti yerden alıp parmaklarımın arasında tutarak, "Senin çevreye duyarlı olduğunu sanıyordum," diyorum.

"Artık değil," diyorum.

Nico doğrulup oturuyor, paltonun kalın yakasını kaldırıyor. Kardeşim kendine baksa, saçlarını tarasa, biraz uykusuna dikkat etse aslında güzelliği ortaya çıkacak bir kız. Annemizin biri tarafından önce buruşturulup sonra düzeltilmeye çalışılmış bir fotoğrafına benziyor.

"Gece yarısı oldu ama eve dönmedi. Telefon da ettim, cevap vermiyor."

"Belki bir bardadır," diyorum.

"Tüm barları aradım."

"Hepsini mi?"

"Evet Hen."

Artık her zamankinden daha fazla bar var buralarda. Bir yıl önce Penuche vardı, Green Martini vardı, o kadarı bile fazla geliyordu. Bu yıl ise kimi izinli kimi kaçak bir sürü bar açıldı. Küvetini bira doldurup bir yazar kasa edinen, iPod'dan müzik listesini karışığa ayarlayabilen herkes bodrum katlarda bar açıyor.

"Belki bir arkadaşının evindedir o zaman."

"Onları da aradım. Herkesi aradım. Yok."

"Olamaz," diyorum ama asıl düşüncemi söylemiyorum. Derek gerçekten onu bırakıp gitmişse, bu kız kardeşim açısından en iyisi olur. 8 Ocak'ta, yani Tolkin röportajından sonraki pazar günü evlendiler. O özel pazar gününde tek bir güne sığan evlilik sayısıyla rekor kırıldı ve bu rekorun 2 Ekim günü hariç tutulursa egale edilmesi de mümkün görünmüyor.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Sana söyledim ya bugün bir şey yapamam. Bir vakayla uğraşıyorum."

"Tanrım, Henry," diyor. O üzerinde çalışılmış umursamaz havası birden kayboluyor. Arabadan yere atlayıp göğsümü işaret parmağıyla dürtüyor. "Bu berbat olayın gerçekleşeceğini duyar duymaz işten çıktım. Sen niye işle uğraşıp zaman kaybediyorsun acaba?"

"Sen organik pazarda haftada üç gün çalışıyordun. Bense cinayetleri çözmekle uğraşıyorum."

"Affedersin. Çok özür dilerim ama benim kocam kayboldu."

"O senin kocan sayılmaz."

"Henry."

"Geri dönecektir, Nico. Geri döneceğini sen de biliyorsun."

"Gerçekten mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ayağını yere vuruyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Aslında sorusuna cevap beklediği filan yok. "Sen ne işiyle uğraşıyorsun ki bu kadar önem veriyorsun?"

Ne olursa olsun deyip ona Zell vakasını, morgdan yeni çıktığımı, ipucu bulmaya çalıştığımı, devam eden bir polis soruşturmasının ciddiyeti konusunda onu ikna etmeye çalışarak anlatıyorum

"Bir dakika. İntihar mı yani?" diyor surat asarak. Kardeşim daha yirmi bir yaşında; yani çocuk sayılır.

"Olabilir."

"McDonald's'ta kendini astığını söyledin."

"Öyle göründüğünü söyledim."

"Bu yüzden mi kocamı aramak için on dakika bile vakit ayıramıyorsun? Çatlağın teki McDonald's'ta kendini öldürdü diye mi? Hem de bir tuvalette?"

"Nico, sakin ol."

"Ne?"

Kız kardeşimin küfürlü konuşmasından nefret ederim. Eski kafalıyımdır. O da benim kız kardeşim.

"Kusura bakma ama bir adam öldü, bu adamın nasıl ve neden öldüğünü bulmak da benim görevim."

"Evet, peki, özür dilerim. Fakat kayıp bir adam var, kendisi kocam olur ve ben onu seviyorum, anlıyor musun?"

Birden sesi titriyor. Tamam, işte bu da oldu. Ağlıyor ve ben de artık o ne isterse yapacağım.

"Böyle yapma ama Nico," diyorum ama artık çok geç. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, şıpır şıpır akan gözyaşlarını durmadan eliyle siliyor. "Yapma böyle."

"Tüm bu olanlar falan," diyor kederle, bütün gökyüzünü eliyle işaret ederek. "Tek başıma yapamam, Henry. Artık olmaz."

Otoparkta keskin bir rüzgâr esiyor, kar tanelerini gözlerimizin içine sokuyor.

"Biliyorum," diyorum, "Biliyorum."

Sonra yavaşça uzanıp kardeşime sarılıyorum. Aile arasında onun matematik genlerini benimse uzun boy genini kaptığım esprisi yapılırdı. Çenem onun başından on beş yirmi santim yüksekte kalıyor, hıçkırıklarını göğüs kafesimde hissediyorum.

"Tamam, canım tamam."

Benim acemice kucaklayışıma karşılık olarak biraz benden uzaklaşıyor. Son defa inliyor, sonra kendine yeni bir American Spirit sigarası yakmak için, altın kaplama çakmağını eliyle rüzgârdan koruyarak yakıp bir fırt çekiyor. Çakmağı da, sigara markası da, paltosu gibi dedemin mirası ona.

"Yani onu bulacak mısın?" diye soruyor.

"Elimden geleni yapacağım Nico, tamam mı? Ne yapabilirsem artık." Dudaklarının arasındaki sigarayı alıp arabanın altına atıyorum.

"İyi günler. Sophia Littlejohn ile konuşabilir miyim acaba?"

Otoparkta güçlü bir telefon sinyali yakaladım da.

"Şu anda bir hastanın yanında. Kim arıyordu acaba?"

"Eee, tabii. Karımın bir arkadaşının şey... ebeye... nasıl hitap edilir... Dr. Littlejohn'a ihtiyacı var da..."

"Hayır, beyefendi, Dr. Littlejohn değil sadece Bayan Littlejohn."

"Pekâlâ, arkadaşımın karısı Bayan Littlejohn'un hastası, anladığım kadarıyla doğum yaptırmış. Sanırım bu sabah."

"Bu sabah mı?"

"Dün gece geç saatlerde veya bu sabaha karşı. Arkadaşımın bu sabah bana bıraktığı mesaja göre öyle olmuş. Fakat telefonunda bir sorun var galiba. Mesaj karışmış. Aloo?"

"Hattayım. Bir yanlışlık olmalı. Doğumu Sophia'nın yaptırdığını sanmıyorum. Bu sabah mı demiştiniz?"

"Evet."

"Affedersiniz ama sizin adınız nedir?"

"Neyse boş verin o zaman."

Merkezde, dinlenme odasında kola otomatının yanında halka olmuş, okul çocukları gibi gülüşen, tepelerindeki saçlar fırça gibi dimdik yapılmış üç gencin yanından geçiyorum. Ne ben onları tanıyorum ne de onlar beni. İçlerinden hiçbirinin Farley ile Leonard'ın kitabını bilmediğine eminim. New Hampshire Eyaleti Ceza Yasası, hatta ABD anayasasını saymıyorum bile.

Yetişkin suçları bölümünde Dedektif Culverson'a topladığım bilgileri, evi ve orada bulduğumu *Sevgili Sophia* notunu, Dr. Fenton'ın vardığı sonucu anlatıyorum. Parmaklarını büküp beni sabırla dinliyor, sonra da uzun bir süre tek kelime etmiyor.

"Bildiğin gibi Henry," diye söze başlayınca artık ne diyeceğini anlıyorum. Daha fazlasını dinlemek bile istemiyorum.

"Evet," diyorum, "olayın nasıl göründüğünün farkındayım."

"Dinle beni. Bu benim işim değil." Culverson başını hafifçe geriye atıyor. "Kendini bu işi çözmek zorunda hissediyorsan, bu işi çözmek zorundasın."

"Çözeceğim Dedektif. Gerçekten de çözeceğim."

"Tamam, o zaman."

Bir an oturduğum yerde bekleyip sonra kalkıyor, kendi masama geçiyorum. Sabit telefonu kaldırıp aptal Derek Skeve'ı arama alışmalarıma başlıyorum. Öncelikle ben de zaten Nico'nun yaptığı gibi barları, hastaneleri arıyorum. Sonra erkekler hapishanesiyle yeni yapılan ek cezaevini. Merrimack şerif bürosuna ulaşıyorum. New Hampshire ile Concord Hastanesi'ni, civardaki bildiğim tüm diğer hastanelerin hasta kabul bölümleriyle görüşüyorum. Ama onun eşgaline benzer kimse yok ellerinde.

Dışarıda, kalabalık bir dindar grubu meydanda toplanmış, gelip geçenlere el ilanları dağıtıyorlar. Duadan başka yapılacak şey kalmadığını, bizi ancak duanın kurtaracağını ilahilerle anlatıyorlar. Belli belirsiz başımı sallayıp yürümeye devam ediyorum.

* * *

Artık yatağımdayım ama uykum yok, çarşamba gecesindeyim, Peter Zell'in ölü gözleriyle salı sabahı karşılaştım, bu da onun pazartesi gecesi öldürülebileceğini akla getiriyor, yani aradan artık neredeyse kırk sekiz saat geçti, belki de daha fazla. Her halükarda elimde katile ilişkin henüz hiçbir kanıt yok. Kimliğini öğrenip tutuklamaktan epey uzağım.

Bu nedenle de yatağımda uyumadan, gözlerim tavana dikili, yumruklarımı sıkılı vaziyette düşünüyorum, sonra kalkıp pancurları açıyor, dışarı bakıyorum. Dışarıda karanlık ve sisten dolayı bir avuç yıldız dışında hiçbir şey görünmüyor.

Parmağımı gökyüzüne uzatarak, "Aslında ne yapabilirsin, biliyor musun?" diyorum usul usul. "Siktir olup gidebilirsin mesela."

İKİNCİ KISIM

Dikkate Alınacak İhtimaller

22 Mart, Perşembe

Sağ Açıklık 19 05 25.5

Dik Açıklık (Deklinasyon) -34 18 33

Uzanım 79.4

Delta 3.146 Astro-birim

BELGESİZ KAOS TEAM

1.

"Uyan tatlım. Uyan, uyan, uyan."

"Alo?"

Geçen akşam, yatmadan önce, sabit telefonun fişini çektim, cep telefonumu da sessize alıp titreşime ayarladım, yani bu gece Alison Koechner'li güzel rüyam sabit telefonun canhıraş çalışıyla veya Maia'nın dünyaları yıkan acı çığlığının pencerelerden içeri gelmesiyle bölünmedi, bu gece beni komodinin üstünden gelen ve rüyama Alison'ın kucağında yatan bir kedinin keyif mırlaması olarak giren hafif titreşim sesiyle uyandım.

Victor France kulağıma bir şeyler fısıldıyor. "Aç gözünü tatlım. O iri, ruhsuz gözleri arala bakalım, Bay Palabıyık."

"İri, ruhsuz" gözlerimi açıyorum. Dışarıda hava karanlık. France garip bir ısrarla bir şeyler fısıldıyor. Gözlerimi kırpıştırıp uyanmaya çalışırken son kez Alison'ı görür gibi oluyorum, Casco Bay'deki kütük evimizin yanık kestane rengi girişinde pırıl pırıl parlıyor.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim Palace. Şey, aslında özür dileyecek değilim." France'ın sesi tuhaf ve hafif bir gülüşle son buluyor. Marihuanadan mı yoksa farklı bir şey yüzünden mi kafası güzel bilmiyorum ama bir şeyler içtiği belli. Başı göğe

ermiş bunun, derdi babam. "Hayır, hiç de özür dileyecek değilim."

Tekrar esniyorum, boynumu çıtlatıp saate bakıyorum: Sabaha karşı 03.47.

"Nasıl oluyor da uyuyabiliyorsun anlamıyorum Dedektif, ben pek fazla uyuyamıyorum şahsen. Tam uyuyacağım sırada kendi kendime 'Vic, yavrum, bunlar sessizlik saatleri. En değerli saatlerin akıp gidiyor,' diyorum." Yatağa oturup el yordamıyla komodindeki lambanın düğmesine uzanıyorum. *Bana* söyleyecek bir şeyi var, diye düşünerek mavi defterimle kalemimi alıyorum. Bana söyleyecek bir şeyi olmasa telefon etmez. "Evde bile takibe devam ediyorum, buna inanabiliyor musun? Evde, kalan günleri gösteren şu büyük posterlerden var. Üzerinde geçen günlere çarpı atıyorum."

France'in bu ipe sapa gelmez konuşması sırasında, arkadan orgla çalınan bir elektronik müzik sesi geliyor. Büyük bir kalabalığın hep birlikte şarkı söyleyip ayaklarını yere vurduğu duyuluyor. Galiba Victor şehrin doğu varoşlarında, Sheep Davis Sokağı'nın bittiği yerlerde verilen hangar partilerinden birinde.

"Geri sayım takvimi gibi, ne demek istediğimi anlıyor musun dostum?" Korku filmi anlatıcıları gibi dipten gelen bir sesle konuşmaya başlıyor. "Kıyamete Geri Sayım Takvimi."

Hafiften gıdaklar gibi gülüyor, öksürüp tekrar gülüyor. Ot içmediğine eminim artık. Belki de ekstazi atmıştır. Ancak France'ın ekstaziyi hangi parayla satın aldığını düşünüp ürperiyorum, öyle sentetik maddelerin fiyatı da arşa çıkmış durumda.

"Bana verebileceğin bir bilgi edinebildin mi Victor?"

"Aha! Palace!" Yine gıdaklar gibi gülüp öksürüyor. "Senin sevdiğim yanlarından biri de lafı hiç dolandırmadan konuşman."

"Yani bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Tanrım." Kıkırdayıp susuyor. O sırada yüzünde alaycı bir gülümsemeyle sıska kollarını uzatarak gerindiğini hayal ediyorum. Sustuğu sırada arkadan hafif, metalik bir bas gitar ve davul sesi geliyor. "Evet," diyor en sonunda. "Var. Buldum. Sorduğun kamyoneti... Aslında bu bilgiye dün ulaştım ama sana hemen haber

vermedim. Uykuda olacağını düşündüğüm saate kadar bekledim. Niye biliyor musun?"

"Çünkü benden nefret ediyorsun."

"Evet!" diye bağırıp kıkırdıyor. "Senden nefret ediyorum! Kalemin var mı tatlım?"

Victor France'a bakılırsa yanında bayrak olan kırmızı kamyonet Djemic adında Hırvat bir tamirci tarafından atık sıvı yağ motoruna dönüştürülmüş. Bu adam Manchester Caddesi'nde yakılan Nissan bayisinin yanında küçük bir dükkân işletiyormuş. Anlattığı dükkân bildiğim bir yer değil ama kolayca bulabilirim.

"Teşekkür ederim beyefendi." Artık iyice uyandım, hızla not alıyorum, ne de olsa harika bir bilgi geldi. Birden Victor France'a karşı şükran duygularıyla dolup heyecana kapılıyorum. "Teşekkürler dostum," diyorum. "Harika bir haber bu. Çok teşekkürler. Hadi, artık partiye geri dönebilirsin."

"Bekle bir dakika. Şimdi de sen beni dinle."

"Evet?" Kalbim göğsümün içinden fırlayacak gibi çarpıyor; soruşturmanın bir sonraki aşamada nereye doğru yol alacağını aşağı yukarı tahmin edebiliyorum. Gelen her bilgi beni bir adım daha ileri taşıyor. "Nedir?"

"Söylemek istediğim bir şey var. Evet, bir şey var." Victor'ın ses tonuna eklenen o aptalca havailik birden kayboluyor. Tam anlamıyla sakinleşti. Sanki karşımdaymışçasına onu hayal edebiliyorum. Telefon kulübesinde, telefonun üzerine eğilmiş parmağını havada sallıyor olmalı. "Söylemek istediğim şey şu ki, buraya kadar dostum."

"Tamam," diyorum. "Buraya kadar." Ben de çok ciddiyim. Bana istediğim bilgiyi, hatta daha fazlasını getirdi. Öyleyse ben de onu kendi haline bırakmayı kabul edeceğim. İstiyorsa dünya yanıp kül olana kadar partide dans edebilir.

"Şey şimdi sen..." Sesi çatallanıyor, tutmaya çalıştığı gözyaşları nedeniyle kalınlaşıyor. O eski sert adam gitti de yerine cezadan kurtulmak için yalvaran küçük bir oğlan çocuğu geldi sanki. "Söz mü?"

"Evet, Victor," dedim. "Söz veriyorum."

"Pekâlâ," diyor. "Çünkü kamyonetin sahibini de biliyorum."

Gördüğüm rüyanın ne demek olduğunu biliyorum bu arada. Aptal değilim. Kendini çözümleyemeyen dedektif az da olsa anormal sayılmalı.

Lise yıllarında sevdiğim kızla ilgili rüya aslına bakılırsa gerçekte sevgilimle ilgili değil. Alison Koechner'le, kaybettiğimiz aşkla, her şey yolunda gitseydi Maine'de birlikte inşa etmeyi düşündüğümüz üç odalı küçük, güzel evimizle de ilgili değil. Beyaz boyalı bahçe parmaklıkları, pazar günleri oturup bulmaca çözüp çay içmeyi hayal etmiyorum aslında.

Rüyamda asteroit yok. Rüyamda hayat devam ediyor. Basit, mutlu ve beyaz çitli olsun olmasın hayat öylece devam edip gidiyor.

Alison Koechner'i rüyamda görürken aslında hayatın devam edişinin rüyasını görüyorum.

Tamam mı? Anladınız mı? Ben anladım.

"Sizinle birkaç şey görüşmek istiyordum Bay Dotseth, bilmenizi isterim ki... Bu olay, bu intihar işi biraz karmaşıklaşıyor. Gerçekten."

"Anne? Sen misin?"

"Ne? Hayır, ben Dedektif Palace."

Bir sessizlik, ardından kahkaha. "Kimin aradığını biliyorum be oğlum. Biraz eğleneyim demiştim."

"Eee. Tabii ki, anlıyorum."

Gazete sayfalarını çevirdiğini duyuyorum. Denny Dotseth'in kahvesinin keskin kokusunu bile alabiliyorum neredeyse. "Kudüs'te olanları duydun mu?"

"Hayır."

"Of ya nasıl olur? Söyleyeyim mi?"

"Hayır, efendim, şu anda değil. Yani bu dosya Bay Dotseth..."

"Özür dilerim ama hangi dosyadan söz ediyoruz?"

Kahvesinden bir yudum aldığını, gazetenin hışırdadığını duyuyorum. Evet, benimle eğleniyor. Bense mutfak masamda oturmuş mavi defterimi açmış üzerinde uzun parmaklarımla ritim tutuyorum. Açık tuttuğum sayfaya bu sabah dörtte, sigortacıyı gören son kişinin adını ve ev adresini yazdım.

"Zell dosyası efendim. Dün sabah intihar eden adam."

"Tamam. Cinayet teşebbüsü. İntihar ama sen bunun cinayet olduğuna teşebbüs..."

"Evet efendim. Lütfen dinleyin beni; elimde kamyonetle ilgili güçlü bir kanıt mevcut."

"Ne kamyoneti?"

Parmaklarım daha da büyük bir hızla ritim tutuyor. *Hadi ama Dotseth.*

"Dün bu konuyu konuşurken size bahsetmiştim ya efendim. Hani motoru bitkisel yağla çalışan kırmızı kamyonet. Kurbanın son olarak içinde görüldüğü kamyonet."

Uzun bir sessizlik daha. Galiba Dotseth beni delirtmeye çalışıyor.

"Alo? Denny?"

"Pekâlâ, demek elinde kamyonetle ilgili ipucu var."

"Evet. Bunun intihar dışında bir şey çıkması ihtimali belirirse sizi bilgilendirmemi söylemiştiniz."

"Öyle mi dedim?"

"Evet, bence böyle bir ihtimal mevcut efendim, hem de büyük bir ihtimal. Bugün sabahtan gidip bu kişiyle konuşacağım. Kuşkularımda haklı çıkarsam sizi ararım. O zaman bir arama emri çıkarabiliriz, değil mi?" Alçak sesle devam ediyorum. "Bay Dotseth?"

Hafifçe öksürerek boğazını temizliyor. "Dedektif Palace? Bu günlerde kimden yardım alıyorsunuz?"

"Anlamadım efendim."

Elim defterin üzerinde bekliyorum. Adres parmaklarımın

ucunda: 77 Bow Bog Sokağı. Burası hemen güneyimizde, şehre en yakın banliyö olan Bow'da.

"Yetişkin suçları bölümünde amir kim?"

"Eee, kimse, sanırım. Teknik olarak, Şef Ordler. Komiser muavini Stasse, kasım sonunda yani ben henüz üst kata tayin olmadan önce, hayatının son aylarını keyfince yaşamaya gitmişti. Yerine bir tayin yapılması bekleniyor."

"Tamam," diyor Dotseth. "Pekâlâ. Tayin bekleniyor. Dostum, saygılarımla sana şunu diyorum: Dosyayı takip etmek mi istiyorsun, tamam lan, takip et o zaman. Ne diyeyim."

2.

"Petey ölmedi."

"Öldü."

"Daha yeni birlikte takıldık. Birkaç gün önce, sanırım salı akşamıydı."

"Hayır, beyefendi, olamaz."

"Ben öyle hatırlıyorum."

"Aslında o söylediğiniz pazartesi günüydü."

Madeni bir portatif merdivenin dibinde duruyorum, merdiven dik çatısı şıngıl kaplı, derme çatma bir kulübenin yan duvarına yaslanmış. Hafiften atıştıran karın altında, ellerimi birbirine kavuşturup başımı geriye doğru atarak yukarıya sesleniyorum. Merdivenin tepesindeki, işsiz bir inşaat ustası ve taşocağı işçisi olan J. T. Toussaint dev gibi bir adam. Kendini dengelemek için kocaman göbeğini çatı oluklarına dayamış, toprak rengi ağır işçi botlarıyla en üst basamakta duruyor. Yüzünü tam olarak göremiyorum; benim tarafımdaki sağ yanağını, mavi eşofman üstünün kapüşonu gizliyor.

"Pazartesi akşamı onu çalıştığı yerden almışsın."

Toussaint "Hee!" diyecekti herhalde ama ağzından anlaşılmaz bir hırıltı çıkıyor.

"Evet beyefendi. Yan tarafında Amerikan bayrağı olan kırmızı kamyonetinizle. Şuradaki sizin kamyonetiniz mi?"

Garaj girişini işaret ediyorum. Toussaint başını yukarı aşağı sallayıp yağmur oluğuna biraz daha yaslanınca merdiven hafifçe sarsılıyor.

"Kendisi salı sabahı ölü bulundu."

"Ah be," diyor çatıdaki Toussaint. "Siktir. İntihar mı etmiş?"

"Öyle görünüyor. Lütfen merdivenden aşağı iner misiniz?"

Ahşap ev kırık dökük ve çirkin; toza toprağa terk edilmiş eski bir yarış arabası gövdesine benziyor. Ön taraftaki avluda tek bir yaşlı meşe ağacı var, eğri dalları kollarını havaya kaldırmış bir suçlu gibi görünüyor, biraz ötede bir köpek kulübesi ve bahçe sınırını oluşturan bir sıra budanmamış, sık çalı var. Toussaint merdivenden inerken merdivenin madeni ayakları fena halde sallanıyor. Aşağı inince iri avucunda bir silikon tabancası, kapüşonlu tişörtü ve sağlam işçi botlarıyla öylece durup baştan ayağa beni süzüyor. İkimiz de soğuk yüzünden ağzımızdan dumanlar çıkarıyoruz.

Söylenenler doğru, iri yarı bir adam ama Amerikan futbolu oynamanın getirdiği bir özellik olarak aynı zamanda sporcu görünüşlü. Çelik gibi sağlam, gerektiğinde çok hızlı koşup zıplayabilecek, engel atlayabilecek birine benziyor. Toussaint'in başı bir granit bloğunu andırıyor, dikdörtgen biçimli ve çıkık bir çenesi, geniş bir alnı, çöküк yanakları ve açıklı koyulu bir cilt rengi var.

"Ben Dedektif Henry Palace," diyorum. "Polis."

"Şaka mı bu?" diyor ve birden üzerime yürür gibi yapıyor. Aynı zamanda ellerini çırparak iki kısa ve tiz çığlık atıyor. Bense korkuyla geri çekilip omuz kılıfındaki tabancama davranıyorum.

Fakat Toussaint sadece köpeğini çağırıyormuş. Yere çömeliyor, beyaz tüylü, kirli kanişe benzeyen köpeği de koşarak yanına geliyor.

"Hop, Houdini," diye kolunu uzatıyor. "Hişt, evlat."

Houdini küçük yüzünü Toussaint'in etli avucuna sürtüyor, bu sırada ben de kendimi toplamak için derin bir nefes alıyorum,

koca adam çöktüğü yerden başını kaldırıp ilgili bir ifadeyle bana bakıyor, yemin ederim anlıyor – adam içimi okuyor, eminim.

Evin içi, rengi sararmış duvarlarıyla çirkin ve iç karartıcı, sadece işe yarayacak eşyalar var: saat, takvim, mutfak kapısının çerçevesine asılı bir şişe açacağı. Küçük şömine çerçöp ve boş ithal bira kutularıyla dolu. Bu biralar pahalı cinsten. Artık ucuz biraların bile fiyatları devlet tarafından kontrol altında tutuluyor ve altılı paketler zorunlu olarak 21.99 dolara satılıyor. Karaborsadaysa çok daha yüksek fiyattan alıcı bulunuyor. Biz geçerken Rolling Rock marka bir bira şişesi, yığının üzerinden kayıp oturma odasının zeminine yuvarlanıyor.

"Peki," diyorum mavi defterimle kalemimi çıkarırken. "Peter Zell'i nereden tanıyorsunuz?"

Toussaint cevap vermeden önce bir sigara yakıp dumanı yavaş yavaş içine çekiyor. "İlkokuldan."

"İlkokul mu?"

"Broken Ground İlkokulu. Bu caddenin üst ucundaki Curtisville Sokağı'nda."

Elindeki silikon tabancasını bir alet kutusuna atıyor, kutuyu da eski bir kanepenin altına itiyor. "İstersen otur, dostum."

"Hayır, teşekkürler."

Toussaint de oturmuyor, sarsak sarsak yürüyerek yanımdan geçip mutfağa giriyor. Sigarasının dumanı başının etrafında ejderha soluğu gibi döne döne yükseliyor.

Şöminenin üstündeki rafta New Hampshire eyalet idare binasının on beş santim yüksekliğinde, beyaz taş ön yüzü, yaldızlı kubbesi, tepeden fırlar gibi görünen buyurgan kartalıyla, en ince ayrıntısına kadar işlenmiş bir maketi var.

Toussaint boynundan tuttuğu bir Heineken şişesiyle geri gelince, "Güzel değil mi?" diye soruyor. Hemen maketi yerine bırakıyorum. "Bizim ihtiyar yaptı onu."

"Sanatçı mıdır?"

"Öldü," diyor, maketin kubbesini kaldırıp açıyor, içi bir kül tablası. "Ama evet, sanatçıydı. Ayrıca sadece sanatçı değildi."

Sigarasının külünü maketin ters duran kubbesine silkeliyor, bana dönüp beklemeye başlıyor.

"Demek," diyorum, "ilkokuldan."

"Evet."

Toussaint, Peter Zell'le ikinci sınıftan altıncı sınıfa kadar çok iyi arkadaş olduklarını anlatmaya başlıyor. İkisinin de pek arkadaşı yokmuş. Yoksul Toussaint, kahvaltı etmeden okula gelir, hep ucuzculardan alınmış elbiseler giyermiş. Zell ise zengin fakat inanılmaz sakarlıklar yapan, aşırı hassas, kurban olacağı baştan belli bir çocukmuş. Başkalarından çok farklı bu iki küçük çocuk arasında tuhaf bir bağlantı olmuş. Zell ailesinin bakımlı bodrum katında pinpon oynamışlar, hastane çevresindeki tepelere bisikletleriyle inip çıkarak dolaşmışlar, bu evde ve tam oturduğumuz yerde Zindan ve Ejderha oynamışlar. Yazları bisikletlerine atlayıp cezaevini geçerek birkaç kilometre öteye, State Caddesi'ndeki taş ocağına gitmişler; çamaşırlarını çıkarıp orada biriken suya dalmışlar, etrafa su sıçratarak oynamış, birbirinin kafasını soğuk suya batırmışlar.

Toussaint birasını zevkle içip gülümseyerek sözünü bitiriyor. "Çocukların hep yaptığı şeylerdi işte."

Hem not alıyor hem de başımı yukarı aşağı sallıyorum. Bir yandan da ister istemez sigortacının çocukluğu gözümün önünde canlanıyor: solgun bir ergen bedeni, şişe dibi camlı gözlüğüyle, suyun kenarında düzgünce katlanmış elbiseleriyle, büyüdüğünde kaçınılmaz şekilde saplantılı ve çekingen bir kişiliğe bürünecek sigortacının genç halini görüyorum.

J. T. ile Peter'ın, sonradan, belki de zorunlu olarak yolları ayrılmış. Toussaint ergenliğin etkisiyle havalı, sert bir delikanlı olmuş ve hırsızlığa başlamış. Pitchfork Plakçılık'tan Metallica CD'leri çalıyormuş, gizliden gizliye bira, Kırmızı Marlboro içiyormuş. Oysa Zell'in kişiliği ana hatlarıyla hiç değişmemiş, yine aynı hassas, endişeli kişi olarak kalmış. Ortaokula geçtik-

ten sonra artık sadece koridorda uzaktan selaşıyorlarmış. Zaten Toussaint bir süre sonra okulu bırakmış. Peter da liseyi bitirip üniversiteye gitmiş. Sonraki yirmi yılda hemen hemen hiç görüşmemişler.

Tüm bunları tek tek not alıyorum. Toussaint birasını bitiriyor, boş kutuyu şöminedeki çöp tepeciğine doğru atıyor. Evin ahşap duvarlarının bağlantı noktalarında küçük açıklıklar var sanırım; çünkü Toussaint'in konuşmadığı anlarda esintiyle birlikte bir hışırtı duyuluyor. Çatlaklardan estiğinde rüzgârın sesi iyice artıyor.

"Derken bir gün, bu beni aradı, dostum. Nereden nereye... Birlikte öğle yemeği yiyelim dedi."

Tükenmez kalemimi üç defa açıp kapattım.

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bilmiyorum. Temmuz? Yok. İşten atıldıktan hemen sonraydı. Haziran o halde. Bu lanet durum başladığından bu yana hep aklında olduğumu söyledi."

İşaretparmağını uzatıp pencerenin dışındaki gökyüzünü gösteriyor. *Bu lanet durum.* Telefonum çalınca bir göz atıyorum. Nico. Kapatıyorum.

"Daha sonra Bay Zell'le ikiniz neler yaptınız? Ayrıntılarıyla anlatır mısınız?"

"Hep aynı şeyler be, kardeşim."

"Ne yani Zindan ve Ejderha mı oynadınız?"

Yüzüme bakıyor, söylenir gibi oluyor, oturduğu yerde kıpırdanıyor. "Tamam, anlatayım dostum. Öyle değil. Bira içtik. Arabayla etrafta dolandık. Biraz da atış yaptık."

Duruyorum, rüzgâr sert esiyor. Toussaint bir sigara daha yakıyor, ne soracağımı tahmin etmiş gibi cevap veriyor. "Üç tane Winchester tüfek, memur bey. Bir dolapta duruyorlar. İçleri boş. Bana aitler, bunu size ispatlayabilirim."

"Umarım dolabı kilitli tutuyorsundur."

Silah hırsızlığı önemli bir sorun teşkil ediyor. Silahlar çalınıp

stoklanıyor; kimileri de çaldıktan sonra stokçulara astronomik fiyatlara satmaya çalışıyor.

"Silahlarımı kimse benden alamaz amına koyim," diyor çabucak, sanki silahlarını almayı planlıyormuşum gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Devam ediyorum. Toussaint'e pazartesi gecesi, yani Peter Zell'in son gecesinde neler olduğunu soruyorum. Omuz silkiyor.

"İş çıkış saatinde onu almaya gittim."

"Saat kaçtı?"

"Bilmiyorum," diyor, benden gitgide daha az hoşlandığını hissedebiliyorum, artık gitme zamanımın geldiğini düşünüyor, Peter'ı bu adam öldürmüş olsa da olmasa da isterse bir mağara adamının geyiği öldürdüğü gibi, üç dört yumrukta beni öldürebileceğini düşünmeden edemiyorum. "İş çıkış saatiydi işte."

Toussaint etrafta biraz dolandıklarını, bilimkurgu dizisi *Uzaktaki Soluk Işık*'ın yeni bölümünü seyretmeye Red River'a gittiklerini anlatıyor. Bira içerek diziyi seyrettikten sonra Peter eve kadar yürüyüş yapacağını söylemiş, sonra da ayrılmışlar.

"Sinemada kimseyle görüştünüz mü?"

"Sadece görevlilerle."

İkinci sigarasının son nefesini içine çekiyor, izmariti yine yönetim binası maketinin içinde eziyor. Houdini ağzının kıyısında köşesinde kalmış köpek bisküvisi kırıntılarını bulabilmek için pembe dilini ağzında çevirerek sessizce yaklaşıyor ve küçük kafasını sahibinin iri bacağına yaslıyor.

Birdenbire ayağa fırlayan Toussaint başka bir dünyadan seslenir gibi, "Bu köpeği vurmak zorunda kalacağım," diyor. "En son an gelince tabii."

"Ne?"

"Tam bir korkak tavşan ya." Toussaint başını yere eğip köpeğe bakıyor, sanki hayvanın bu fikir karşısında ne hissettiğini anlamak istiyor. "Onun yanarak, donarak veya suda boğularak ölmesini istemiyorum. Bu yüzden galiba önce davranıp onu kendim vuracağım."

Buradan kurtulmak istiyorum artık. Çıkıp gitmem lazım.

"Son bir soru Bay Toussaint. Acaba morluğu fark ettiğiniz mi? Bay Zell'in sağ gözünün altındakini?"

"Bana merdivenden düştüğünü söylemişti."

"Ona inandınız mı?"

Hafifçe gülüp bir kahkaha atıp köpeğin küçük kafasını kaşıyor. "Başka biri söylese inanmazdım. Birinin sevgilisinin peşine düştüğü için olduğunu düşünürdüm. Ama Pete, kim bilir? Bahse girerim ki merdivenden düşmüştür."

Tam tersine inansam da, "Doğru," diyorum.

Toussaint, Houdini'nin kafasını avuçları arasına alıp sallıyor, birbirlerine bakıyorlar. Kan donduracak o korkunç ânı, bir gün gerçekleşecek o acı ânı, sahibine güvenen hayvana, .270lik tüfeğin doğruluşunu ve patlayışını hayal edebiliyorum.

Bakışını köpekten ayırıp bana dönüyor. Hayal de kayboluyor.

"Başka bir şey var mıydı Polis Bey?"

Babamın en sık yaptığı şakalardan biri de şöyleydi: Biri ona ne iş yaptığını sorunca filozof ve kral olduğu cevabını verirdi. Bunu büyük bir ciddiyetle söylerdi. Temple Palace'ın en büyük özelliği rolünü iyi oynamasıydı. Bu soruyu soran kim olursa olsun, diyelim berber veya kokteyl partide birileri veya arkadaşlarımdan birinin ebeveyni, saf saf yüzüne bakardı. Sonunda ben utanarak bakışlarımı yere çevirirdim.

Bunun üzerine babam, "Ne var?" derdi ellerini açarak. Böylelikle "çok *ciddiyim*" demek isterdi.

Oysa babam St. Anselm's okulunda İngiliz edebiyatı, Chaucer, Shakespeare ve Donne öğretmeniydi. Evde durmadan birtakım alıntılar, göndermelerle konuşurdu. Mırıl mırıl edebiyat dersleri anlatır, günlük olaylara ve evdekilerin sıradan laflarına dünya kadar soyut yorumla karşılık verirdi.

Bu kendi kendine konuşmalardan çoğunu unuttum ama bir tanesini hâlâ hatırlıyorum.

Bir gün Burt Phipps adında bir çocuk beni salıncaktan attığı için gözyaşları içinde eve geldim. Güzel, pratik ve becerikli annem Peg bir sandviç poşetiyle üç parça buzu sardı, yaramın üstüne koydu. O sırada babam yeşil muşamba kaplı tezgâha dayanmış Burt denen çocuğun neden böyle bir şey yaptığı üzerine düşünceler ileri sürüyordu.

Bense burnumu çekip, "Salağın biri de ondan," dedim.

"Yo, hayır!" dedi babam, gözlüğünü mutfağın lambasına doğru kaldırıp bir peçeteyle parlattı. "Shakespeare'den öğrenebileceğimiz şeylerden biri de, çocuğum, her şeyin bir sebebi olduğudur."

Buzları sarkan sandviç poşetini şişmiş alnımda tutarak ona baktım.

"Görüyor musun oğlum? Herkes bir şey yapar, fakat yapılan ne olursa olsun, bir sebebi vardır. Hiçbir eylem sebepsiz değildir, ne sanatta ne de hayatta."

"Tanrı aşkına," dedi annem önümde çömelip, beyin sarsıntısı ihtimalini elimine etmek üzere gözbebeklerimi kontrol ederek, "Haydutluk haydutluktur."

Babam ise, "Ah evet," diyerek başımı okşadı. Mutfak kapısına yönelip, "Peki ama acaba neden dolayı haydut oldu?" diye mırıldandı.

Annem ona ters ters baktı, yaralı başımı öpüp doğruldu.

O sırada, henüz beş yaşındaki Nico bir köşede legolardan çok katlı bir saray yapmış üzerine dikkatle geniş bir çatı yerleştiriyordu.

Öğretmen Temple Palace ve ne yazık ki annem de, dünyanın, günümüzde karşılaştığı büyük talihsizliği görecek kadar yaşamadılar.

Altı aydan biraz fazla bir zaman sonra, en güvenilir bilimsel tahminlere göre dünya nüfusunun en az yarısı, üst üste gelen bir dizi felaket sonucu ölecek. On megatonluk, yani kabaca Hiroşima'ya atılanın bin katı gücünde bir patlama, yeryüzünde büyük bir krater açacak, bu da Richter ölçeğiyle ölçülemeyecek

büyüklükte depremlere, okyanusu boydan boya geçen dev tsunami dalgalarına neden olacak.

Onun da arkasından kül bulutları etrafı saracak, karanlık nedeniyle ısı yirmi derece düşecek. Dolayısıyla tarlalarda ürün olmayacak, sığır beslenemeyecek, ışıksız kalınacak. Hayatta kalabilenlerin kaderi de böyle olacak.

Öğretmen Palace, mavi defterlerinde buna da bir cevap bul bakalım: Elimizdeki bunca bilginin, *altında ezildiğimiz bu güç durumun*, sebebe ne etkisi var?

Örneğin J. T. Toussaint işsiz, sabıkası olmayan bir taş ocağı işçisi.

Sigortacının öldüğü saatte başka yerde olduğunun kanıtı yok. Evde olduğunu söylüyor, kitap okuyormuş.

Böyle durumlarda, normal şartlar altında, olayda bir sebep ararız. O son akşam, birlikte geçirdikleri şu saatleri araştırırız. Evet, *Uzaktaki Soluk Işık* filmine gitmişler, sinemada içtikleri biralarla sarhoş olmuşlar. Belki bir kadın için veya ilkokuldan kalma hayal meyal hatırladıkları bir hakaret yüzünden kavga ettiler ve birbirlerine iyice kızdılar.

Yine de böyle bir varsayım her şeyden önce Peter Zell'in nasıl öldürüldüğü sorusuna cevap vermiyor. İçki içerek geçirilen uzun bir akşamdan sonra işlenen bir cinayet, bir kadınla veya bir şeye öfkelenmeyle ilgili olurdu ve beysbol sopası, bıçak veya .270 Winchester tüfeğiyle işlenirdi. Hâlbuki bu olayda boğulup başka bir yere taşınmış, bilerek ve dikkatle intihar ettiği izlenimi yaratılmış bir adam sözkonusu.

Sebebin ne olduğu yaklaşan felaket bağlamında yeniden incelenmeli, bu da ilkinden daha büyük bir sorun.

Çünkü insanlar her türlü şeyi yapıyorlar, sebepleri açıkça anlamak zor veya imkansız olabiliyor. Son aylarda bu dünya yamyamlık vakaları, çılgın orjiler gördü, bağış ve hayır işlerinde artış yaşandı, sosyalist devrim girişimlerine, dinsel kalkışmalara; İsa Peygamber'in dünyaya tekrar gelişine, Muhammed Peygamber'in damadı halife Ali'nin geri dönüşüne, Orion takım-

yıldızının kemer ve kılıç kuşanıp gökyüzünden aşağı kaymasına inanmak gibi toplu psikozlara sık sık rastlandı.

İnsanlar uzay gemileri, ağaç evler yapıyor, birçok eş birden alıyor, kamuya açık alanlarda rasgele ateş açılıyor, kimileri kendilerini yakıyor, kimileri tıp eğitimi alırken doktorlar ise çöle kaçıp orada yaptıkları kulübelerde oturup dua ediyorlar.

Bildiğim kadarıyla Concord'da böyle olaylar yaşanmadı. Yine de, bilinçli bir dedektif, olayın ne gibi bir sebeple meydana geldiğini incelerken, içinde bulunduğumuz olağanüstü koşulları da göz önüne almak zorunda. Bizim dedektiflik mesleği açısından bakıldığında, dünyanın sonunun yaklaşması her şeyi alt üst ediyor.

Blevens'ı yeni geçmiş Albin Sokağı'nda ilerlerken araba çok buzlu bir yere rastlıyor ve hızla sağa savruluyor. Direksiyonu sola çevirmeye çalışsam da çabalarım bir işe yaramıyor. Direksiyonu bir sağa bir sola çeviriyorum ama ellerimin altında boşa dönüyor; kar zincirlerinin şangır şungur jantlara çarptığını işitebiliyorum.

"Hadi ama, hadi," diyorum. Fakat direksiyonla krank milinin bağlantısı kalmamış gibi lastikler spin atıyor. Bu arada araba tamamen sağa savruluyor, büyük bir şiddetle fırlatılan dev bir buz hokeyi diski gibi, hızla kayarak yol kenarındaki çukura düşüyor.

"Hadi," diyorum bir kez daha, "hadi." Midem bulanıyor. Frene bütün gücümle basıyorum ama frenler tutmuyor. Onun yerine arabanın arkası havalanıyor ve araba burnu üzerinde yola dik duruma geliyor. Arka tekerlekler havada, hissedebiliyorum; ön tekerlekler ise öne doğru kayıyor. Böylece araba çukurdan çıkıp sağlam gövdeli bir çama vuruyor, bu sırada hızla arkaya savrulan başımı koltuğun kafa dayama yerine çarpıyorum.

Sonra tek bir hareket yok. Aniden, bütünüyle bir sessizlik. Nefes alıp verişim. Uzaktan bir yerlerden gelen kuş şakımaları. Mağlubiyetle hafif hafif tıslayan motor.

Yavaş yavaş, bir tıkırtı sesinin farkına varıyorum. Bu sesin

birbirine vuran dişlerimden geldiğini bir saniye içinde anlıyorum. Ellerim titriyor, dizlerim de kukla bacakları gibi takırdıyor.

Ağaca çarpınca epey kar yerinden oynamış olmalı, hâlâ aşağıya karlar iniyor. Çatlak ön cama düşen toz gibi kar yığını nedeniyle minik bir kar fırtınası içinde kalmış gibiyim.

Yerimde kıpırdanıyorum, nefes alıyorum, bir suçlunun üstünü arar gibi vücudumu yokluyorum ama bir şeyim yok. İyiyim.

Arabanın önü içe çökmüş, sadece bir tek çökme ama sanki bir dev dönüp sert bir tekme atmış gibi tam ortada büyük bir alan kaplıyor.

Kar zincirleri çıkmış. Dördü birden. Lastiklerin etrafında balıkçı ağı gibi düzensiz bir biçimde sağa sola yayılmış duruyorlar.

"Vay be," diyorum yüksek sesle.

Onu Toussaint'in öldürdüğünü sanmıyorum. Kar zincirlerini yerden toplayıp bagaja rasgele yığıyorum.

Bence katil o değil. Hayır, doğru gelmiyor.

Polis merkezinde toplam beş merdiven var ama bunların yalnız ikisi bodrum kata iniyor. Biri garajdan aşağı inen beton basamaklı olanı ki polisler kelepçelenmiş suçluları arabayla getirdiğinde bu merdiveni kullanarak bodrum kattaki sabıka fotoğraflarının çekildiği, parmak izlerinin alındığı, normal gözaltı ve sarhoş nezarethanelerinin olduğu bölüme inerler. Sarhoş nezarethanesi son zamanlarda hep dolu oluyor. Bodrumun öteki tarafına ulaşmak içinse binanın ön bölümündeki kuzeybatı merdivenleri kullanılıyor. Girişte kimlik kartı okutuluyor, otomatik kapı açılınca merdivenlerden aşağı iniliyor. Aşağıda polis memuru Frank Wilentz'in kapalı alanı var.

Wilentz beni yarı şaka yarı ciddi, "Vay canına bizim Süper Dedektif gelmiş," diyerek dostça karşılıyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Bir ağaca çarptım ama iyiyim."

"Ağaç ne durumda?"

"Acaba benim için bir ismi araştırır mısın?"

"Şapkam nasıl, güzel mi?"

"Wilentz, hadi ama."

Concord Emniyet Teşkilatı'nın arşiv teknisyeni eskiden delil saklama dolabı olan otuz kırk santimetrekarelik kafesli bir yerdeki, çizgi romanlar ve şekerleme torbalarıyla dolu bir masada çalışıyor. Kafes telleri boyunca bir sıra kancada birinci lig beysbol takımlarının şapkaları asılı. Wilentz bunların arasından kırmızı renkli Phillies şapkasını seçmiş, havalı bir biçimde başına takmış.

"Fikrini söyle hadi Palace."

"Şapkan çok güzelmiş Memur Wilentz."

"Öylesine deme bak."

"Birini araştırmanı istiyorum."

"Bende ligdeki her takımın şapkası var. Biliyor muydun?"

"Galiba sözünü etmiştin, evet."

Sorun şu ki, Wilentz bu binada yüksek hızlı ve kesintisiz tek internet bağlantısına sahip. Bildiğim kadarıyla bütün şehirde hiç kesilmeyen ve hızlı çalışan tek internet bağlantısı da bu. Bunun da Concord Emniyet'in, Adalet Bakanlığı'na, abartılı donanımlı bir yönlendiriciyle bağlanan tek bir bilgisayarla bağlanmasına izin verilmesiyle ilgisi var. Yani FBI sunucularına bağlanıp ülke çapında bir sabıka kaydı kontrolü yapmak istersem, öncelikle Frank'in şapka koleksiyonuna hayranlığımı belirtmem lazım.

"Bu cicileri bir gün çocuklarıma vermek için biriktirmiştim ama çocuk sahibi olmayacağım iyice belli olduğundan beri, onların keyfini kendim çıkarıyorum." Bu ruhsuz konuşmanın ardından aralıklı dişlerini tümüyle ortaya çıkararak gülüyor. "Bardağın dolu yarısına bakanlardanım. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Evet. Benim için birini araştırmanı isteyebilir miyim?"

"Hee, söylemiştin ya, evet."

Wilentz, adamın ismini ve Bow Bog'daki adresi yazıp Adalet Bakanlığı şifreli giriş sayfasındaki kutucukları dolduruyor. Ben

de masanın yanında ayakta durmuş onu izliyor, bir yandan da dalgınlıkla kafesin kenarına parmaklarımla vuruyorum.

"Wilentz?"

"Evet?"

"İntihar eder misin?"

"Hayır," diyor aceleyle. Bir şeyler yazıp bir linke tıklıyor. "Ama bir ara aklımdan geçti yani. Bilirsin ki Romalılar bunun zulüm karşısında yapılabilecek en kahramanca davranış olduğunu düşünürlerdi. Cicero, Seneca filan." Parmağını yavaş yavaş boynuna götürüp kesermiş gibi yapıyor.

"Fakat biz bir zulümle karşı karşıya değiliz ki."

"Yoo, karşı karşıyayız. Bizim faşist diktatör gökyüzünde canım." Ekranı bırakıp şekerleme torbaları arasından küçük boy bir Kit Kat seçiyor. "Ama ben bunu yapmazdım. Niye biliyor musun?"

"Niye?"

"Çünkü... ben..." Sırtını dönüp bir tuşa daha basıyor. "...bir korkağım."

Wilentz'in dalga geçip geçmediğini söylemek zor ama sanırım bu konuda ciddi. Her neyse diye düşünüp monitörü izlemeye odaklanıyorum, ekrandan sütunlar halinde bilgiler geçiyor.

"Pekâlâ, dostum," diyor Memur Wilentz, şekerin ambalajını açarak. "Senin adam tam bir izci lan."

"Ne?"

Anlaşılan Bay J. T. Toussaint hiçbir suça karışmamış veya en azından suç işlediyse bile yakalanmamış.

Toussaint, Maia'dan önce veya sonra, ne Concord polisi, ne New Hampshire eyaleti ne de başka bir eyalet, şehir veya kasabada güvenlik güçlerince tutuklanmış. Federal cezaevine düşmemiş, FBI veya Adalet Bakanlığı'nda adına dosya açılmamış. Uluslararası kaydı yok, askeri kaydı da yok. Sadece, White Dağları'na tırmanırken Waterville Vadisi diye küçük bir şehirde motosikletini yasak yere park ettiği için para cezası almış ama hemen ödemiş.

"Demek hiçbir şey yok?" diyorum. Wilentz başını yukarı aşağı sallıyor.

"Hiçbir şey. Elbette Louisiana'da birine ateş etmediyse. New Orleans bizim ağdan ayrıldı." Wilentz ayağa kalkıp kollarını uzatarak geriniyor, buruşuk şekerleme ambalajını masanın üzerindeki karmaşaya ekliyor. "Zaman zaman ben de oraya gitmeyi planlıyorum. Orada çok acayip şeyler olduğunu, her türlü seks işinin döndüğünü duyuyorum."

J. T. Toussaint'in işlediği, daha doğrusu işlemediği suçların tek sayfalık dökümüyle beraber tekrar merdivenleri çıkıyorum. Toussaint insanları öldürüp fast food lokantalarının tuvaletlerine bırakan türden biriyse bile buna yeni başlamış olmalı.

Üst kattaki masamda sabit telefonu alıp tekrar Sophia Littlejohn'u arıyorum ama yine karşımda Concord Doğumevi santral görevlisinin hoş sesi çıkıyor. Hayır, Bayan Littlejohn yok; hayır nerede olduğunu bilmiyor; hayır ne zaman döneceğini de bilmiyor.

"Kendisine Concord Emniyet Teşkilat'ından Dedektif Henry Palace'ı aramasını söyler misiniz?" diyorum, sonra da içgüdüsel olarak, "Ona arkadaşı olduğumu, kendisine yardım etmek istediğimi de söyleyin," diye ekliyorum.

Resepsiyon görevlisi bir an durup, "Peeeeki," diyor, ilk heceyi neden bahsettiğimi hiç anlamamış gibi uzatıyor. Onu suçlayamam çünkü ben de neden söz ettiğimi tam olarak bilmiyorum. Alnıma koyduğum kâğıt mendili alıp çöp kutusuna atıyorum. J. T. Toussaint'in tertemiz sabıka kaydına dalgın dalgın bakarken huzursuz ve mutsuz evi, köpeği, çatıyı, çimenliği düşünüyorum. Öte yandan dün sabah kar zincirlerini dikkatle taktığımı, her hafta yaptığım gibi gevşek olup olmadıklarını kontrol ettiğimi çok iyi hatırlıyorum.

"Hişt, Palace, gel de burada ne var bir bak."

Andreas. Bilgisayarının başında. "Bunu çevirmeli ağ üzerinden mi seyrediyorsun?

"Hayır," diyor. "Benim sabit diskimde var. Son çevrimiçi olduğumuz zaman indirmiştim."

"Ah öyle mi, peki..." diyorum. Fakat çok geç kalıyorum. Kalkıp masasına gidiyorum, yanına dikiliyorum, o da eliyle dirseğimi tutup ötekiyle bana ekranı gösteriyor.

"Bak," diyor nefesi hızlanan Dedektif Andreas. "Şuna bir bak."

"Andreas, şu anda bir vaka üzerinde çalışıyorum."

"Biliyorum ama bir baksana Hank."

"Daha önce izledim bunu."

İzlemeyen yok ki. Tolkin'in CBS'deki röportajından, son kararın verilişinden birkaç gün sonra, NASA'daki Jet İtiş Gücü Laboratuvarı, halka ne olup bittiğini açıklayan kısa bir video yayınladı. Dünya, Venüs ve Merkür gibi gök cisimlerinin düşük pikselli avatarların güneşin çevresinde dönüşlerini gösteren basit bir Java animasyonu. Gösterinin yıldızı elbette bizim 2011GV$_1$ yani Maia. Gezegenlerle birlikte bizim kötü şöhretli küçük gezegencik de güneşin etrafında dönüyor, hepsinin eliptik yörüngeleri, hızları farklı. Bu yavaş hareket eden videoda, ekrandaki her farklı konumlanış ânı iki haftalık bir süreye karşılık geliyor.

"Bir saniye bekle," diyor Andreas. Elini hafifçe gevşetiyor ama kolumu tutmaktan vazgeçmiyor. Ekrana doğru biraz daha eğiliyor. Yanakları kızarmış. Ekrana gözlerini iri iri açmış, akvaryumu izleyen bir çocuk gibi şaşkınlıkla bakıyor.

Tam arkasında ayakta durmuş, Maia'nın güneşin etrafındaki o lanet olası yörüngesini izliyorum. Bu videonun parlak renkleri, tekrarlanan hareketleri, basit bir harekete dayanışıyla bir sanat filmi veya bir sanat galerisindeki enstalasyon gibi garip bir çekiciliği var. Yörüngenin dış uçlarında 2011GV$_1$ sistematik biçimde yavaşlıyor, dünyanın yörüngesindeki hızından daha düşük bir hızla hareket ediyor, âdeta gökyüzüne çakılıp kalıyor. Fakat son birkaç saniyede saatin yelkovanı, aniden dörtten altıya atlamış gibi Maia'nın hızı birdenbire artıyor. Kepler'in ikinci yasasına göre asteroit son iki ayda katedeceği yolun, son birkaç milyon

milinde iyice hızlanıp her şeyden habersiz yörüngesinde dolanan dünyaya çarpacak. *Güm*!

Video 3 Ekim'i işaret eden çarpışma görüntüsüyle birlikte donuyor. *Güm*! Aynı anda ister istemez midemde bir hareket oluyor, oradan uzaklaşmak üzere arkamı dönüyorum.

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum. "Paylaştığın için sağol." Ona da söylediğim gibi zaten bu animasyonu daha önce de izledim.

"Bir dakika bekle."

Andreas videoyu birkaç saniye kadar geri alarak saniye göstergesini 2:39.14'e getiriyor ve tekrar başlatıyor. Gezegenler iki kez hareket ettikten sonra görüntüyü yine durduruyor. "İşte orada. Görüyor musun?"

"Neyi?"

Tekrar geri alıp başlatıyor. Peter Zell'i düşünüyorum, bu görüntüleri izleyişini hayal ediyorum, videoyu gördüğünden eminim, onlarca defa hatta Andreas'ın şu anda yaptığı gibi kare kare durdurarak izlemiştir belki de. Andreas kolumu bırakıyor, başını neredeyse burnu bilgisayar ekranının soğuk plastiğine değecek kadar öne uzatıyor.

"Tam şurada asteroit hafifçe sola doğru hareket ediyor. Borstner'ı okuduysan... Borstner'ı okudun mu?"

"Hayır."

"Of Hank." Sanki garip davranan benmişim gibi bana şöyle bir bakıp sonra yine ekrana dönüyor. "Borstner bir blog yazarı veya geçmişte öyleymiş ve bu konuda bir haber almış. Phoenix'deki bir arkadaşım geçen akşam beni aradı, olayı anlatıp bu videoyu tekrar izlememi söyledi. İzlerken de tam şurada durdurmamı istedi..." Tam 2:39.14'de durdurma tuşuna bastı. "İşte tam burada. Gördün mü? Tamam mı?" Tekrar oynatıyor videoyu, durduruyor, çalıştırıyor. "Borstner'in işaret ettiği şey burada. Bu videoyu ötekilerle karşılaştırırsan..."

"Andreas."

"Bu video asteroitin yörüngesini gösteren öteki projeksiyonlarla karşılaştırılırsa bazı anormallikler ortaya çıkıyor."

"Dedektif Andreas kimse bu *filmle* oynayıp tahrif etmedi."

"Filmden söz etmiyorum. Kimse bu *filmle* oynayıp tahrif etmedi elbette." Boynunu ileri uzatıp etrafı kolaçan ettikten sonra bana yan bir bakış atıyor. Soluğunda hafif bir içki, belki votka kokusu alınca bir adım geri çekiliyorum. "Filmden söz etmiyorum Palace, benim söz ettiğim asteroitin gökyüzündeki konumu, yani *efemeris*."

"Andreas." O anda içimden bilgisayarını kaldırıp yere çarpmak geliyor.

Tanrı aşkına, çözmem gereken bir cinayet olayı var. Bir adam öldü.

"Bak, orada, bak," diyor yine, "neredeyse yörüngesinden sapıyor ama sonra geri dönüyor, görüyor musun? Sonra da geri dönüyor. Bu hareketi Apofis ya da 1979 XB ile karşılaştırırsan... Borstner'in teorisine göre, hesaplamalarda bir hata yapıldı. Çok önemli bir hata. Hem de ta en başından, asteroitin beklenmedik biçimde keşfiyle birlikte... Yetmiş beş yıllık bir yörünge hiç de kolay rastlanabilir bir şey değil, öyle değil mi?" Konuşması gitgide hızlanıyor, kelimeler anlaşılmaz hale geliyor. "Borstner Jet İtiş Gücü Laboratuvarı ve Savunma Bakanlığı ile bağlantı kurmak, onlara bu durumu anlatmak istedi ama isteği reddedildi. Onu görmezden geldiler Palace. Tam anlamıyla onu yok saydılar!"

"Dedektif Andreas," diyorum sert bir sesle ve bilgisayarını parçalamak yerine ona doğru eğiliyorum; bayat içki kokusuna, can sıkıcı çaresizliğine burnumu buruşturarak tepki verip uzanıp monitörünü kapıyorum.

Başını kaldırıp gözlerini iri iri açıyor. "Palace?"

"Andreas, elinde ilginç bir vaka yok mu senin?"

Göz kırpıp ofluyor. Vaka kelimesi uzun zaman önce kullandığı yabancı bir dile ait sanki.

"Vaka mı?"

"Evet, vaka."

Birbirimize bakıyoruz. Radyatörden gelen tıkırtılar hariç ses yok. Derken Culverson geliyor yanımıza.

"Aaa, Dedektif Palace." Üç parçalı takım elbisesi ve Windsor düğümü atılmış kravatıyla kapıda duruyor, yüzünde sevimli bir gülümseme. "İşte aradığım adam."

Andreas'tan kurtulduğuma seviniyorum. O da benden kurtulduğuna memnun ve monitörünü tekrar açmak üzere el yordamıyla açma tuşuna bakınıyor. Culverson ise elindeki küçük sarı kâğıt parçasını bana doğru sallıyor. "Nasıl gidiyor evlat? İyi misin?"

"Eh. Bir ağaca çarptım. Sen?"

"O herifi buldum."

"Hangi herifi?"

"Aradığın herifi."

Meğer Culverson dün ben telefonla konuşurken kuytu bir köşedeki masasından bana kulak misafiri olmuş. Kız kardeşimin köyün delisi kocasını aradığımı duymuş. Bunun üzerine, sağ olsun, benim için birtakım telefon görüşmeleri yapmış. Neyse ki benden çok daha iyi bir dedektif olduğu için de sonuca ulaşmış.

"Dedektif Culverson, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Boş ver," diyor gülümsemeyi bırakmadan. "Beni bilirsin. Kendime iş çıkarmaya bayılırım. Ayrıca bana teşekkür etmeden önce ne bulduğuma bir bak."

Avucuma bıraktığı küçük kâğıt parçasını okuyunca bir inilti koyuveriyorum. Bir an orada sessizce kalakalıyoruz. Culverson bana bakarak gülümsemeye devam ediyor. Andreas kendi köşesinden filmini seyredip terli ellerini ovuşturuyor.

"İyi şanslar Dedektif Palace," diyor Culverson omzumu sıvazlayarak. "İyi eğlenceler."

Yanılıyor. Yani Andreas yanılıyor.

Blog, broşür yazarı ya da her ne yazarıysa bu Borstner de yanılıyor. Arizona'daki bu budala, insanların duygularıyla oynuyor.

Böylesi bir sürü tip var, hepsi de hatalı. Buna kızıyorum çün-

kü Andreas'ın sorumlulukları, yapması gereken bir görevi var. İnsanlar bana olduğu gibi ona da güveniyor.

Yine de birkaç saat sonra, günün harika geçtiğini söyleyemeden önce, onun masasına uğrayıp JPL laboratuvarı videosunu tekrar izlemeye gidiyorum. Eğilip hatta kamburumu çıkarıp gözlerimi kısarak bakıyorum. Animasyonda, verilerde bir hata olduğuna işaret edebilecek bir yörünge değişimi filan yok. Maia yörüngesinden sapmıyor; yolunda dümdüz ilerliyor. Ben doğmadan çok önce çıktığı yolunda hiçbir değişiklik yapmadan devam ediyor.

Bilimden anladığımı öne sürecek değilim ama birçok kişinin fen bilimlerinden anladığını, birçok gözlemevi olduğunu biliyorum. Arecibo ile Goldstone ve diğerleri, yani çok sayıda amatör astronom gökyüzündeki malum cismin yörüngesinde ilerleyişini izliyor.

Peter Zell de fen bilimlerinden anlıyormuş. Bu konuyu araştırmış. Küçük dairesinde sessizce olan bitenin teknik ayrıntılarını öğrenmiş, notlar tutmuş ve önemli gördüğü yerlerin altını çizmiş.

Videoyu tekrar başlatıyorum, asteroitin ilerleyişini, sona doğru giderek hızlanışını bir kere daha izliyorum ve sonra… *güm!*

3.

"İlerleyin lütfen."

Askerin çenesi mükemmel bir kare şeklinde; gözleri keskin, neşesiz, yüzüyse kenarında Ulusal Muhafızlar'ın gönüllü logosu olan geniş siyah bir miğferin altında soğuk ve duygusuz. Yarı otomatik bir M-16'yı andıran silahının ucuyla beni öne doğru itiyor. İlerliyorum. Bu sabah arabamın kar zincirlerini tekrar bağladım, kablo bağlantılarını üç kere kontrol ettim ve zincirlerin gevşekliğini aldım. Bizim departmanın araba tamircisi Thom Halburton üzerindeki çökmeye rağmen arabanın sorunsuz çalışacağını söyledi, ki şu âna kadar da haklı çıktı.

Concord şehir merkezinden sadece birkaç yüz metre uzaklıktayım; bir tarafta eyalet idare binasının kulesini, öte yandaysa bambaşka bir dünya olan Outback Et Lokantası'nın tabelasını görebiliyorum. Dikenli tellerle çevrili, tek katlı, penceresiz tuğla binalar, beyaz ve sarı oklarla, taş direklerle işaretlenmiş siyah zeminli bir servis yolu. Birtakım anlaşılması güç kısaltmaların yazıldığı nöbetçi kulelerinde ve yeşil trafik işaretleri. Daha fazla asker. Daha fazla otomatik silah.

Yeni Sosyal Güvenlik Yasası silahlı kuvvetlerin çeşitli birimlerini ilgilendiren gizili konularda yeni hükümler getirdi, bunlar

siyah maddeler olarak anılıyor. Siyah maddelerin içeriği, yasayı hazırlayan Meclis ile Senato'nun ortak silahlı kuvvetler komisyonu, askeri komutanlar ve konuyla ilgili yüksek düzeyli devlet görevlileriyle yürütme biriminin ilgili üyeleri hariç kimse tarafından tam olarak bilinmiyor.

Fakat herkes ya da en azından emniyet güçlerinde yer alan herkes ABD ordusunun kapsamlı bir revizyondan geçirildiğine, gücünün, kaynaklarının artırıldığına emin. Tüm bunlar yolumu, tam da bir cinayet soruşturmasının orta yerindeyken, bu soğuk ve rüzgârlı cuma sabahında olmak isteyebileceğim en son yere, buraya düşürdü. Chevrolet Impala'mı New Hampshire Ulusal Muhafızları'nın genel merkezinin bahçesinde dikkatle sürüyorum.

Teşekkürler Nico. Seninle hesaplaşacağız.

Çatısı bir anten ordusuyla kaplı, penceresiz, alçak bir beton bina olan askeri cezaevinin önünde Impala'dan iniyorum, saat 10.43. Culverson'ın ve tanıdıklarının sayesinde 10.45'den itibaren beş dakikalık bir zamanım var.

Yeşil kamuflaj pantolonu giymiş, asık yüzlü, itici bir kadın asker yarım dakika kadar polis rozetime baktıktan sonra başını yukarı aşağı sallayıp beni kısa bir koridora sokuyor. Koridorun ucunda ağır bir demir kapı var, bu kapının tam ortasında pleksiglastan yapılmış, küçük, kare şeklinde bir pencere bulunuyor.

"Teşekkürler," diyorum, kadın dişlerini gıcırdatarak geri dönüp gidiyor.

Pencereden içeri bakıyorum, işte orada: Derek Skeve, hücrenin ortasında bağdaş kurmuş oturuyor, usul usul nefes alıyor.

Meditasyon yapıyor. Yok artık.

Elimi yumruk yaparak pencereyi tıklatıyorum.

"Skeve. Hişt." Tık, tık. "Derek."

Bir saniye durup pencereyi tekrar tıklatıyorum.

"Hişt." Daha yüksek ve tiz bir sesle tekrarlıyorum. "Derek."

Gözleri hâlâ kapalı olan Skeve elinin bir parmağını doktor resepsiyonislerinin "telefonda meşgulüm" işareti gibi havaya kaldırıyor. Kan beynime sıçrıyor, yeter artık, eve dönmeye hazırım.

Bu kendinden başkasını düşünmeyen aptalı, Maia gelene kadar çakra açmakla uğraşsın diye burada, askeri cezaevinde bırakmak lazım aslında. Geri dönüp kapıdaki sevimsize, 'Yine de teşekkürler," diyebilir, Nico'yu arayıp kötü haberi verebilirim, ardından Peter Zell'in katilini bulmak üzere işimin başına dönerim.

Fakat Nico'yu da kendimi de iyi tanıyorum. Ona ne söylersem söyleyeyim yarın yine bu cezaevine geleceğim.

Bu yüzden camı tekrar tıklatıyorum. En sonunda tutuklu kendine gelip ayağa kalkıyor. Skeve'in üzerinde bej rengi bir cezaevi tulumu var, önünde iri harflerle cezaevinin baş harfleri yazılı, bu giysi onun uzun, mat ve rasta saçlarıyla hiç uyuşmuyor. Bu beyazlara özgü uzun, ince örgülerle bisikletli bir haberciye benziyor – öteki kısa ömürlü mesleklerinin yanında bir dönem de bisikletli habercilik yaptı sanırım. Yanaklarıyla çenesini birkaç günlük bir sakal kaplamış

"Henry," diyor mutluluk içinde gülerek. "Nasılsın kardeşim?"

"Neler oluyor anlat bakalım Derek."

Skeve aldırmazmış gibi, sanki bu soru ona sorulmamış gibi omuz silkiyor.

"Gördüğün gibi işte. Askeri bir komplekste misafir ediliyorum."

Hücresine şöyle bir göz gezdiriyor: bomboş beton duvarlar, ince ve yatağıyla bir köşeye yerleştirilmiş pratik ranza, öteki köşede küçük madeni bir tuvalet. Eğilip yüzümü cama dayıyorum. "Acaba bana durumu açıklayabilir misin?"

"Tabii ama sana ne söyleyebilirim ki? Askeri polis tarafından tutuklandım işte."

"Evet Derek. Bunu görüyorum ama sebebi nedir?"

"Sanırım devlete ait bir alanda arazi aracı kullanmakla suçlanıyorum."

"Suçun bu mu? Yoksa sen mi öyle sanıyorsun?"

"Suçlamanın bu olduğunu sanıyorum." Sırıtıyor, fiziki olarak mümkün olsaydı suratına bir tane geçirirdim, gerçekten.

Pencereden biraz uzaklaşıp sakinleşebilmek için derince bir nefes alıyor, saatime bakıyorum. 10.48.

"Peki, Derek acaba askeri bölgede ATV ile dolaşmış olabilir misin?"

"Hatırlamıyorum."

Hatırlamıyormuş. Yüzüne bakıyorum, hâlâ sırıtarak dikiliyor orada. Bazı insanların aptal rolü mü yaptığını yoksa gerçekten aptal mı olduğunu bilemiyorsunuz.

"Burada bir polis olarak değil arkadaşın olarak bulunuyorum Derek." Bir an durup yeniden başlıyorum. "Nico'nun abisi ve dostuyum. Onu severim. O da seni seviyor. İşte o nedenle buraya sana yardıma geldim. İstersen baştan başlayıp bana olanları anlat."

"Ah Hank," diyor sanki bana acırmış, benim bu girişimlerin çocukcaymış ve ona sevimli geliyormuş gibi. "Keşke..."

"Keşke ne?" diyorum.

Ne aptallık.

"Ne zaman suçlandın?"

"Bilmiyorum."

"Avukatın var mı?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun?" Saatime bakıyorum. Otuz saniye vaktim kalmış, kapıdaki askerin beni almak üzere yaklaşan ayak seslerini duyabiliyorum. Askeriyenin en önemli özelliği saat kavramına çok önem vermeleridir.

"Derek o kadar yolu sana yardım etmek için teptim ben."

"Biliyorum. Çok iyisin ama senden bunu yapmanı ben istemedim ki."

"Evet ama Nico istedi. Çünkü seni düşünüyor."

"Biliyorum. Çok garip biri değil mi?"

"Süre doldu," diyor beni içeri alan nöbetçi asker. Kapıdaki deliğe doğru çabuk çabuk konuşuyorum: "Bak Derek, ne olduğunu anlatmazsan senin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Derek'in o ukala sırıtışı bir an için yüzünü iyice kaplıyor, gözleri şefkatle nemleniyor; yavaşça yatağına doğru gidip oturuyor ve ellerini başının arkasında kenetliyor.

"Tüm söylediklerini duydum Henry ama bu bir sır."
Hepsi bu kadar. Süre doldu.

Rockland'deki evden Penacook'un yarı yolunda bulunan Little Pond Sokağı'ndaki çiftlik evine taşındığımızda Nico altı, ben on iki yaşındaydım. Kırk yıldır sürdürdüğü bankacılıktan henüz emekli olan dedem Nathanael Palace model trenlerden atıcılığa ve taş duvar örmeye kadar birçok hobisi olan biriydi. Küçüklüğünden beri okumayı seven, içine kapanık bir çocuk olduğum için onun bu zevklerine ilgi duymazdım ama o beni ille de yanında görmek isterdi. Yalnız, huzursuz bir çocuk olan Nico ise dedemin tüm hobilerine ilgi gösterdiği halde sert bir biçimde engelleniyordu. Bir keresinde dedem İkinci Dünya Savaşı uçakları tarzında bir model uçak seti satın aldı. Üçümüz bodrumda oturduk, dedem bir saat başımda boza pişirdi; uçağın her iki kanadını da gövdeye güzelce takana kadar yanından ayrılmama izin vermedi. O sırada mekanik zekâlı bir kız olan Nico, bir avuç dolusu minik gri renkli uçak parçasını kapmış, bir köşede sıranın ona gelmesini bekliyordu. Kızcağız önce heyecanla bekledi, sonra huzuru kaçtı, en sonunda da gözyaşlarına boğuldu.

Bu olay dedemin çiftlik evine taşındıktan kısa bir süre sonra oldu. Galiba mevsim ilkbahardı. Oradaki yıllar kız kardeşimle benim için, acısıyla tatlısıyla işte hep böyle geçti.

"Demek bir daha gideceksin."

"Hayır."

"Neden hayır? Culverson senin için bir randevu daha alamaz mı? Pazartesi için mesela."

"Nico."

"Henry."

"Nico." Yan koltukta hoparlörü açık konumda duran telefona sesimi duyurmak ister gibi eğiliyorum. Cep telefonları arasındaki hatlar berbat durumda, bağlanıp bağlanıp kesiliyor, bu da durumu iyice zorlaştırıyor "Beni dinle."

OLUMSUZ BELGENİZ KAÇAK TEAM

Ama beni dinlemeyecek tabii.

"Onu yanlış anladığına eminim. Zaman zaman çok garip davranır."

"Orası doğru."

Eskiden Capitol Alışveriş Merkezi olan yerin bitişiğindeki terk edilmiş otoparktayım, Main Caddesi'nin doğu ucunda ve Merrimack Nehri'nin kıyısındaki birkaç bloka yayılmış bir binalar topluluğu burası. Başkanlar Günü'nde çıkan ayaklanmalar sırasında buradaki açık son birkaç dükkân da yakıldı. Artık alkoliklere, evsizlere ait birkaç çadırdan başka bir şey yok etrafta. Eski izci liderim Bay Shepherd'ın burada yaşardı, bizim fırça saçlı genç polisler onu burada serserilik ederken buldular.

"Nico, iyi misin? Yemek yiyor musun?"

"İyiyim. Bak ne diyeceğim." İyi değil aslında. Sesi öyle hırıltılı, öyle berbat ki Derek kaybolduğundan beri sanırım aralıksız sigara içiyormuş gibi. "Bahse girerim nöbetçilerin önünde bir şey demek istememiştir."

"Hayır," diyorum. "Hayır, Nico." Yorucu. Oraya girmenin benim için çok kolay olduğunu, Derek Skeve'in bulunduğu yerde pek nöbetçi olmadığını anlatıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Nöbetçi olarak sadece bir kadın var. O da bir yedek asker. Askeri bir üste zevk için tur atan birini pek fazla önemsemiyorlar."

"Öyleyse neden onu oradan çıkaramadın?"

"Çünkü elimde sihirli bir değnek yok."

Nico'nun gerçeği kabul etmemesi beni, kocasının anlamsız dik başlılığı kadar sinirlendiriyor ama bu onun her zamanki hali. Kız kardeşim küçüklüğünden beri mistik inanışları olan biridir, perilere, mucizelere çok fazla inanır, yıldızlı, minik ruhu sihre açtır. Yetim ve öksüz kalmamızın hemen ardından bunun gerçek olduğunu kabul etmekte zorlanmıştı. Ben öfkeden deliye dönüp dışarı fırlamıştım, sonra da geri dönmüştüm, avaz avaz bağırıyordum. "Onlar öldü! Nokta. İşte bu kadar. Öldüler, öl-dü-ler! Anladın mı? Hiçbir belirsizlik falan yok!"

Babamın cenazesi sırasında oldu bu, ev tanıdık tanımadık bir sürü insanla doluydu. Nico minik pembe dudaklarını büzüp bana bakıp durmuştu. Ses tonumun yüksekliği ona her şeyi anlatsa bile kullandığım *belirsizlik* kelimesi altı yaşındaki bir çocuğun anlayacağı seviyeden bir kelime değildi. Evdeki misafirler bize, yani iki küçük zavallıya bakakalmıştı.

Nico son zamanlarda, gerçeklere gözünü kapama becerisinde kendini aştı artık. Konuyu değiştirmeyi deniyorum.

"Nico senin matematiğin iyidir. 12.375 rakamı sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Ne demek bu? Bir anlamı mı varmış?"

"Bilmem. Acaba pi sayısı gibi bir şey mi?"

"Hayır, Henry, değil," diyor hemen ve öksürüyor. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Nico sen beni dinlemiyor musun? Orası askeri bir alan; dolayısıyla orada bambaşka kurallar geçerlidir. Onu oradan nasıl çıkarabileceğimi hiç bilemiyorum."

Evsizlerden biri sallana sallana çadırından çıkıyor. Lise arkadaşlarımdan Charles Taylor. İki parmağımı havaya kaldırarak adama selam veriyorum.

"Bu şey gökyüzünden üzerimize düşecek," diyor Nico. "Kafamıza düşecek ve ben o sırada tek başıma olmak istemiyorum."

"Kafamıza filan düşmeyecek."

"Ne dedin?"

"Herkes öyle söylese de bunlar ukala laflar." Bu konudan öylesine bıktım ki hemen susmam gerekmesine rağmen kendimi tutamayıp anlatmaya başlıyorum. "İki cisim uzayda birbirinden farklı ama birbirini kesen yörüngelerde hareket ediyorlar. Evet, bu sefer de biz aynı zamanda aynı yerde bulunacağız. Fakat buna kafamıza düşecek diyemeyiz. Yani o cisim bize doğru gelmiyor aslında. Anladın mı acaba?"

Birden garip biçimde sesi kesiliyor. Yüksek sesle konuşmak zorunda kalıyorum. "Nico? Affedersin. Hey Nico?"

Sonra kendini toplauyor, alçak sesle ve vurgusuz bir ses tonuyla konuşuyor. "Kocamı özledim, hepsi bu."

"Biliyorum."

"Boş ver."

"Sabret."

"Beni düşünme sen. Kendi işlerine bak."

Telefonu kapatıyor ve ben Arabada bir süre daha oturuyorum, göğüs kafesim darbe yemiş gibi titriyor.

Güm!

Uzaktaki Soluk Işık ne mi, yeni bir bilimkurgu dizisi işte, Noel'den bu yana her hafta yarım saatlik yeni bir bölümü çıkıyor, epey revaçta. Concord'da Red River adlı bağımsız bir film yapım şirketinde gösteriliyor. Olaylar General Amelie Chenoweth'in komutanlığını yaptığı *John Adams* adlı galaksiler arası bir savaş gemisinde geçiyor. Generali Kristin Dallas adlı bir seks bombası canlandırıyor, kadın aynı zamanda dizinin senaristi ve yönetmeni. *John Adams* uzay gemisi, 2145 yılı civarında, evrenin uzak noktalarını haritalıyor. Elbette ki dizinin alttan alta verdiği mesaj, kafaya alınan ani bir darbe kadar beklenmedik türden. Bir kahraman çıkıyor, nasıl oluyorsa gökteki yıldızlar arasında insan ırkı yeniden türüyor, hayatta kalıp refaha ulaşıyor.

Birkaç hafta önce yani martın ilk pazartesi günü Nico ve Derek'le buluştuk. Aslında ben bunu o zaman pek de önemsememiştim.

Acaba Peter o gece yalnız veya J. T. Toussaint ile birlikte orada olabilir miydi?

Orada olduğuna bahse girebilirim.

"Dedektif Culverson?"

"Evet?"

BELGESİZ KAOS TEAM

"Impala'lardaki kar zincirleri güvenilir midir?"

"Güvenilir mi de ne demek? Ne demek istiyorsun?"

"Zincirler. Araç zincirleri güvenilir midir? Çoğunlukla takılı duruyorlar değil mi?"

Culverson omuz silkip gazetesine dönüyor. "Sanırım öyle."

Masamda oturuyorum, mavi defterleri düzgün bir sıra halinde masama yığdım, kız kardeşimin meselesini aklımdan çıkarmaya, kendi işime bakmaya çalışıyorum. Araştırılması gereken bir dosya. Ölü bir adam.

"Muazzamlar amına koyayım," diyor McGully masasından. Biraz öne eğilerek konuştuğu için oturduğu sandalyenin ayaklarının yere çarpmasıyla sözlerinin altı çizilmiş, sözleri vurgulanmış oluyor âdeta. Pastırmalı bir sandviç yiyor, önüne göbeğini kapatan piknik örtüsü gibi kocaman bir peçete açmış. "Yanlış takmadıysan hiçbir şekilde açılmazlar. Ne oldu? Spin mi attın?"

"Evet. Dün öğleden sonra yolda kayıp bir ağaca çarptım."

McGully sandviçini ısırıyor. Culverson, "Tanrım," diyor ama kaza için değil gazetede okuduğu bir şey için. Andreas'ın masası boş. Pencerenin çerçevesi yerine iyi oturmadığından sıcaklık dışarı sızıyor. Pencere pervazında kar birikmiş, yavaş yavaş yükseliyor.

Çenesine hardal bulaşmış McGully, "Garip bir kilit mekanizmaları var, kesinlikle gevşek takmamak lazım," diyerek gülümsüyor. "Kendine kızma."

"Evet, ama biliyorsun onları kullanmaya yeni başlamış sayılmam. Devriye olarak bir kış geçirdim."

"Peki, geçen kış arabanın bakımını kendin mi yapıyordun?"

"Hayır."

Bu arada Culverson gazetesini bırakıp pencereden dışarı bakıyor. Bense ayağa kalkıp odayı adımlamaya başlıyorum. "Birileri istese kolayca zincirleri gevşetebilir, değil mi?"

McGully homurdanıp sandviçinden iri bir lokma koparıyor. "Buradaki garajda mı?"

"Hayır, dışarıda bir yere park ettiğimde."

"Yani..." Bakışlarını bana dikip sesini alçaltıyor ve yarı şaka yarı ciddi, "Birinin seni öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun?" diyor.

"Şey, yani, elbette."

"Kar zincirlerini gevşeterek mi?" McGully kahkahalarla gülmeye başlıyor. Bir pastırma parçası ağzından önce peçeteye, oradan da sekerek masaya fırlıyor. "Affedersin ama delikanlı, casusluk filminde mi yaşıyorsun sen?"

"Hayır."

"Peki, devlet başkanı mısın?"

"Hayır."

Son üç aydır herkes Başkan'a suikast düzenlemeye çalışıyor, ülkedeki çılgınlıklardan biri de bu, McGully de buna vurgu yapıyor.

Culverson'a bakıyorum ama hâlâ gözleri yağan kar tanelerinde, başka bir âlemde gibi duruyor.

"Şey kızma ama delikanlı," diyor McGully, "seni birinin öldürmek isteyeceğini sanmıyorum. Kimsenin umurunda değilsin ki."

"Doğru."

"Yani bu sana yönelik bir şey değil. Aslında kimsenin kimseyi umursadığı yok."

Culverson birden doğrulup gazetesini çöp kutusuna atıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyor McGully başını ileri doğru uzatarak.

"Pakistanlılar nükleer füze atmak istiyorlar."

"Neye?"

"Maia'ya. Bir açıklama yapmışlar. Gururlu, egemen bir halkın geleceğini Batılı emperyalistlerin ellerine bırakmak istemiyorlarmış. Filan da falan."

"Pakistanlılar demek?" diyor McGully. "Şaka mı bu? Ben İran'dan bekliyordum."

"Hayır, bak İranlıların uranyumu var ama onu ateşleyecek füzeleri yok."

"Pakistanlılar ateşleyebilir mi?"

"Onların füzeleri var."

Bense hâlâ kar zincirlerimi düşünüyorum, arabanın altımdan kaydığı anki duyguyu yeniden yaşıyorum, bir sarsılma ve ardından çarpışma.

Culverson başını iki yana sallıyor. "Bizim Dışişleri Bakanlığı ise siz gayret ededurun biz sizden önce nükleer füzeyi fırlatacağız diyor."

"Bir yaşıma daha girdim," diyor McGully.

"Zincir kilitlerini kontrol ettiğimi çok iyi hatırlıyorum," diyorum. Bunun üzerine ikisi birden bana dönüyorlar. "Pazartesi sabahı ilk işim bu olmuştu."

"Tanrım. Palace."

"Öyleydi ama. Düşünün ben katil olsam, peşime bir dedektif düşse ve bana çok yaklaşsa..." Yüzüme yavaş yavaş kan hücum ettiğini hissediyorum. "O zaman bu dedektifin ölmesini isterdim."

"Evet," diyor McGully, bir an için ciddi olduğunu düşünüyorum. Fakat sandviçini elinden bırakıp ağırbaşlı bir yüz ifadesiyle yerinden kalkıyor. "Belki de bir *hayalettir*."

"Tamam McGully."

"Hayır, ama ben ciddiyim." Bana doğru geliyor. Soluğunda turşu kokusu. "Ölen adamın hayaletidir. Kendisinin cinayete kurban gittiğini ileri sürmene kızmış olmalı. Bu nedenle de seni korkutup cinayet soruşturmasını bırakmanı istiyor herhalde."

"Peki, McGully, peki ama ben onun hayalet olduğunu hiç sanmıyorum."

Culverson *Times* gazetesini çöp kutusundan çıkarıp haberi tekrar okumaya başlıyor.

"Evet, haklısın," diyor McGully kalan sandviçini yemek üzere tekrar masasına dönerek. "Herhalde zincirleri kilitlemeyi unuttun."

* * *

Babamın en sevdiği laflardan biri de bize neden Concord'da oturduğumuzu soranlara verdiği cevaptı. İşyeri buraya yarım saat uzaklıkta, Manchester yakınlarında bulunan St. Anselm'deydi. Şöyle bir adım geri çekilip şaşkınlıkla etrafına bakınır, burası Londra veya Paris der gibi bir havayla, "Çünkü burası *Concord*!" derdi.

Bu söz, ergenlik döneminin mutsuzluğuyla huysuzluğunu yaşadığımız yıllarda, Nico ile benim en popüler esprimizdi. Aslında Nico o ergenlik bunalımından hâlâ kurtulmuş sayılmazdı. Neden akşam dokuzdan sonra doğru dürüst biftek yiyecek bir lokanta bulamıyoruz? Neden New England'daki tüm şehirlere Starbucks bizden önce geldi?

Çünkü burası Concord!

Fakat annemle babamın burada kalmasının gerçek nedeni annemin işiydi. Concord Emniyet Teşkilatı'nda bölüm sekreteri olarak çalışıyordu. Lobideki kurşun geçirmez pencerenin ardında oturur, ziyaretçileri karşılar, sarhoşların, serserilerin ve cinsel suçlara karışanların şikâyetlerini sakin sakin dinlerdi. Ayrıca bir görevi de emekli olan her dedektif için yarı otomatik tabanca formunda bir emeklilik pastası sipariş etmekti.

Ücreti babamınkinin galiba yarısı kadardı ama bu işi çoktandır, daha Temple Palace'la tanışmadan önce yapıyordu. Evlenirken ileri sürdüğü özel şart Concord'da oturmaktı.

Babam, "Çünkü burası Concord!" dediğinde gülünç olmaya gayret ederdi ama gerçekte nerede oturduğunun onun için önemli olduğunu sanmıyorum. Annemi çok seviyordu, o neredeyse babam da orada olmak isterdi. İşte Concord'da oturduğumuzun açıklaması buydu.



Cuma günü, saat geç, gece yarısına doğru geliyor. Yıldızlar karanlık yağmur bulutlarının arasından görünmeye çalışıyor. Evin arka verandasındayım, işlenmemiş topraklara, bir dizi evin sınırında biten eski çiftlik arazisine bakıyor burası.

Burada oturmuşum, kendi kendime Nico'ya karşı dürüst davrandığımı, gerçekten de yapacak işlerim olduğunu söyleyip duruyorum.

Ne yazık ki Nico haklı; onu seviyorum ve tek başına ölmesini istemiyorum.

Aslında elbette hiç ölmesini istemezdim ama o konuda yapabileceğim bir şey yok.

İş saatleri çoktan geçti ama içeri girip sabit telefonu elime alıyor, numarayı çeviriyorum. Herhalde biri cevap verir. Büro geceleri ve hafta sonları bile olsa, hiçbir zaman tamamen kapatılmaz. Zaten asteroit tehlikesi altında yaşanırken, işlerinin daha da arttığına eminim.

Sakin bir erkek sesi, "Alo?" diyerek telefona cevap veriyor.

"İyi akşamlar," diyorum. Başımı geri atıp derin bir nefes alıyorum. "Alison Koechner ile görüşmek istiyorum."

Cumartesi sabahı sekiz kilometrelik bir koşuya çıkıyorum, kendi kendime uydurduğum garip bir parkurdayım: White Park'a çıkıp Main Caddesi'ne geçiyor, oradan da Rockingham üzerinden eve gidiyorum, alnımdan damlayan terler atıştıran kara karışıyor. Araba kazasından bu yana bacaklarımda bir titreklik, göğüs kafesimde bir sıkışma var ama dışarıda koşu yapınca kendimi daha iyi hissediyorum.

Peki, diyelim ki zincirlerden birini kilitlemeyi unuttum. Belki aceleden belki telaştan bu hatayı yaptım diyelim. Fakat dördünü birden kilitlememiş olamam ya.

Eve varınca cep telefonumu açıyorum, telefon az da olsa çekiyor ve Sophia Littlejohn'un beni aramış.

"Olamaz," diyorum, bıraktığı mesajı dinlemek üzere tuşa basarken. Sadece kırk beş dakika, belki de bir saat dışarıda kaldım ve çakma McDonald's'ın tuvaletinde Peter Zell'i gördüğümden beri cep telefonumu ilk defa kapattım.

"Size bu kadar geç döndüğüm için özür dilerim," diyor Ba-

yan Littlejohn mesajında. Sesi sakin, ifadesiz. Telefonu boynumun altına sıkıştırıp bir mavi defter açıyor, kalemimi hazırlıyorum. "Fakat şu var ki size ne anlatabileceğimi gerçekten bilmiyorum."

Sonra da dört dakikalık mesaj süresince kocasının çarşamba sabahı evlerinde bana anlattıklarını tekrarlamaktan başka bir şey söylemiyor. Erkek kardeşiyle asla çok samimi olmadıklarını fakat kardeşinin asteroit olayına aşırı tepki gösterdiğini, eskisinden de fazla içine kapandığını anlatıyor. Kendisini öldürmeyi tercih etmesine elbette çok üzüldüğünü ama bunun bir sürpriz sayılamayacağını belirtiyor.

"Kısacası Dedektif," diyor, "ilginiz, alakanız için teşekkür ederim." Mesajın bundan sonrasında birkaç saniyelik bir sessizlik var. Mesaj bitti sanıyorum ama arkadan bir mırıltı geliyor. Bu yakışıklı koca Erik herhalde. Sonra da Bayan Littlejohn, "Kardeşim mutlu değildi. onu sevdiğimi bilmenizi isterim. Melankolik biriydi, zaten kendini öldürdü. Lütfen beni bir daha aramayın," diyor.

Biiip. Mesaj sonu.

Mutfak tezgâhının aşınmış seramiğinde parmaklarımla ritim tutarak oturuyorum. Alnımdaki ter soğumaya, kurumaya başlıyor. Sophia Littlejohn mesajında *Sevgili Sophia* diye başlayan yarım kalmış intihar notundan (tabii intihar notuysa) söz etmedi. Oysa kocasına bunu söyledim, kocasının da ona söylediğinden eminim.

Sabit telefondan Sophia'yı arıyorum. Önce ev numarasını, sonra cep telefonunu, en sonunda da işyerini ve yine evini arıyorum.

Belki numaramı tanımadığı için cevap vermemiştir diye düşünüp aynı numaraları bir de cep telefonumdan aramayı deniyorum. Fakat ikinci aramanın ortası hariç hiç sinyal yok. Ben de işe yaramaz plastik parçasını odanın ortasına fırlatıyorum

* * *

Bu havada insanların gözlerini görmek zor. Kışlık şapkalar, bereler iyice gözlerini kapatıyor; insanlar kaygan kaldırımlarda dikkatli yürümek için başlarını öne eğiyor. Fakat yürüyüş şekillerinden, ayaklarını sürüyerek yürümelerinden anlıyorsunuz. Kimin intihar etmeyeceğini sezebilirsiniz. Sokakta gördüklerinize bakıp bu intihar edecek, bu etmeyecek demek mümkün. Şu başını kaldırmış, çenesini havaya dikmiş kadın her şeye sonuna kadar dayanacak, elinden gelen gayreti gösterecek, haline şükredecek diyebilirsiniz.

Eskiden büroların bulunduğu binanın duvarında graffitide şöyle yazıyor: YALAN DOLAN, HER ŞEY YALAN.

Yalnız yaşayan bir bekâr olarak cumartesi gecesi akşam yemeği için Somerset Lokantası'na gidiyorm. Giderken Main Caddesi'ndeki McDonald's'ın önünden geçebilmek için farklı bir yoldan geçiyorum. Otopark boş; müşterisi bol, içerden ellerinde dumanı tüten kesekâğıtlarıyla çıkanlar var. Binanın yan duvarındaki ağzına kadar dolu siyah çöp bidonu yan kapıyı kısmen kapatmış. Bir an duraklıyor, katil olduğumu hayal ediyorum. Yakıt yerine bitkisel yağ kullanan bir arabam var, belki de yarım depo yakıt bulabildim.

Bagajımda da bir ceset duruyor.

Sabırla gece yarısını veya saatin bir olmasını bekliyorum. O saatte artık akşam yemeği yiyenlerin kalabalığı dağılmış ve üstelik geceyi bir barda geçirenler de daha bir şeyler yemeye gelmediğinden ortalık epey tenha olur.

Ara sıra epeyce loş avluyu kolaçan ederek, bagajı açıp dostumuzu dışarı çıkarıyorum; onu kendi vücuduma yaslayıp yürüyorum. Böylece gören bizi birbirine destek olan sarhoş bir çift sanacak. Çöp varili engelini aştıktan sonra yan kapıdan girip erkekler tuvaletine giden kısa koridora iniyorum. Kapıyı sürgülüyor, kemerimi çıkarıyorum…

Somerset'e geldiğimde Ruth-Ann başını sallayarak selam veriyor ve kahvemi getiriyor. Mutfaktan Dylan çalıyor, Mauirce

de "Hazel"a yüksek sesle eşlik ediyor. Menüyü bir kenara itip masaya mavi defterlerimi yayıyorum. O âna kadar edindiğim tüm bilgileri tekrar tekrar gözden geçiriyorum

Peter Zell öleli beş gün oldu.

Sigorta sektöründe çalışıyordu.

Matematiği seviyordu.

Dünyaya doğru gelen asteroide takıntılıydı. Onunla ilgili tüm bilgileri topluyor, uzaydaki yörüngesini izliyor, hakkında her şeyi öğrenebilmek için elinden geleni yapıyordu. Topladığı bilgileri henüz anlamadığım bir nedenle üzerinde 12.375 yazan bir kutuda topluyordu.

Suratı. Öldüğünde yüzünde, sağ gözünün altında morluklar vardı.

Ailesiyle ilişkisi pek sıcak değildi.

Anlaşıldığı kadarıyla sadece tek bir arkadaşı vardı. Adamın adı J. T. Toussaint. Çocukken sevdiği ve sonra nedense yeniden buluşmak istediği biri.

Yemek masasında tabağım önümde, bir saat kadar oturup tekrar tekrar notlarımı okuyor, bir yandan da yan masalardan gelen sigara dumanlarını elimle kendimden uzaklaştırmaya çalışıp duruyorum. Bir ara Maurice beyaz önlüğüyle, elleri belinde, mutfaktan dışarı çıkıyor ve tabağıma ters ters bakıyor.

"Ne sorunun var senin Henry?" diye soruyor. "Yumurtandan böcek filan mı çıktı?"

"Pek aç değilim sanırım. Bir sorun yok."

"Biliyorsun ki yemeklerin ziyan edilmesinden hiç hoşlanmam," diyor Maurice sesini iyice incelterek. Sıkı bir espri patlatacağı düşüncesiyle başımı kaldırıp bakıyorum. "Ama boş ver, dünyanın sonu gelmiyor ya!"

Maurice kahkahalarla gülerek mutfağına dönüyor.

Cüzdanımı çıkarıyor, yavaş yavaş hesap için üç onluk, bahşiş için de tam bir binlik çıkarıyorum. Somerset Lokantası'nın kapanmamak için fiyat tarife kontrollerine uygun davranması

lazım. Bu yüzden masada kurallara uygun ödemem yapmam lazım.

Ödemeyi yapıp mavi defterlerimi blazer ceketimin cebine sokuyorum.

Elimde ne var, hiçbir şey.

4.



"Alo, Palace?"

"Evet?" Gözlerimi kırpıştırıp hafifçe öksürerek boğazımı temizliyor; burnumu çekiyorum. "Kimsiniz?"

Gözlerim saatte. 5:42. Pazar sabahı. Sanki bütün dünya Victor France'ın planını uygulamanın benim için daha iyi olduğuna, hemen kalkmam gerektiğine, kaybedecek zamanım olmadığına karar vermiş. *Kıyamete doğru geri sayım takvimi*

"Ben Trish McConnell, Dedektif Palace. Sizi uyandırdığım için özür dilerim."

"Olsun, önemli değil." Esneyip geriniyorum. Polis memuru McConnell ile günlerdir konuşmadım. "Ne oldu?"

"Şey… dediğim gibi, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ama sizin dosyadaki kurbanın telefonu bende."

McConnell on dakika sonra evimde –şehir küçük, trafik de yok– ve eski püskü mutfak masamda oturuyoruz. Kahve kupasını her koyup kaldırışımızda masanın ayağı sallanıyor.

"O yeri asla unutamayacağım herhalde," diyor McConnell. Şapkası da dahil olmak üzere tüm üniforması üzerinde. Mavi pantolonunun yan çizgisini takip eden ince gri bir şerit var. İçtenlikle, konuyu dağıtmadan konuşuyor; gerçekten önemli şey-

OLYSONLUS KAKTÜS TEAM

ler söyleyecek gibi görünüyor. "Durup durup o olay yerini düşünüyorum."

"Evet," diyorum sakin bir sesle. "Ben de öyle."

"Bu olayda bir gariplik olduğunu düşünüyordum; ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet anlıyorum."

"Özellikle telefonun ortada olmayışı garipti. Çünkü herkesin telefonu var. Her zaman. Şimdi bile. Değil mi?"

"Doğru." Denny Dotseth'in karısı dışında.

"Dolayısıyla..." McConnell duraksıyor. Dramatik bir etki yaratmak için parmağını havaya kaldırıyor, dudaklarına sinsi bir gülümseme. "Bu telefon elime iki gece önce, 7. Bölge'de mesaideyken ulaştı. Biri önüme attı."

Bir bilge gibi ağırbaşlılıkla başımı sallıyorum, bu ihtimali düşünmüş ama dedektiflik açısından daha fazla önem verilmesi gereken bir durum ortaya çıktığı için elemiş izlenimi vermeye çalışıyorum. Bu arada kendimle kavga halindeyim. Çünkü aslına bakılırsa ben bu telefon olayını hemen hemen unutmuştum. "Telefonu katilin aldığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır Hank." McConnell başını iki yana sallarken, sımsıkı atkuyruğu yapılmış saçı ileri geri hareket etiyor. "Cüzdanı yanındaydı. Bunu sen söylemiştin. Cüzdanı, anahtarları. Eğer onu biri maddi kazanç için öldürseydi hepsini alırdı, öyle değil mi?"

"Belki de sadece telefonu için öldürüldü," diyorum. "Telefondaki bir şey için. Belki bir telefon numarası, bir fotoğraf veya bir bilgi için."

"Sanmıyorum."

Kahve kupalarımızı tezgâha bırakmak için yerimden kalkıyorum. Masa yine sallanıyor.

"Yani ben bu telefonu alanın katil değil olay yerinde bulunan biri olduğunu düşünüyorum," diyor McConnell. "O sırada McDonald's'ta bulunan biri ölen adamın cebinden telefonu çalmış olmalı."

"Ölü birinin eşyasını çalmak ciddi bir suçtur."

"Evet," diyor. "Ama bir risk analizi yapmak gerekir."

Kupalarımıza tezgâhın orda tekrar kahve doldururken ona kaçamak bir bakış atıyorum. "Anlamadım?"

"Diyelim ki ben sıradan bir vatandaşım. Evsiz ya da serseri değilim çünkü o zaman hafta içi bir gün, bir lokantada olamam."

"Peki."

"Bir işim var ama kötü bir iş. Eğer kadmiyum toplayan birine cep telefonunu okutursam bundan iyi para alırım. Bu da beni bir iki ay hatta belki daha uzun bir süre yani dünyanın sonu gelene kadar işe gitmekten kurtarır. Dolayısıyla bu önemli bir avantaj."

"Elbette elbette." Bunu düşünmesi hoşuma gidiyor.

"Tam zamanında McDonald's'ta olduğumu düşünelim. Polislerin yolda olduğunu biliyorum," diyor McConnell. "Bu işi yaparken yakalanma ihtimalim yüzde on filandır."

"Polisler olay yerine gelmek üzereyken mi? Bence yüzde yirmi beştir."

"İçlerinden biri Michelson. Yüzde on sekiz."

"Yüzde on dört."

Gülüyor, ben de gülüyorum ama babamı, Shakespeare'i, J. T. Toussaint'i düşünüyorum: İçinde bulunduğumuz koşullarda düzen değiştiğinden hırsızlık için harekete geçirici öğe de değişti. "Ama yakalanırsan ne konuşmama hakkı, ne mahkeme süreci, doğrudan hapsi boylarsın ve ölümün de hapishanede olur."

"Tamam ama genç biriysem," diyor hâlâ rolün etkisinde, "aynı zamanda cesaretli olurum, risk almayı da tercih ederim."

"Peki," diyorum kahveme süt karıştırarak. "Söyle bakalım telefonu kim almış?"

"McDonald's'ta tezgâhta duran genç."

Bahsettiği delikanlıyı hemen hatırlıyorum: Tepesi kısa, yanları uzun, yağlı saçlı, yüzünde akne izleri olan, şapkasının siperliğini yukarı kaldırmış, ikide bir nefret ettiği patronuna ve yine nefret ettiği polislere bakıp duran genç. O sırıtışı, *Hepinizi aldatıyorum aşağılık herifler* der gibiydi.

"Vay canına," diyorum. "Az fırlama değilmiş."

McConnell seviniyor. Polisliğe geçen sene şubat ayında başladı. Yani dünyanın başına bu felaketin geleceği kesinleşmeden önce sadece dört ay çalışabildi.

"Telsizle izleme merkezine, 7. Bölge'den ayrıldığımı bildirdim. Biliyorsun artık böyle şeyler kimselerin umurunda değil aslında. Sonra da doğruca McDonald's'a gittim. Kapıdan içeri girdim. Delikanlı yüzümü görür görmez kaçmaya başladı. Tezgâhın üstünden atlayıp kapıdan dışarı fırladı. Avluyu geçti. Dışarıda kar vardı. Hiç havamda değildim. 'Bugün olmaz,' diyordum içimden."

Gülüyorum. "Bugün olmaz."

"Tabancamı çekip onu takibe başladım."

"Olamaz."

"Oldu."

İşte bu olağanüstü bir şey. Çünkü polis memuru McConnell boyu sadece bir buçuk metrenin az üstünde, kırk beş elli kilo ağırlığında, daha yirmi sekiz yaşında ve üstelik iki çocuğu olan ve yalnız yaşayan bir kadın. Ayağa kalkıp mutfakta volta atarak el kol hareketleri eşliğinde anlatmaya başlıyor.

"Yakındaki küçük çocuk bahçesine kaçtı. Herif Road Runner gibi çakılların üzeri veya kar suları demeden son hız gidiyordu. Arkasından 'Polis, polis! Dur seni piç kurusu!' diye bağırıyordum."

"'Dur, seni piç kurusu' demiş olamazsın.'"

"Dedim. Çünkü biliyorsun ki Palace, bir suçlunun peşinden koşup, 'Dur, seni piç kurusu,' diye bağırmak için bu son şansım."

McConnell delikanlıyı oracıkta kelepçelemiş, West Caddesi çocuk parkında eriyen kar yığınlarının üzerine yere yatırıp konuşturmuş. Telefonu, şehir çarşısının orada adliyenin hemen yanındaki bir hurdacıya verdiğini öğrenmiş. Burası eskiden çok müşterisi olan bir dükkândı. O zamanlar adli rehin senedi işleriyle uğraşırlardı. Telefonu alan kişi dükkânı işleten Beverly Markel adlı mavi saçlı bir kadın. Markel altın sikke ve külçe stokluyor, bunun yanında tefecilik de yapıyor. McConnell ipucunun peşine

düşmüş: Fakat Beverly telefonu hemen Konrad isimli bir şişko serseriye satmış. Konrad, Andromeda galaksisinden yola çıktıklarına ve insan ırkını kurtarma gemileriyle alıp götüreceklerine inandığı, uzaylı canlılarla iletişim kurmak için lityum pilli cep telefonlarını topluyormuş. McConnell, Konrad'ı ziyarete gitmiş. Ona öncelikle uzaylı ziyaretçi değil polis olduğunu anlatması gerekmiş ama sonunda adam telefonu istemeye istemeye polise teslim etmiş. Neyse ki telefonun hiçbir parçası eksik değilmiş.

Bu çarpıcı sonu çok beğeniyorum. Alçak sesle, uzun bir ıslık çalıp alkışlıyorum. Bu sırada McConnell elde ettiği ganimeti çıkarıp masanın üzerine koyuyor ve bana doğru itiyor. Bu incecik, parlak siyah bir akıllı telefon. Benim telefonumla aynı marka ve model olduğu için bir an kendi telefonum sanıyorum. Sanki Peter Zell yanında Dedektif Henry Palace'ın cep telefonunu alıp öyle ölmüş.

"Pekâlâ, Memur McConnell," diyerek telefona uzanıyorum. Geniş ve hafif telefonu avucumda hissediyorum. Sanki Zell'in organlarından birini, böbreğini ya da beyninin bir lobunu elimde tutuyorum. "Bir polis olarak çok iyi bir iş çıkardın."

Başını önce önüne eğiyor, sonra başını kaldırıp bana bakıyor, işte hepsi bu kadar, işimiz bitti. Sabahın sessizliğinde, küçük beyaz bir mutfağın penceresi önünde oturan iki insanız, güneş alçaktaki, gri renkli yağmur bulutlarının arasından yüzünü göstermeye çalışıyor. Mutfak penceremin gayet güzel bir manzarası var, özellikle de sabahları: küçük bir çamlık ve daha uzakta bir çiftlikle, karda dans eden geyik izleri.

"Bir gün önemli bir dedektif olacaksın Memur McConnell."

"Ah, biliyorum," diyor bir an gülümseyerek ve kahvesinden bir yudum alıyor. "Öyle olacak, biliyorum."

Telefonu açar açmaz beni Peter Zell'in yeğeni Kyle Littlejohn'un amatörce çekilmiş fotoğrafı karşılıyor, Dirsekleri dışarıda, yüzünde çok büyük bir hokey maskesiyle buz hokeyi oynuyor.

Çocuk korkmuş görünüyor, diye düşünüyorum. Bu fikri aklımdan uzaklaştırmak için gözlerimi kapatıp kırpıştırıyorum. *Yapacağın işle ilgilen. Başka şey düşünme.*

"Son aramalar" listesindeki kısa bir inceleme son üç ayda Sophia Littlejohn'un telefon numarasına ait sadece iki arama olduğunu gösteriyor. Biri geçen pazar sabahı 9.45'te ve on iki saniye sürmüş. Bu sürede Peter Zell ablasının sesli mesajını dinlemiş olabilir, belki de ablası telefonda kardeşinin sesini duyup kapatmıştır. İkincisi ise pazartesi günü, yani öldüğü gün, sabah 11.30'da ve on üç saniye uzunluğunda.

Mavi defterimi çıkarıyor, bu gözlem ve izlenimlerimi not alıyorum. Bu sırada hızla hareket eden kurşun kalemin cızırtılarıyla birlikte kahve makinesinde pişmekte olan ikinci kahvemin fokurtuları geliyor.

Dikkatimi çeken ikinci nokta yine son üç aylık dönemde "JTT" diye kayıtlı kişiyle yedi kere görüşmesi. Bunların çoğu pazartesi günleri, öğleden sonra. *Uzaktaki Soluk Işık*'ın o geceki bölümünü izlemek için konuştular herhalde. Son olarak Zell'i pazartesi günü saat 1.15'te aramış, görüşme bir dakika kırk saniye sürmüş.

İlginç, hem de çok ilginç. Tekrar teşekkür ederim Memur McConnell.

Dikkatimi çeken üçüncü nokta kalp atışlarımın iyice hızlanmasına yol açıyor. Bir süre masanın başında elimde telefon, ekrana bakakalıyorum. Bu arada kahve makinesi ötüp duruyor ama umurumda değil. Aklımda bin bir türlü şey. Peter Zell öldüğü gece saat onda bir telefon görüşmesi yapmış ama bu kişinin numarası rehberinde bir isimle kayıtlı değil. Görüşme yirmi iki saniye sürmüş.

Aynı telefon numarasıyla bir önceki gece yine tam onda kırk iki saniye süren bir görüşmesi daha var.

Arama listesini geriye doğru taramaya başlıyorum. Parmaklarım ekranda giderek daha hızlı hareket ediyor. Her gece, saat

onda aynı telefonu aramış. Arayan hep Zell, her görüşme bir dakikadan az sürmüş.

Peter Zell'ın telefonunun evimde şebekeye ulaşımı var. Şebeke göstergesinde benimki gibi iki kısa çizgi mevcut. Bu gizemli numarayı arıyorum, telefon iki çalışın ardından açılıyor.

"Alo?"

Ses bir dumanın içinden cevap veriyor sanki, fısıldıyor, kafası karışmış gibi. Ne de olsa ölmüş birinin telefonundan aranmak sık rastlanan bir durum değil.

Fakat sesi hemen tanıyorum.

"Bayan Eddes? Ben Dedektif Henry Palace, Concord Emniyet Teşkilatı'ndan. Korkarım tekrar görüşmemiz lazım."

Bayan Eddes erkenci ama ben ondan da önce buradayım, orada olduğumu görünce yanıma geliyor. Hafifçe yerimden doğruluyorum, Babamdan kalma küçük nezaket davranışlarından biri işte, Bayan Eddes de yavaşça yerine geçiyor. Ben daha sandalyeme yerleşmeden geldiği için teşekkür edip Peter Zell ve ölümü hakkında bildiği her şeyi anlatması gerektiğini söylüyorum.

"Tanrım, Dedektif Bey," diyor yumuşak bir sesle ve parlak ciltli menüyü eline alıyor. "Hiç boşa zaman harcamıyorsunuz."

"Hayır hanımefendi."

Bildiği her şeyi bana anlatmak zorunda olduğunu sert bir tonla, duygusuz bir yüz ifadesiyle kendisine bir defa daha hatırlatıyorum. Geçen defa bana yalan söylediğini, bazı şeyleri anlatmadığını, böyle davranışların kabul edilemeyeceğini kendisine açıklamaya çalışıyorum. Naomi Eddes kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, koyu renkli gözleri iyice büyük görünüyor; dudaklarında kırmızı ruj var. Kafa derisi beyaz bir çembere benziyor.

Hiçbir şey olmamış gibi, "Ne olur ki?" diyor bakışlarını menüden ayırmadan, rahatça. "Yani size her şeyi anlatmazsam ne olur demek istiyorum."

"Şöyle, siz bir numaralı tanıksınız, Bayan Eddes." Bu sabah, söylemek zorunda kalmamayı umarak bu konuşmayı defalarca tekrarladım. "Şu âna kadar topladığım bilgilere göre, yani sizin telefon numaranızın, kurbanın telefonunda çok sayıda kaydı olması gerçeğini..."

Keşke sabahleyin daha fazla tekrar etseydim; böyle ciddi konuşmaları Victor France'ın karşısında yapmak daha kolay. "...ve sizinle geçen seferki görüşmemizde bilgi saklamayı seçtiğinizi hesaba kattığımızda, sizi hapse attırmak için elimde yeterli gerekçe var demektir."

"Hapse mi?"

"Eyalet kanunlarına göre sizi gözaltına aldırabilirim. Tabii federal yasalar da aynısı. New Hampshire ceza kanununda yapılan değişiklikle getirilen..." Masanın ortasındaki şekerlikten bir şeker alıyorum. "Madde numarası için tekrar bakmam lazım."

"Peki." Ciddi bir yüzle başını yukarı aşağı sallıyor. "Anlaşıldı." Gülümsemesiyle birlikte derin bir nefes alıyorum ama sözü bitmedi daha. "Ne kadar bir süre için gözaltına alınıyorum?"

"Süre..." Başımı önüme eğiyor, elimdeki şekere kötü haberi söylüyorum. "Süresiz."

"Yani hemen şu an, her şeyi bir bir anlatmazsam, beni derin, karanlık bir zindana atacaksın, Maia dünyaya çarpıp da her taraf karanlıkta kalıncaya kadar orada tutacaksın. Öyle mi Dedektif Palace?"

Konuşmadan başımı yukarı aşağı sallıyorum. Başımı kaldırınca onun hâlâ gülümsediğini fark ediyorum.

"Dedektif Bey, böyle bir şey yapabileceğinizi sanmam."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sanırım siz biraz abayı yaktınız bana."

Buna ne diyebileceğimi bilmiyorum, gerçekten, ama ellerimle şekerin kâğıt ambalajının kıvrımlarını çekiştirip duruyorum. Ruth-Ann gelip kahvemi dolduruyor, Bayan Eddes'in içecek siparişini alıyor. Şekersiz buzlu çay. Masanın ortasına yığdığım şekerlere kaşlarını çatarak baktıktan sonra mutfağa dönüyor.

"Bayan Eddes, siz pazartesi sabahı bana Peter Zell ile yakınlığınız olmadığını ifade ettiniz ama gerçek bunun tersiymiş."

Dudağını büküyor; öfkeyle soluyor.

"Öncelikle başka bir şeyi konuşabilir miyiz lütfen?" diyor. "Neden saçımı kazıttığımı merak etmiyor musunuz?"

"Hayır." Mavi defterin bir sayfasını açıp okumaya başlıyorum. "'Dedektif Palace: Bay Gompers'ın yönetici asistanı mısınız?' 'Bayan Eddes: Aman lütfen, ben sadece sekreteriyim.'"

"Her şeyi tek tek yazdınız mı?" Çatal ve bıçağının içinde olduğu kâğıt poşeti açmış çatalıyla oynuyordu.

"'Dedektif Palace: Kurbanı iyi tanır mıydınız?' 'Bayan Eddes: 'Fakat tam olarak dürüst olmam gerekirse, kendisinin burada olduğu günlerde de farkında olmazdım zaten. Söyledim ya, pek yakın değildik.'"

Mavi defterimi masaya bırakıyorum, karşı tarafa doğru eğiliyorum. Kibar bir babanın yapacağı gibi çatalı elinden kurtarıyorum. "Pek yakın değildiniz de her akşam niye size telefon ediyordu acaba Bayan Eddes?"

Çatalını tekrar eline alıyor. "Neden saçımın hangi nedenle olmadığını sorma gereği duymuyorsunuz? Acaba kanser olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Hayır hanımefendi." Bıyığımı sıvazlıyorum. "Bana kalırsa, kirpiklerinizin uzunluğu, kıvrıklığı aslında saçlarınızın uzun ve sık olduğunu gösterir. Herhalde dünya yakında yok olacağına göre, saçla uğraşıp zaman harcamaya gerek olmadığına karar verdiniz. Model yap, tara ve tüm o kadın kuaförü işleri."

Beni süzüyor, elini başında gezdiriyor. "Çok akıllıca bir cevap bu Dedektif Palace."

"Teşekkürler," diyerek başımı sallıyorum. "Şimdi bana Peter Zell'i anlatın bakalım."

"Önce yiyecek siparişi verelim."

"Bayan Eddes."

Yalvarır gibi avuç içleri yukarı dönük olarak ellerini havaya kaldırıyor.

"Pekâlâ. İlk önce sipariş verelim bakalım."

Çünkü artık biliyorum, şimdi, konuşacak. Neyi saklıyorsa bize verecek, hissedebiliyorum, eli kulağında, birden büyük bir tedirginliğe kapılıyorum, göğsümde bir kuş hafifçe çırpınıyor, sanki bir kızla buluşacağım da gecenin sonunda öpüşeceğiz. Eli kulağında.

Eddes jambonlu sandviç sipariş ediyor. Ruth-Ann ise, "İyi seçim, tatlım," diyor. Ben yine üç yumurtalı omletimle tam buğday ekmeği istiyorum. Ruth-Ann soğuk bir sesle, yumurtadan başka yemekler de olduğuna söylüyopruz.

"Eee," diyorum. "Sipariş de verdik."

"Bir şey daha var. Sizden de bahsedelim biraz. En sevdiğiniz şarkıcı kimdir?"

"Bob Dylan."

"En sevdiğiniz kitap?"

Kahvemden bir yudum aldım. "Şu sıralar Gibbon okuyorum. *Roma İmparatorluğu'nun Gerileyişi ve Düşüşü*."

"Evet ama," dedi Eddes. "En sevdiğin kitap hangisi?"

"*Watchmen*, seksenli yıllardan bir çizgi roman."

"Biliyorum."

"Acaba Peter Zell sizi neden her akşam tam onda arıyordu?"

"Saatinin doğru çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için."

"Bayan Eddes."

"Morfinmandı."

"Ne?"

Yüzünü yandan görüyorum, dışarı bakmak için pencereye doğru dönüyor, ağzım bir karış açık. Peter Zell'in Kızılderili şefi ya da Sovyet generali olduğunu söyledi sanki.

"Morfinman mı?"

"Evet. Morfindi sanırım. Afyon türevlerinden bir şey ama şimdi artık... yani öldüğüne göre..." Susuyor, o akıcı konuşması bir anda kayboluyor sanki ve başını iki yana sallıyor. "Bir ara, geçen yıl bir şey kullanıyordu. Fakat daha sonraları bıraktı."

O konuşuyor, ben de dinliyorum, bir yandan da her söyledi-

ğini kelimesi kelimesine not alıyorum, bu arada beynimin kimi aç lobları kendi köşelerinde, Zell'in *morfinman olduğu, bir ara afyon türevi bir şey kullandığı* bilgilerinin üstüne konmuş, bu bilgileri iyice deşiyor, tadına bakıyor, sindirip sindiremeyeceğini düşünüyor. Acaba gerçek mi bunlar.

"Tahmin etmiş olabileceğiniz gibi, Zell'in hayatı dolu dolu yaşamak gibi bir eğilimi yoktu," diyor Eddes. "Ne içkiye, ne uyuşturucuya hatta ne de sigaraya fazla düşkünlüğü vardı. Hiçbiri."

"Doğru."

Peter Zindan & Ejderha oynuyordu. Kahvaltılık tahıl gevreklerini rafa alfabetik sırayla yerleştiriyordu. Sigortanın aktüerya hesaplarını tablolar haline getirip analiz ediyordu.

"Geçen yaz olan bitenlerden sonra hayatında bir değişiklik yapma zamanının geldiğini düşündü, bence." Hain bir ifadeyle gülümsüyor. "Yeni bir yaşam tarzı gündeme geldi. Yalnız bunu bana sonradan söyledi. O kararı verdiği sırada benim bunlardan haberim yoktu."

Geçen yaz ve yeni bir *yaşam tarzı* diye not alıyorum. Sorular dilimin ucuna kadar geliyor ama kendimi sessizce oturup onu dinlemeye zorluyorum. Hazır anlatmaya başlamışken bırakayım anlatsın.

"Biliyorsunuz, yasak maddelerle içli dışlılığı görünüşe bakılırsa iyi sonuçlanmadı. Belki başta durum çok iyiydi ama daha sonra kötüleşti gerçekten. Öyle görünüyor. Durumunu anlıyor musunuz?"

Anlamış gibi başımı yukarı aşağı sallıyorum. Fakat bu konularda ne öğrendiysem bize emniyet bünyesinde verilen eğitimde ve izlediğim polisiye filmlerden öğrendim. Ben de Peter gibi ara sıra bir bira ya içerim ya içmem. Uyuşturucu, sigara ve içki kullanmam. Bütün hayatım boyunca kullanmadım. On altı yaşındayken, o sıska halimle, karton kapaklı *Ender'in Oyunu* kitabı elimde lokantada otururdum. Arkadaşlarım otoparkta mor seramik bir bongla tüttürür, sonra gülüşerek içeri gelirlerdi. Nedense

benim bulunduğum köşeye... Ama neden benimle aynı yeri tercih ettiklerini bilmiyorum. Aslında hiç de merak etmedim.

Yiyecekler geliyor, Eddes konuşmasına ara verip sandviçini tahlil etmek üzere içindeki malzemeyi çıkarıyor, sebzeleri bu tarafa, sandviç ekmeğini öbür tarafa ve jambonu tabağın en uzak köşesine koyuyor. Yapbozun karşıma çıkıveren bu yeni parçalarını düşünerek titriyorum. Durumu değerlendirmeye, o eski video oyununda olduğu gibi gökten düşen her tuğlayı yakalayıp uygun yere yerleştirmeye çalışıyorum.

Asteroit. Ayakkabı kutusu.

Morfin.

J. T. Toussaint.

12.375. On iki nokta üç yüz yetmiş beş *ne*?

Dikkatini ver Henry, diyorum içimden. *Dinle. Gittiği yere kadar takip et*. "Ekim ayında, Peter madde kullanmayı bıraktı." Eddes konuşurken iri gözlerine kapatıp başını arkaya atıyor.

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Tamam."

"Fakat sıkıntı çekiyordu."

"Yoksunluk yüzünden."

"Evet. Belli etmemeye de uğraştırıyordu. Beceremiyordu."

Parçaları zaman sırasına göre birleştirmeye çalışarak not alıyorum. Yaşlı Gompers, cin sarhoşluğunu işaret eden davudi sesiyle, Peter'ın delirip şu kıza öfkeyle bağırdığını anlatmıştı. Asteroit kostümü giyen kız. Cadılar Bayramı gecesi

Eddes anlatmaya devam ediyor. "Morfini bırakmak kolay değildir; hatta neredeyse imkânsızdır. Bu yüzden yardım etmeye gönüllü oldum. Ona bir süre evde kalması gerektiğini, kendisine yardım edeceğimi söyledim."

"Peki..."

Bir hafta mı? Gompers ne kadar demişti? İki hafta mı? İşten ayrıldığını düşünmüştüm ama döndü, fakat hiç açıklama yapmadan, eskisi gibi çalışmaya devam etti.

"Bütün yaptığım, her sabah işe gitmeden ona uğramaktı. Kimi zaman da öğle yemeği tatilinde uğruyordum. Yeni bir battaniye, çorba gibi ihtiyaç duyduğu her şeyi ben temin ediyordum. Çünkü hiç akrabası, arkadaşı yoktu."

Şükran gününden önceki hafta, Peter'ın ayağa kalktığını, dolaşmaya başladığını anlatıyor Eddes. Bacakları ayağa kalkınca biraz titriyormuş ama işe dönmeye hazırmış.

"Ya her gece yapılan telefon görüşmeleri?"

"En zoru gecelerdi. Geceleri tek başınaydı. Her gece beni arayacak, böylece ben onun iyi olduğunu anlayacaktım, o da sesini duymak için bekleyen biri olduğunu bilecekti."

"Her gece?"

"Eskiden köpeğim vardı," diyor. "Bu onun kadar zor değildi."

Tümüyle doğru olmasını dileyerek konuyu tekrar gözden geçiriyorum. "Neden pek yakın olmadığınızı dediniz?"

"Yakın değildik ki. Sonbahar öncesi, bütün bunlar olmadan önce hiç konuşmamıştık bile."

"Peki onun için böyle bir çaba göstermek neden?

"Bunu yapmam lazımdı." Başını öne eğip başka tarafa bakıyor. "Acı çekiyordu."

"Evet, fakat bu sizin çok zamanınızı, enerjinizi alan bir şey. Hele böyle bir zamanda."

"Kesinlikle doğru." Artık başka yöne değil doğrudan gözlerime bakıyor. Pek rastlanmayan bir neden olsa da insanca şefkat göstermekten başka amacı olmamasını anlamayışıma meydan okur gibi gözleri parlıyor. "Hele böyle bir zamanda."

"Ya morluklar?"

"Gözünün altındaki mi? Bilmem. İki hafta önce oldu onlar; merdivenden düştüğünü söylemişti."

"İnandırıcı mı sizce?"

Omzunu silkiyor. "Dediğim gibi. . ."

"Pek samimi değildiniz."

"Evet."

Ve orada, tuhaf, güçlü bir istek büyüyor içimde, masanın üs-

tünden ona doğru uzanayım, ellerini avuçlarıma alayım, sorun yok, her şey yolunu bulacak diyeyim istiyorum. Ama böyle birşey yapamam herhalde değil mi? Ona sorun yok diyemem çünkü bir sorun var, üstelik bir soru daha sormam lazım.

"Naomi," diyorum. Daha önce bu isimle ona hiç hitap etmediğimi anında fark ediyor ve gözleri parlıyor. "O sabah orada ne arıyordun?"

Gözlerindeki kıvılcımlar sönüyor; yüz ifadesi sertleşiyor, beti benzi atıyor. Keşke sormasaydım. Keşke ikimiz orada sadece oturup tatlımızı bekleseydik.

"Oranın sözünü ederdi. Telefonda, akşamları, özellikle aralık ayı civarında. Uyuşturucudan kurtulmuştu, buna kesinlikle eminim. Fakat tam olarak mutlu sayılmazdı. Öte yandan, kimse mutlu değil zaten. İnsan nasıl tam anlamıyla mutlu olabilir ki?"

"Evet, ama hani McDonald's'tan söz ederdi, değil mi?"

Başını yukarı aşağı sallıyor. "Evet. Orayı biliyorsun değil mi falan derdi. İntihar edeceksem orada ederim, derdi. Mekânın haline baksana." Hiçbir cevap vermiyorum. Lokantada bir yerlerden kahve kupalarını karıştıran kaşıkların sesi geliyor. Başkalarının melankolik konuşmaları. "Her neyse. İşe gelmediğini fark eder etmez McDonald's'a gittim. Anlamıştım. Orada bulunacağını anlamıştım."

Mutfaktaki Maurice'in radyosundan, "Mr. Tambourine Man" şarkısının ilk akorları yükseliyor.

"Hey," diyor Naomi. "Bob Dylan, değil mi? Bu şarkısını seviyor musunuz?"

"Hayır. Ben sadece yetmişlerdeki Dylan ile 1990 sonrasındaki Dylan'ı seviyorum."

"Bu çok saçma."

Omzumu silkiyorum. Biraz dinliyoruz. Bu arada domatesinden bir ısırık alıyor.

"Kirpiklerimin uzunluğu, demek?"

"Evet."

* * *

Muhtemelen doğru değil.

Bu kadının benimle dalga geçtiği, beni henüz bilmediğim nedenlerle yanlış yöne yönelttiği neredeyse kesin.

Peter Zell'in kuvvetli uyuşturucuları kullanması milyonda bir ihtimal. Maia sonrası dönemde getirilen yeni ceza yasaları gereği, madde ticaretinin ağır şekilde cezalandırılmasından, mevcut koşullarda aşırı pahalı oluşundan, üstelik çok az bulunmasından dolayı uyuşturucu bulması ve satın almasının zorluğundan zaten söz etmeme gerek bile yok. Öte yandan milyonda bir ihtimal de bir kere olsun gerçekleşebilir yoksa ona sıfır ihtimal denirdi değil mi? Herkes aynı şeyi söylüyor. İstatistikçiler televizyon programlarında, bilim insanları Kongre'de verdikleri yeminli beyanlarda, yani herkes olanların bir anlamı olduğunu bütün gücüyle açıklamaya çalışıyor. Evet, olasılık son derece düşüktü. Öyle ki istatistiki olarak sıfıra yakındı. Fakat belli bir durumda ne kadar düşük de olsa bir olasılığın olması, o durumun gerçekleşmemesi halinde tartışılabilir duruma gelirdi.

Her neyse, nedense kadının yalan söylediğini sanmıyorum işte. Gözlerimi kapadığımda bana olanları anlatışını gözümün önünde canlandırabiliyorum, iri, koyu renk, sabit bakışlı ve hüzünlü gözleriyle önüne bakıyor, dudakları hareketsiz, sessiz ve ben hiç mantıklı olmasa da onun bana doğruyu anlattığını düşünüyorum.

Peter Zell ile morfin konusu beynimde elips şeklinde bir yörüngede dönüp duruyor, daha yukarda dönen diğer yeni bilgiye, yani Zell'in, McDonald's'ı intihar yeri olarak kafasına takması gerçeğine sürtünerek geçiyor. Peki, bundan ne çıkar Dedektif Bey? Yani sen onun öldürüldüğünü, katilin de onu bulunması amacıyla getirip oraya bıraktığını mı düşünüyorsun? Hem de adamın intihar etmek istediği yere? Böyle bir şeyin olasılığı yüzde kaçtır acaba?

Dışardaki kar yağışı bu kez daha farklı, iri kuşbaşı taneler halinde yavaşça yağıyo kar, neredeyse her kar tanesi tek tek düşüyor ve otoparktaki kar yığınına ekleniyor.

"İyi misin Hank?" diyor Ruth-Ann ve masaya bahşiş olarak bıraktığım yüzlükleri bakmadan önlük cebine indiriyor.

"Bilmiyorum." Başımı yavaşça iki yana sallayıp pencereden dışarı otoparka bakıyor, fincanımdaki kahveden son yudumu içiyorum. "Ben galiba bu zamana uygun biri değilim."

"Bilmem ki evlat," diyorum. "Belki sen bu zamana uygun tek kişisin."

Saat çarkları, kum saatlerinin, rulet masalarını gördüğüm soyut bir rüya yüzünden sabaha karşı saat dörtte uyanıyor, bir daha uyuyamıyorum. Çünkü birden yapbozun bir parçasını daha buldum. Evet *bir şey* buldum.

Blazer ceketimi, spor pantolonumu giyiyorum, kahveyi hazırlıyor, emniyetin verdiği yarı otomatik tabancamı kılıfına yerleştiriyorum.

Kelimeler başımın içinde bir yörüngede yavaş yavaş dönüyor: *Bunun gerçek olma ihtimali kaç?*

Gün ağarınca yapmam gereken birçok iş var.

Wilentz'i aramam lazım. Hazen Yolu'na da gitmeliyim.

Aya bakıyorum, şişkin, parlak ve soğuk, günün ağarmasını bekliyorum.

5.

"Affedersiniz? Günaydın. Selam. Bir numuneyi inceletmem lazım da."

"Tamam. Zaten bu işi yapıyoruz. Bir dakika bekleyin lütfen."

"Biraz acelem var yalnız."

"Bir dakika dedim ya!"

Hazen Yolu'ndaki eyalet kriminal laboratuvarında, Fenton'un önceden beni hakkında bilgilendirdiği ve aslında yardımcının yardımcısı olduğu halde buranın başına geçmiş kişiyle konuşuyorum. Genç, kötü kılıklı biri, işe de geç gelmiş. Bana sanki hayatında daha önce hiç polis görmemiş gibi bakıyor. Masasına doğru sendeleyerek gidiyor; bana da, sert plastikten yapılma turuncu sandalyeleri belli belirsiz işaret ediyor ama oturma teklifini reddediyorum.

"Bu numunelerin hemen incelenmesi lazım."

"Arkadaşım, biraz sabırlı olsana."

Elinde bir torba dolusu çörekle gelmiş, paketin altındaki yağ lekesini görüyorum. Gözleri uykulu, sakalları uzamış ve akşamdan kalma bir hali var.

"Efendim?"

"Dur bakalım, yeni geldim. Saat daha on."

"Saat on bire çeyrek var. Burada dokuzdan beri bekliyorum."

"Ne var yani, dünyanın sonu da geldi sonuçta."

"Evet," diyorum, "duydum öyle bir şeyler."

Bu akşam, Peter Zell'in öldürülüşünün birinci haftası dolacak ve sonunda yapbozun bir parçasını elde ettim. Tek bir parça. Bir düşünce. Toksikoloji uzmanının masasında elimle hafif hafif ritim tutuyorum, o ise öfkeyle soluyarak sandalyesine pat diye kendini atıyor. Getirdiğim numuneyi masasının üstüne bırakıyorum. Peter Zell'in kalp damarlarından alınmış küçük bir şişe koyu kırmızı kan bu. Sabahleyin derin dondurucumun arka bölümünden çıkarıp öğle yemeklerimi taşıdığım yalıtımlı kutuya koydum.

"Abicim, bunun etiketi yok." Görevli, küçük şişeyi halojen lambanın solgun ışığına tutuyor. "Bunun üstünde ne etiket var ne de tarih. Çikolata şurubu bile olabilir."

"Değil."

"Evet ama *prosedür* böyle değil Memur Bey."

"Dünyanın sonu da geldi sonuçta," diyorum. Soğuk soğuk yüzüme bakıyor.

"Bir etiketi olması şart ve birinin emri olmalı. Kimin emri bu?"

"Fenton," diyorum.

"Ciddi misin?"

Şişeyi masaya indiriyor, kenarları kırmızı gözlerini kısıp bana bakıyor. Kafasını kaşıyor ve masanın üstüne kepekler yağıyor.

"Evet, beyefendi," diyorum. "Kendisi buranın çok düzensiz olduğunu, emirlerin ortadan kaybolup durduğunu söyledi."

Buzun üstünde yürüyorum. Farkındayım bunun. Başka seçeneğim yok. Adam bana galiba hafiften korkarak bakıyor, ister istemez yumruklarımı, dişlerimi sıktığımı fark ediyorum. Bu kanda morfin olup olmadığını bilmem lazım. Naomi Eddes'in bana doğruyu söyleyip söylemediğini bilmem lazım. Bence doğru söylüyor ama bunu kesinleştirmem lazım.

"Dostum, lütfen," diyorum sakin bir sesle. "Lütfen şu kanı tahlil et. Yap gitsin."

* * *

Bir yandan School Caddesi'nin karşısındaki kapalı otoparktan bizim polis merkezine doğru yürüyor, bir yandan da çeşitli ihtimalleri aklımdan geçirip zamanlamasını düşünüyorum. O sırada gözlüklü, sakallı, orta yaşlı bir adam, "Kardeş?" diye bana sesleniyor. "Müjdeli haberleri duydun mu?"

"Evet," diyorum, nezaketle gülümseyerek. "Duydum tabii. Teşekkürler."

Hemen gidip meslektaşlarıma elde ettiğim bilgileri anlatmalı, bir eylem planı yapmalıyım. Fakat öncelikle, bu sabah 08.45'te telefonla rica ettiğim araştırmanın sonuçlarını istemek için Wilentz'in yanına inmem gerek. Fakat sakallı, dindar adam yerinden kıpırdamıyor, başımı kaldırdığımda, bu sabah burada tüm güçleriyle toplandıklarını fark ediyorum, uzun siyah paltolu, herkese gülümseyen ve uyduruk broşürlerini dağıtan çok kalabalık bir dindarlar cemaati.

Birden önümde beliren hafif şehla gözlü, dişlerinde kırmızı ruj lekeleri olan, sade giyimli bir kadın, "Korkunuzu yenin," diyor gülümseyerek. Eldivenli ellerinde ince broşürler tutan, birbirine benzer giysiler içindeki üç kadın ve iki erkek de huşu içinde gözleri parlayarak bana bakıyor.

"Teşekkürler," diyorum, bu kez gülümsemeden. "Çok teşekkürler."

Yahudi değiller çünkü takkeleri yok. Yehova Şahitleri de olamazlar, çünkü onlar yazdıkları dövizleri havaya kaldırıp sessizce beklerler. Hangi grupsa artık, her zamanki gibi yere bakarak yürümeye ve ellerinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Korkmayın," diyor yine ilk kadın ve onun arkasından gelen arkadaşları çevremizde bir yarım daire oluşturuyor, böylece hokey kalesi gibi önümü kapıyorlar. Bir adım geri çekiliyorum; bu sefer de az daha caddeye düşeceğim.

"Hayır, ben korkmuyorum zaten. Yine de çok teşekkürler."

"Gerçeği inkâr etmeye hakkınız yok," diye mırıldanıyor ka-

dın, elime zorla broşür tutuşturuyor. Kadının Tanrı korkusu bürümüş gözlerini görmemek için elimdeki broşüre bakıyor, etrafı kalın kırmızı çizgiyle çevrilmiş yazıyı okuyorum: Kapağın tepesinde YALNIZCA DUA ET, yazıyor, altta da aynısı var. YALNIZCA DUA ET!

"Oku," diyor bir başka kadın. Bu kısa boylu, tıknaz Afroamerikalılardan. Boynunda limon sarısı bir fular var, gümüş bir broş takmış. Her tarafım cenneti hatırlatan gülümsemeler, kalın yünlü giysiler içinde kıpırdananlarla dolu. Broşürü açıp başlıklara, sıralanan maddelere şöyle bir göz gezdiriyorum.

- *BİR ADAMIN KÖRLÜĞÜ BİR DÜZİNE İNSANIN DUALARIYLA GEÇEBİLİYORSA, İNSANLIK FELAKETİ DE BİR MİLYON KİŞİNİN DUALARIYLA DÜZELEBİLİR.*

Hiç de bu kanıda değilim ama yine de okumayı sürdürüyorum. Broşürde vurgulandığına göre, aramızdan yeterince kişi, kötülüğe tövbe edip Tanrı'nın şefkatli yolunda diz çökerse, ateş topu yolunu değiştirip bize değmeden geçip gidecekmiş. Güzel fikir. Sadece ofise girmek istiyorum. Broşürü kapatıyor, dişlerinde ruj lekeleri olan, garip bakışlı kadına doğru uzatıyorum.

"Hayır, teşekkürler."

"Kalsın," diyor nazik ama ısrarcı bir tavırla. Ötekiler ise hep bir ağızdan "Oku onu!" diye sesleniyor.

Afroamerikalı, fularlı kadın, "Size dini inancınızın olup olmadığını sorabilir miyim efendim?" diye soruyor.

"Hayır. Ama ailem inançlıydı."

"Tanrı onları kutsasın. Peki, şimdi neredeler?"

"Öldüler," diyorum. "Katledildiler. İzin verin, lütfen."

"Çakallar, rahat bırakın adamı," diye bir ses gürlüyor. Başımı kaldırıyorum: Kahramanım, Dedektif McGully. Elinde açık bir bira şişesi, dişlerinin arasına bir puro sıkıştırmış. "Madem birine dua etmek istiyorsunuz, *Armageddon*'daki Bruce Willis'e dua edin," diyor McGully, eliyle bana selam verdikten sonra ortaparmağını topluluğa kaldırıyor.

"Dalganı geç bakalım seni rezil, ama kötülük cezasını bula-

caktır," diyor, dişinde ruj izi olan ermiş. Geri adım atarken açık çantasından kaldırıma bir broşür düşüyor. "Karanlıkla yüzleşeceksin delikanlı," diyor bana da.

"Farkında mısın bilmem ama rahibe," diye bağırıyor McGully, elindeki Sam Adams şişesini elime tutuşturup ellerini megafon gibi yaparak. "Sen de yüzleşeceksin."



"Bu bir oran."

"Ne oranı?"

"Bu sayı," diyorum. "Yüzde 12.375."

Peter Zell'in tüm rakamları daire içine alınmış, altları iki kere çizilmiş asteroit haberleriyle dolu ayakkabı kutusunu, futbol topu gibi koltuğumun altına sıkıştırmış volta atıyorum. Kutunun içindekileri meslektaşlarıma göstermek üzere çıkarıp elde ettiğim ya da elde ettiğimi sandığım bilgileri aktarıyorum. McGully kaşlarını çatarak bakıyor, sandalyesinde arkaya kaykılmış sabah sabah içtiği biranın boş şişesini avuçları arasında yuvarlıyor. Culverson jilet gibi ütülü gri bir takım elbiseyle masasında oturmuş, düşünceli bir yüzle, bir kupadan kahve yudumluyor. Andreas, kuytu bir köşede, başı eğik, gözleri kapalı, kestiriyor. Ağır Suçlar Departmanı.

"Peter daha Maia ilk ortaya çıktığında, yerinin ilk belirlendiği, izlemenin başladığı sırada bu olayı takip etmeye başladı."

"Peter şu intihar eden adam mı?"

"O, evet."

Çarpışma olasılığının iki milyon yüz yirmi sekiz binde bir olduğunu yazan şu 2 Nisan tarihli ilk Associated Press haberini alıp Culverson'a uzatıyorum.

"Bir tane daha, birkaç gün sonra çıkmış bir haber." Kenarı kıvrık, kullanılmış A4 kâğıdına basılı bir haber daha çıkarıp okuyorum. "'Tahmini çapı altı nokta yirmi beş kilometreyi geçen gök cismi aşırı büyük gibi görünse de, Spaceguard astronomları dünyayla çarpışma olasılığının sıfıra çok yakın olduğunu hesaplıyor. –Arizona Üniversitesi astrofizik hocası Dr. Kathy Gold-

stone çarpışma olasılığını göz ardı edilebilirlik sınırının hemen üstünde olduğunu belirtiyor. İşte Bay Zell bu altı nokta yirmi beş sayısının altını çizmiş."

Diğer gazete kesiklerini de bir bir çıkarıyorum. Zell sadece Maia'yla ilgili, yörüngesi, tahmini yoğunluğu ve bileşimiyle ilgili rakamları takip etmekle yetinmemiş. Kutuda ayrıca asteroitin sebep olduğu toplumsal değişimler, yasalar, değişen ekonomik durumla le ilgili yazılar da var, bunlarla ilgili sayıları da izlemiş, kâğıtların arkasına notlar almış, hesaplamalar ve ünlem işaretli uzun veri listeleri yapmış, sonra da bunları kendi matrisine ilave etmiş.

"Vay canına," diyor Culverson birdenbire.

"Neden öyle dedin?" diye soruyor McGully. "Ne var?"

Tam ben söze başlayacakken Culverson benim yerine hem de kestirmeden konuşuyor: "Küresel bir felaket sonucu ölüm olasılığının yüksekliği, uyuşturucuya bağlı ölümler için hafifletici sebep olarak görülebilir."

"Evet," diyorum. "Doğru. Evet."

"Evet, *nedir yani?*" diye homurdanıyor McGully.

"Palace'ın intihar eden adamı risk değerlendirmesi yapıyordu."

Gözlerim mutlulukla ışıl ışıl oluyor. Culverson başını sallayarak beni onaylıyor. Kutunun kapağını yerine koyuyorum. Saat 11.30, devriyelerin vardiya değişim zamanı. Birkaç kapı ötedeki dinlenme odasından fırça saçlı, coplu devriye polislerinin sesleri geliyor, okul yurdundalar sanki. Gürültü gürültülü konuşuyor, küfürleşiyor, ince uzun teneke kutulardan enerji içeceği içiyor, kurşungeçirmez yeleklerinin kayışlarını takıyorlar. Gidip yağmacılara tabanca çekmeye, sarhoş nezarethanesini sarhoşlarla doldurmaya hazırlanıyorlar.

"Benim teorime göre, Zell çok önceden asteroitin çarpma olasılığı matematiksel olarak belirlenmiş bir düzeyin üstüne çıkarsa, normalde tehlikeli ve yasalara aykırı, son derece riskli bir şey yapmak üzere bir karar almıştı."

Haziranın ilk günlerinde bu olasılık Zell'in belirlediği eşiği

aşıyor. Zell de doğruca bu tür işlerin yolunu bilen eski arkadaşı J. T. Toussaint'in evine gidiyor, ikisi de kafası bir dünya oluyor.

Ama sonra –ekimin son günlerinde–Zell bir şeye kızıyor veya fikrini değiştiriyor, belki de uyuşturucular suyunu çekiyor. Böylece uyuşturucudan temizlenme çabasına giriyor.

Tam bunları söylediğim sırada, McGully matematik öğretmeninin açığını yakalamak isteyen bir ergen gibi alaycı bir ifadeyle yavaşça elini kaldırıyor.

"Eee Dedektif? Affedersin ama bu trajik hikâye seninkini nasıl olup da maktul yapıyor?"

"Bilmiyorum. Ama araştırdığım da bu zaten."

"Tamam. Müthişmiş!" Beni alkışlayarak sandalyesinden kalkıyor. "Hadi o zaman doğru şu Toussaint adlı dostumuzun evine gidip o pisliği tutuklayalım."

Kalp atışlarım hafifçe hızlanıyor. Culverson'dan McGully'e dönüyorum. "Sen ne dersin?"

"Ben de öyle düşünüyorum." Aslında bu olasılıktan hoşlanmış görünüyor. Bu da bana Memur McConnell'ı ve çağımızın şu felsefi sorusunu anımsatıyor: *Daha kaç kere 'Dursana piç kurusu' diye bağırabileceğim ki?*

"Ama elimde geçerli bir gerekçe yok," diye karşı çıkıyor, bana itiraz etmesini umarak Culverson'a bakıyorum. Ondan "Elbette gerekçen var oğlum," sözlerini duymayı bekliyorum ama o hâlâ köşesinde sessiz ve kıpırtısız oturuyor.

"Gerekçe mi?" diye tersleniyor McGully. "Tanrım, bol bol gerekçen var be kardeşim. Bir kere bu adamın yasak madde temin ettiğini, dağıttığını biliyorsun. Bu da sana onu doğrudan hapse tıkma yetkisi verir. Yeni sosyal güvenlik yasasının dokuzuncu maddesine göre, öyle değil mi Bay Hızlı. Ayrıca polise yalan beyanda bulunduğunu da biliyorsun. Aynı yasanın bilmem kaçıncı maddesi. Madde sayısı sonsuz."

"Evet, *sanırım* bunları yaptı. *Bilmiyorum* ki." Aramızdaki en olgun kişi olan Culverson'a bakıyorum. "Belki bir arama emri çıkarıp evi arayabiliriz, değil mi?"

"Arama emri mi?" McGully ellerini Tanrı'ya, sessiz sedasız uyuklayan ve bir an için gözlerini aralayıp masasına göz atan Dedektif Andreas'a ve odadaki herkese yalvarır gibi havaya kaldırıyor.

"Biliyor musun, bu adamın arabası bitkisel yağla çalışıyordu değil mi? Bunu da itiraf etti, değil mi? Atık bitkisel yağ?"

"Evet de bundan ne çıkar?"

"Ne mi çıkar?" McGully neşeyle gülümsyip ellerini zafer kazanmış gibi havaya kaldırıyor. "Yasanın doğal kaynak yönetimi ve kıtlığı hakkındaki on sekizinci maddesine üç yeni ek yapıldı." Masasına doğru seğirtiyor, kapağında Amerikan bayrağı çıkartması olan yeni, siyah ve kalın klasörü alıyor. "Matbaadan taze geldi, *beyler*. Adamımızın patates kızartması yağını araba yakıtı olarak harcadığını varsayarsak, yasalara aykırı bir iş yapmış oluyor."

Başımı iki yana salladım. "Yeni yürürlüğe giren bir maddeyi geçmişe doğru işletip tutuklama yapamam."

"Peki Ajan İdealist, ne kadar da asil ruhluymuşsun." Bana iki elinin ortaparmaklarıyla bir işaret yaptığı yetmezmiş gibi bir de dilini çıkarıyor.

"Başka bir sorunun daha var ama," diyor Culverson. Ne diyeceğini tahmin edebiliyorum ve bu konuda biraz tedirgin olmakla birlikte onu dinlemeye hazırım. "Dün bana Toussaint'in sabıka kaydının temizliğinden, çok çalışan bir işçi olduğundan söylemiştin. Hatta Zell onunla hiç görüşmüyormuş ve bu onun aklından bile geçmiyormuş. Öyleyse niye uyuşturucu için ona gitsin?"

"Çok iyi bir soru Dedektif," diyorum gözlerimde bir ışıltıyla. "Bak."

Ona, gelirken Wilentz'den aldığım bilgisayar dökümlerini yani Toussaint'in babasıyla ilgili araştırma sonuçlarını gösteriyorum. Dün bunu hatırladım çünkü, aldığım notlarda bunu buldum, J. T.'nin babasıyla ilgili söylediği bir şey ve tavrıydı aklıma takılan: "*Sanatçı mıydı*?" "*Sadece sanatçı değildi.*" Culverson'ın verdiğim sicil kaydına şöyle bir göz attığını görüyorum. Roger

Toussaint; diğer adıyla Rooster Toussaint; diğer adıyla Marcus Kilroy; diğer adıyla Toots Keurig. Suç dökümü: Uyuşturucu bulundurmak. Başkalarına vermek amacıyla uyuşturucu bulundurmak. Dağıtım amaçlı uyuşturucu bulundurmak. Uyuşturucu bulundurmak. Çocuk haklarını ihlal. Uyuşturucu bulundurmak.

Kısacası Peter Zell çarpışma olasılığının yükselmesiyle kararını uygulamak üzere uyuşturucu madde bulmak istediğinde aklına eski arkadaşı geldi çünkü bu eski arkadaşının babası bir uyuşturucu satıcısıydı.

Culverson, en sonunda başını yukarı aşağı sallıyor, yerinden kalkıyor. McGully de hemen ayağa kalkıyor. Hızla atıyor kalbim.

"Öyleyse tamam," diyor Culverson. "Gidelim."

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Kısa bir sessizlik, sonra üçümüz birden aynı anda dışarı çıkmak üzere harekete geçiyoruz. Üç polis, omuzlarımıza takılı tabanca kılıflarını kontrol edip paltolarımızı giyiyor, şöyle bir omuzlarımızı silkiyoruz. Öyle büyük bir sevinç ve telaş içindeyim ki heyecanım neredeyse korkuya dönüşüyor. Hayatım boyunca hep bu ânın hayalini kurdum, harekete geçmeye hazır üç dedektif, sağlam adımlarla basıyoruz yere ve adrenalinin damarlarımızdaki akışını hissediyoruz.

McGully kapıda Andreas'ı beklemek için duraksıyor –"Gelmiyor musun güzelim?"– ama bizim bölümün dördüncü kişisi yerinden bile kıpırdamıyor. Andreas donmuş gibi hareketsiz oturuyor, yarısı içilmiş kahve kupası dirseğinin yanında, saçları karmakarışık, masasındaki yırtık bir broşüre bakıyor: SADECE DUA EDİN.

"Hadi be dostum, gel işte," diye üsteledi McGully, aşınmış broşürü önünden çekerek. "Bizim yeni dedektif başımıza yeni bir iş çıkardı bak."

"Hadi," diyor Culverson, ben de diyorum. "Hadi."

Yerinden azıcık kımıldanıp mırıl mırıl bir şey söylüyor.

"Ne?" diyorum.

"Ya onlar haklıysa?" diyor Andreas. "Şu… şu…" diyerek broşürü işaret ediyor, benimse sabrım taşmak üzere.

"Onlar haklı değil." Elimi omzuna sıkıca bastırıyorum. "Şu anda bu konuyu bir yana bırakamaz mıyız," diyorum.

"Bırakmak mı?" diyor Andreas, gözlerini iri iri açarak. "Bir yana bırakmak mı?"

Hızlı bir el hareketiyle Andreas'ın masasındaki kahve kupasına vuruyorum, soğumuş kahverengi sıvı dökülüp broşürü, kül tablasını, evraklarını ve klavyesini ıslatıyor.

"Hop," diyor çok alçak sesle, masadan uzaklaşıp arkasını dönüyor. "Hoop."

"Şu an ne yaptığımı anlıyor musun?" diyorum. Bu arada çamur gibi sıvı masanın kenarına doğru akıyor. "Düşünüyorum: Eyvah! Kahve yere damlayacak! Öyle endişeliyim ki! Hadi gel bunu konuşalım şimdi de!"

Nihayet kahve masanın kıyısından yere şelale gibi akıyor, Andreas'ın ayakkabılarına da sıçrıyor, masanın altında birikiyor.

"Aaa, şuna baksana," diyorum. "Yine de oldu işte."

İlk seferde gördüğüm gibi her şey.

Köpek kulübesi, dikenli çitler ve meşe ağacı, çatı kenarına dayalı merdiven. Merdivenin ayaklarının çevresinde heyecanla mekik dokuyan küçük beyaz köpek Houdini. İri yarı J. T. Toussaint, yine yukarda eğilmiş çatı şıngıllarını düzeltiyor, üzerinde aynı açık kahverengi iş pantolonu, aynı siyah botlar. Evin girişindeki çakıllı araba yolundan gelen sesler üzerine başını kaldırıp bakıyor, avcıların inine geldiğini görüp şaşıran yalnız bir av hayvanı sanki.

Arabadan ilk inen benim. Doğrulur doğrulmaz takım elbisemin ceketinin astarını düzeltiyorum. Bir elimi gözlerimin üstüne kaldırıp, kış güneşine karşı siper ediyorum, öteki elimi havaya kaldırıp selam veriyorum.

"Günaydın Bay Toussaint," diye sesleniyorum. "Size birkaç soru daha sormaya geldim."

"Ne?" diyor. Eğildiği yerden doğruluyor, dengesini buluyor ve çatıda dimdik ayağa kalkıyor. Güneş tam arkasında; bu yüzden

Toussaint, garip soluk gri bir hâle içinde kalıyor. Arkamda arabanın kapılarının çarparak kapandığını McGully ile Culverson arabadan indiklerini duyuyorum. Toussaint irkilip bir basamak üste tırmanınca dengesi bozuluyor.

Dengesini bulmak için ellerini havaya kaldırıyor, o sırada McGully'nin "Tabancası var," diye bağırdığını duyuyorum. "Başımı arkaya çevirip, "Ne… hayır," diyorum, çünkü tabancası yok, "Sadece silikon tabancası!"

Ama McGully ile Culverson hemen SIG Sauer P229 marka beylik tabancalarına sarılıyorlar. McGully, "Kıpırdama lan," diye bağırıyor ama Toussaint duramıyor. Botları çatının eğiminde tutunamıyor, sendeliyor, gözleri iri iri açılmış elleriyle denge hareketleri yapıyor. McGully ise hâlâ bağırıyordu. Ben de başımı iki yana sallayarak, "Hayır, hayır, yapma, hayır," diye bağırmaya devam ediyorum. Onun ölmesini istemiyorum. Anlatacaklarını dinlemek istiyorum.

Toussaint topuğu üstünde geri dönüp çatıya doğru tırmanmaya çalışıyor; o zaman McGully tabancasını ateşliyor, bacanın kenarındaki küçük bir çatı kaplaması parçası yerinden kopuyor. Toussaint da dönüyor ve evin tepesinden aşağı çimenliğin üzerine yuvarlanıyor.

"Evin köpek boku kokuyor."

"Önemli olan bu değil, Dedektif McGully."

"Tamam ama haksız mıyım yani? Leş gibi kokuyor burası."

"Dedektif sadede gel."

J.T. Toussaint tam bir şey söyleyecek gibiyken mırıldanmakla yetiniyor. McGully ona sus deyince de susuyor. Oturma odasında, iri yarı vücudu pis halının üstünde, yüzü halıya gömülü yatıyor, düşerken çatının kenarına çarptığı alnından kan akıyor. McGully ise onun sırtında, puro tüttürüyor. Dedektif Culverson şömine rafının yanında, ben volta atıyorum ve herkes bekliyor, gösteri sırası bende.

"Peki. Hadi– hadi konuşalım," diyorum ve bütün vücudum

titremeye başlıyor, çamurlu karlı zeminde koşuşturmanın, saldırının ve tabanca atışının yarattığı vücudumdaki yüksek adrenalin yok olup gidiyor.

Sakin ol, Palace. Rahatla.

"Bay Toussaint, sizinle son konuşmamızda Peter Zell ile ilişkinizle ilgili birkaç ayrıntıyı atladınız sanırım."

"Evet," diyor McGully ters ters ve bütün ağırlığıyla Toussaint'in belinin en hassas kısmına yüklenmek için biraz kıpırdanarak. "Yavşak."

"Dedektif?" diye mırıldanıyorum. Toussaint'e çaktırmadan sakin olmasını işaret etmeye çalışıyorum. Bana bakarak gözlerini deviriyor.

"Evet, kafayı buluyorduk," diyor Toussaint. "Tamam mı? Petey ile ikimiz birkaç kez kafayı bulduk."

"Birkaç kez," diye tekrarlıyorum.

"Evet. Tamam mı?"

Başımı hafifçe yukarı aşağı sallıyorum. "Peki öyleyse bana niçin yalan söyledin J. T.?"

"Niçin mi yalan söyledi?" diyor McGully bana gözlerini dikerek. "Polissin de ondan, akıllı."

Culverson şömine rafının yanındaki yerinden hafiften gülmüş gibi yapıyor. Keşke J. T. ile bir odada baş başa kalsaydık. O zaman belki bana her şeyi anlatabilirdi. Sadece ikimiz olsak, konuşabilirdik belki.

Toussaint bana doğru başını kaldırıyor, McGully'nin ağırlığı yüzünden vücudunu kımıldatamıyor. "Buraya onun öldürüldüğünü düşünerek geldin demek."

"İntihar olduğunu belirtmiştim."

"Yani aslında yalan söyleyen sendin," diyor. "İntihar olsa soruşturma yapılmaz. Artık böyle bir şey olmaz."

Culverson yine güler gibi bir ses çıkarıyor. O alaycı yüze bakıyorum: İyi yerden yakaladı. McGully, zanlının halısına purosunun ucundan büyük bir parça kül silkeliyor.

Toussaint onların davranışlarını dikkate almıyor, gözleri be-

nim üstümde, konuşmaya devam ediyor. "Buraya bir katil bulmaya geldin. Bense sana Pete ile ikimizin o lanet ağrı kesici hapları içtiğimizi söylüyorum, sen de bu sözlerden katil olduğum çıkarsamasını yapıyorsun, öyle mi?"

"Pek sayılmaz."

Hapları düşünüyorum. Yuttukları hapları. Renkli küçük kapsülleri, kapsüllerin dışındaki jelin terli ellerinde eriyişini, uyuşturucu bağımlısı bir sefil olarak sigortacıyı gözümün önüne getirmeye çalışıyorum.

"J. T.," diye yeniden söze başlıyorum.

"Sorun değil," diyor. "Nasıl olsa benim işim bitti artık. Ben artık ölmüş sayılırım."

"Doğru," diyor McGully mutlulukla. Bense onu susturmak istiyorum.

Çünkü Toussaint'e inanıyorum. Gerçekten. Bir yanım ona gerçekten inanıyor. O da Victor France'la aynı nedenle bana yalan söyledi. İstediğim bilgiyi elde etmek üzere değerli saatlerini Manchester Sokağı civarında harcayan Victor France. Çünkü artık mahkemelerden çıkan tüm kararlar ölüm cezasından beter. Hapis demek hapiste ölmek demek. Peter Zell ile olan gerçek ilişkisini açıklasa hapse girecek ve orada ölecek. Fakat bu onun Peter'ı öldürdüğü anlamına gelmiyor.

"McGully. Onu rahat bırak."

"Ne?" diyor McGully birden. "Kesinlikle hayır."

İkimiz de içgüdüsel bir şekilde Culverson'a bakıyoruz. Çünkü üçümüzün de rütbesi aynı ama aramızda yaşça en büyük o. Culverson başını sallayarak onayladığını gösteriyor. McGully'nin gözleri öfkeyle parlıyor, tropik ormanda yerden kalkan bir goril gibi çöktüğü yerden kalkıyor. Yıpranmış kanepeye doğru adım atarken bile bile Toussaint'in parmaklarına basıyor. Toussaint dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışırken Culverson, "O kadar da değil," diye mırıldanıyor. Diz çökup göz hizasına gelince yumuşak bir sesle, tıpkı annemin çocuklarıyla konuştuğu ses tonuyla ona sesleniyorum.

"Hadi, anlatmadığın her şeyi anlat."

Uzun bir sessizlikten sonra McGully tam ağzını açtığı sırada gözlerimi zanlıdan ayırmadan bir elimi havaya kaldırıp onu durduruyorum.

"Lütfen," diyorum yumuşak bir ses tonuyla. "Yalnızca doğruları bilmek istiyorum Bay Toussaint."

"Onu öldürmedim."

"Biliyorum," diyorum, yalan da değil. Çünkü o anda, adamın gözlerine baktığım o anda, katilin o olduğuna inanmıyorum. "Sadece doğruları bilmek istiyorum. Haplardan söz etmiştin. O hapları nereden buldun?"

"Ben bulmadım." Toussaint büyük bir şaşkınlık içinde bana bakıyor. "Peter getirdi."

"Nasıl yani?"

"Yemin ederim," diyor kuşkulandığımı görünce. İkimiz de yerde, dizlerimizin üstünde dua eden iki dindar gibi karşı karşıya duruyoruz.

"Çok ciddiyim," diyor Toussaint. "İki şişe hapla evime geldi, MS Contin, altmış miligramlık tabletlerden, yüz tabletlik şişelerde. Hapları emin bir yerde, uygun dozda almak istediğini söyledi."

"Öyle mi dedi?" diyor McGully sertçe. Silahını Toussaint'e çevirmiş, rahat bir iskemlede oturuyor.

"Evet."

"Bana bak," diyorum. "Sonra olanları anlat bana."

"Ben de olur ama yarısını ben alayım dedim." Başını kaldırıp çevresine bakınıyor, gözlerini kısmış, nefretle ve kendiyle gurur duyarak bizi süzüyor. "Hayır, ne yapacaktım ki? Hayatta hep çalışıp durdum. Hayatım boyu yani liseden ayrıldığımdan bu yana, hiç aralıksız çalıştım. Niye, çünkü bizim ihtiyar pisliğin tekiydi ve ona benzemek istemiyordum."

Bunları anlatırken J. T. Toussaint'in çektiği sıkıntı yüzünden iri gövdesi sarsılıyor.

"Her şey yolunda giderken şu bela çıkıyor. Bir asteroit geliyor,

inşaatlar duruyor, taş ocağı kapısını kapatıyor ve ben işimi, gelecek umudumu kaybediyorum. Ölümü beklemekten başka yapacak hiçbir şey yok. İşte bundan iki gün sonra bir avuç dolusu morfinle Peter Zell damladı. Sen ne *yapardın*?"

Ona bakıyorum, yere çömelmiş titriyor, iri kafasını önüne, halıya doğru eğmiş. Culverson'a bakıyorum, yine şömine rafının yanında üzüntüyle başını iki yana sallıyor. Kulağıma hafif fakat tiz bir ses gelince McGully'ye başımı çeviriyorum, keman çalma taklidi yaparak kucağındaki tabancasıyla oynuyor.

"Tamam J. T.," diyorum. "Sonra ne oldu?"

J. T. Toussaint için Peter'a yardım etmek çocuk oyuncağıydı. Uyuşturucuyu ne az ne çok, tam ölçüsünde kullanmasını, maddenin etki süresini, paylaşılacak miktarı, kazayla fazla doz alma riskini en aza indirmeyi biliyordu. Babasının çeşit çeşit uyuşturucularla bunları yaptığına çok şahit olmuştu: dıştaki tabakanın soyularak çıkarılması, tabletin kırılması, ölçülmesi ve dilin altına yerleştirilmesi. Ellerindeki bitince Peter biraz daha getiriyordu.

"Kaynağın nerede olduğunu hiç söylemedi mi?"

"Hayır." Duraksıyor –yarım saniyelik bir tereddüt– doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Gerçekten. Sanırım ekim ayına kadar böyle devam etti. Sonunda malı bulduğu kaynak tamamen kurudu." Ekimden sonra, diyor Toussaint, yine birlikte takılmışlar, yeni vizyona giren *Uzaktaki Solgun Işık* dizisini seyretmeye gitmişler, Zell işten çıktığında ara sıra birlikte bira içmişler. Anlattıklarını ana hatlarıyla gözden geçirip doğruyu yanlıştan ayırmaya çalışıyorum.

"Gelelim son pazartesi akşamına?"

"Ne?"

"Pazartesi akşamı neler oldu?"

"Daha önce anlattığım gibi işte, film izlemeye gittik, epey bira içtik ve ayrıldık."

"Bundan eminsin, değil mi?" diyorum nezaketle hatta belki de şefkatle. "Anlatacaklarının bu kadar olduğundan eminsin değil mi?"

Sessizlik. Sanki bir şey söylemek üzere bana bakıyor. Yüzündeki sert ifadenin arkasında beyninin hızla çalıştığını görebiliyorum, bana bir şey daha söylemek istiyor sanki.

"McGully," diyorum. "Atık benzinli araç kullanmaya ne ceza verirler?"

"Ölüm," diyor McGully, Toussaint'in gözleri iri iri açılıyor, ben de başımı iki yana sallıyorum.

"Hadi ama Dedektif," diyorum. "Ciddi misin?"

"Yargıcın takdir yetkisi var," diyor Culverson.

"Tamam," diyerek bakışlarımı Toussaint'e çeviriyorum. "Tamam. Bak, seni hapse tıkacağız. Buna zorunluyuz fakat araba konusunda iki hafta yatmanı sağlayacağım." Ayağa kalkıyorum, kalkmasına yardım etmek için ellerimi ona doğru uzatıyorum. "Bir ay da olabilir ama fazla değil."

O sırada McGully, "Burada kafasına da sıkabiliriz aslında," diyor.

"McGully..." J.T.'nin üzerinden gözlerimi bir an için ayırıp McGully'nin adamı vurmasını engellemesi için Culverson'a bakıyorum ama aynı anda J.T. bir roket gibi fırlayıp göğsüme kafayı indiriyor, adamın ağırlığıyla balyoz yemiş gibi arkaya doğru yere düşüyorum. Harekete geçen McGully ile Culverson tabancalarını çekiyor. Toussaint kocaman eline New Hampshire eyalet binası maketini geçirmiş, Culverson da silahını doğrultmuş ama ateş etmiyor. Toussaint üstüme çıkıp elindeki maketin kahrolası altın yaldızlı kubbesiyle gözüme vurduğu için McGully de ateş edemiyor, o anda dünyam kararıyor.

"Orospu çocuğu," diyor McGully. Toussaint beni bırakıyor, çıkardığı gürültüden kapıya doğru gittiğini anlıyorum. Yüzüm kan içindeyken, "Yapma," diye bağırıyor, ellerimle gözümü korumaya çalışıyorum. "Ateş etme!" diye haykırıyorum ama çok geç, herkes ateş ediyor, körlüğümün bir köşe noktasından geçen mermiler sımsıcak rüzgârlar gibi ve Toussaint'in çığlık atıp yere yıkıldığını duyuyorum.

Houdini mutfak kapısında havlıyor, hayretle, üzüntüyle uluyor, hırlıyor.

"Eee, Dedektif? Affedersin ama bu trajik hikâye seninkini nasıl olup da maktul yapıyor?"

Hastanede, ağrılar içinde yatarken, beynimin bomboş köşelerinde acı acı yankılanıyor bu sözler. McGully'nin henüz Toussaint'in evine gitmeden önce merkezde bana sorduğu alaycı soru.

J. T. Toussaint öldü. McGully ona üç el ateş ederek vurmuş, dördüncü kurşunu da Culverson sıkmış. Concord Hastanesi'ne ulaştırıldığında çoktan ölüymüş.

Yüzüm ağrıyor. Her yanım acı içinde. Acaba Toussaint arkadaşı Peter'ı öldürdüğü için mi bana o kül tablası olarak kullandığı cisimle saldırıp kaçmaya kalkıştı; hiç sanmıyorum.

Sanırım sadece korktuğu için saldırdı bana. Evi polis doluydu. McGully alaycı esprilerine devam ediyor bense onu engellemeye çalışıyordum. Ama o aptalca araba motoru meselesinden onu tutuklarsak, zaten 3 Ekim'e kadar hapiste çürüyeceğinden korkuyordu Toussaint. Tıpkı Peter'ın yaptığı gibi adam da hangisi daha kötü diye hesaplamıştı ama hesabı yanlış çıktı.

McGully ona üç el, Culverson da bir el ateş etti, o artık hayatta değil.

"Birkaç milim daha yukarı isabet etse gözbebeğin patlardı," diyor doktor. Sarı saçlarını yüksek bir atkuyruğu yapmış, ayağında yürüyüş ayakkabıları olan, önlüğünün kol ağızlarını yukarı kıvrılmış genç bir kadın.

"Anlıyorum," diyorum.

Sağ gözümün üstüne kalın bir gazlı bez koyup üstünü plasterle bantlıyor.

"Buna göz çukuru taban kırığı deniyor," diye açıklıyor. "Yanakta hafif bir uyuşukluğa yol açar."

"Tamam," diyorum.

"Bundan başka az veya çok diplopi olabilir."

"Tamam."

"Diplopi çift görme demek."

"Öyle demek."

Doktorla konuşurken aklım hâlâ aynı soruda: *"Bu trajik hikâye seninkini nasıl olup da maktul yapıyor?"*

Ne yazık ki bu sorunun cevabını artık biliyorum galiba. Keşke öğrenmeseydim ama artık biliyorum.

Doktor durmadan bir şeyler için özür diliyor, kâh kendi yetersizliği için, kâh acil servisin yanan ampullerinin değiştirilmeyişi için, kâh genel olarak malzemelerin yetersiz oluşu için. Dokuz yaşında bir çocuk gibi davranıyor, zaten ihtisasını da henüz resmen tamamlamamış. Olsun, anlıyorum, diyorum. İsmi Susan Wilton.

Elindeki ipek dikiş ipiyle yanağımı dikerken her batırışta sanki benim değil de kendi yüzünü dikiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Dr. Wilton," diyorum, "Acaba bir gün intihar etmeyi düşünür müsünüz?"

"Hayır," diyor. "Hımm... Belki olabilir. Bir daha hiç mutlu olamayacağımı öğrenirsem mesela. Ama şimdilik mutluyum. Yaşamayı seviyorum. Ama çok mutsuz bir hayatım olsa, hayata devam etmenin anlamı olmazdı."

"Doğru," diyorum. "Haklısınız." Dr. Wilton yüzüme dikiş atarken yüzümü kıpırdatmamaya dikkat ediyorum.

Aklımda cevabını bulamadığım bir soru var. Toussaint doğru söylemişse ve dediği gibi hapları ona getiren Peter ise, onları nereden buldu? Toussaint'in yalan söylediğini sanmıyorum.

Gizemin son kısmı ve bunu da nasıl çözeceğimi biliyorum sanırım.

Sophia Littlejohn inanılmaz bir şekilde kardeşine benziyor, daha kapıyla çerçeve arasındaki aralıktan zinciri açmadan bana bakarken bile anlayabiliyorum bunu. Kardeşi gibi çenesi küçük, burnu büyük, alnı geniş, o da aynı modası geçmiş gözlük çerçevesi modelinden kullanıyor. Saçını erkek çocuğu gibi kısacık kestirmiş, kardeşininki gibi onun saçı da asi perçemlere sahip.

"Evet?" diyor. Karşılıklı birbirimizi süzerken daha önce hiç karşılaşmadığımızı ve bu aralar nasıl göründüğümü hatırlıyorum. Dr. Wilton gözüme kalın bir gazlı bez koyup üstünü bantladı, bandajın çevresi ise yer yer morardı, karardı, kızardı ve şişti.

"Ben Concord Emniyet Teşkilat'ından Dedektif Henry Palace, hanımefendi," diyorum. "Sanırım daha önce..." Tam bu sırada kapı kapanıyor, açılan zincirin sesi duyuluyor ve kapı tekrar açılıyor.

"Tamam," diyor başını gururla sallayıp onaylayarak. Bugünün geleceğini biliyor ve beni bekliyormuş gibi. "Peki."

Paltomu alıyor, oturmam için bana geçen gelişimde oturduğum üzeri öteberi dolu mavi koltuğu işaret ediyor. Not defterimi çıkarıyorum, o ise kocasının niye evde olmadığını açıklıyor, adam geç saatlere kadar çalışıyormuş, zaten son zamanlarda ya kocası ya kendisi geç saatlere kadar işteymiş. Erik Littlejohn'un eskiden ara sıra düzenlediği, mezhepsiz ortak ayinler artık her gece yapılıyormuş. Bu ayinlere birçok hastane personeli de katıldığından bodrum kattaki küçük şapel dar gelmiş, artık üst kattaki toplantı salonu kullanılıyormuş. Sophia anlattıkça anlatıyor, amacının asıl konuya gelmemek olduğunu biliyorum, Peter'ın gözleri de da sağken böyleydi diye düşünüyorum: dikkatli, analitik, hesapçı, bir parça da hüzünlü.

Gülümseyip koltukta hafifçe yer değiştiriyor, sözünü bitirmesini bekliyorum. Artık ona sorumu sorabilirim ama bu bir sorudan çok bir açıklama cümlesi. "Ona sizdeki boş reçeteleri verdiniz."

Başını öne, ince ince işlenmiş şal desenleriyle sarılı halıya doğru eğiyor, sonra tekrar başını kaldırıp bana bakıyor. "Çaldı."

"Öyle mi?" diyorum. "Peki."

Yüzümdeki yara nedeniyle hastanedeyken uzun uzun bu sorunu düşündüm. Sonunda ne olabileceği aklıma geldi. Fakat emin değildim. Artık arkadaşım sayılabilecek Dr. Wilton'a ebelerin reçete yazıp yazamadıklarını sormam lazımdı.

Yazabiliyorlarmış meğerse.

"Size bunu baştan belirtmeliydim, özür dilerim," diyor sakin bir sesle.

Oturma odasından bahçeye açılan camlı kapıdan Kyle'ı görebiliyorum, yanında başka bir çocuk var, ikisi de kar elbisesi ve çizme giymiş, arka bahçedeki parlak ışıklı projektörlerin aydınlığında ellerindeki teleskopla oyalanıyorlar. Geçen ilkbaharda, çarpışma olasılığı henüz tek haneli rakamlardayken, ortalığı bir astronomi modası sardı. Herkes gezegenlerin adları, yörüngeleri, birbirlerine uzaklıklarına ilgi duymaya başladı. 11 Eylül'den sonra, herkesin Afganistan'ın şehirlerini, Şiiler ve Sünniler arasındaki farkları öğrenmesi gibi bir modaydı. Kyle ve arkadaşı sırayla şövalye oluyor, öteki şövalyenin önünde diz çöküyor, teleskopu kılıç gibi sallıyor. Hava kararmaya başladı; iki arkadaş yeni çıkan ay ışığında gülüşüyorlar.

"Haziranın ilk günlerinde," diye söze başlıyor Sophia, ben de ona dönüyorum. "Peter durup dururken bana telefon etti, birlikte öğle yemeğine çıkmayı önerdi. Ben de kabul ettim."



"Hastanede yemek yediniz."

"Evet," diyor. "Doğru."

İki kardeş birlikte yemek yiyip güzel bir sohbet etmişler. Bu sohbet sırasında çocukken yaşadıklarını, anne babalarını, seyrettikleri filmleri konuşup anılarından söz etmişler.

"Tahmin edebileceğiniz gibi ailemizden bahsettik."

"Evet hanımefendi."

"Her şey çok güzeldi. Fakat Dedektif Bey, beni aramasının başka bir nedeni olduğunu anlayınca çok üzüldüm. Peter'la ben hiçbir zaman samimi değildik. Öyleyken beni ansızın aramaya kalkışı? Sandım ki bu asteroit belası geçince biz yine görüşmeye devam edeceğiz. Başka kardeşler gibi biz de samimi olacağız."

Elini yüzüne götürüp gözündeki bir damla yaşı siliyor.

"O sıralarda çarpışma olasılığı gerçekten de düşüktü. *Bütün bu kargaşa bitince* diyebiliyor, bunu düşünebiliyorduk."

Mavi defterimi kucağıma açmış sabırla bekliyorum.

"Neyse," diyor. "Ben çok ender olarak ilaç yazarım. İşimiz

çoğunlukla uzun sürelidir ama sadece doğum sancısı nedeniyle ağrı kesici ilaç reçete ederiz. Bunun dışında hamilelik sürecinde ilaç yazmayız."

Sophia Littlejohn çalışma odasındaki masanın sağ üst çekmecesinde duran boş reçete koçanlarından birinin kaybolduğunu bu yemekten haftalar sonra fark etmiş. Reçeteleri içine kapanık kardeşinin tekrar bir araya geldikleri o güzel öğlen yemeğinde yürüttüğünü anlaması için birkaç hafta daha geçmesi gerekmiş. Hikâyenin bu kısmına gelince duraksıyor, bakışını tavana dikip kendini suçlar gibi başını iki yana sallıyor, ben de sakin yapılı sigortacı Peter'ın cesaret ânını gözümde canlandırıyorum... Maia'nın çarpma olasılığı kendisine belirlediği alt sınır olan yüzde 12.375'i geçmiş... Peter bütün cesaretiyle hayati kararını veriyor... kız kardeşi bir ara çalışma odasından tuvalete gitmek ya da başka bir şey için çıkınca, alnından gözüne doğru ter damlayan heyecanlı Peter sandalyesinden kalkıyor... masanın en üst çekmecesini çekiyor...

Kyle ve arkadaşı dışarıda kahkahayla gülüşüyorlar. Bense gözlerim Sophia'da.

"Demek ekim ayında fark ettiniz."

"Evet," diyor ve bir an için bana bakıyor ama bunu nasıl bildiğimi sormuyor. "Çok kızmıştım. Tanrım, hâlâ insanız değil mi? Her şey sona erene kadar insan gibi davransak olmaz mı?" Sesi gerçekten çok öfkeli çıkıyor. Başını kızgınlıkla iki yana sallıyor. "İnanılır gibi değil, biliyorum."

"Hayır, hanımefendi," diyorum. "Hiç de değil."

"Peter'a sordum, onları aldığını itiraf etti. O iş böylece sona erdi. Onunla, çok üzgünüm ama bu olaydan sonra bir daha görüşmedim."

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Haklı çıktım işte, bravo bana. Gitme zamanı. Ama her şeyi öğrenmem lazım. Zorundayım buna.

"Tüm bunları neden daha önce anlatmadınız, telefonla o kadar aradım sizi ama geri dönmediniz, neden?"

"Şey... bir karar almıştım. Verdiğim karar..." Tam o sırada Erik Littlejohn kapıdan "Sevgilim," diye sesleniyor.

Eşikte duruyor, kimbilir ne kadar zamandır oradaydı. Üstünden başından yerlere kar taneleri dökülüyor. "Hayır."

"Önemli değil."

"Hayır, önemli. Size tekrar merhaba Dedektif Bey." Bir adım atıyor, paltosunun deri omuzlarındaki kar taneleri erimeye başlamış. "Karıma yalan söylemesini ben önerdim. Bunun sonucuna benim katlanmam gerekir."

"Bundan bir şey çıkacağını sanmam. Sadece gerçekleri öğrenmeye çalışıyordum."

"Tamam. Ben Peter'ın bu hırsızlığı, uyuşturucu alışkanlığını size söylemenin gereksiz olduğunu düşündüm, Sophia'ya da bunu böyle söyledim."

"Bu kararı birlikte aldık."

"Ben seni zorladım."

Erik Littlejohn başını iki yana sallıyor, dik dik hatta neredeyse öfkeyle bana bakıyor. "Size bunu anlatmasına gerek olmadığını söyledim karıma."

Ona bakmak için yerimden kalkıyorum, o da dönüp kararlılıkla bana bakıyor.

"Neden?" diyorum.

"Artık ne olmuşsa olmuş. Sophia'nın boş reçeteleriyle Peter'ın ölümünün bir bağlantısı yoktu. Bu yüzden de bunu polise bildirmeye gerek duymadım." Soyut bir kavrammış gibi diyor "polis" kelimesini, sanki polisler, oturma odasında, elinde mavi not defteriyle oturan benden farklı bir şeymiş gibi. "Polise bildirseydik basında çıkar, herkes de öğrenirdi."

"Yani babam," diye mırıldanıyor Sophia, sonra başını kaldırıp bana bakarak, "Yani babam da duyardı o zaman," diyor.

Babası mı? Bıyığımı sıvazlayarak kafamdaki bilgileri gözden geçiriyorum. Polis memuru McConnell'ın verdiği bilgilere göre baba, Martin Zell, Pleasant View Huzurevi'nde ve bunama belirtileri gösteriyor. "Peter'ın intihar ettiğini duyunca çok üzül-

dü zaten. Bir de oğlunun uyuşturucu bağımlısı olduğunu duysa kimbilir nasıl etkilenirdi."

"Onu üzmenin gereği yoktu," diyor Erik. "Hem de böyle kötü bir yılda. Bu yüzden size anlatmamasını söyledim karıma. Benim düşüncemdi, tüm sonuçlarını kabulleniyorum."

"Peki," diyorum. "Anladım."

İç geçiriyorum. Yorgunum. Gözüm acıyor. Gitme zamanı.

"Bir sorum daha kaldı Bayan Littlejohn. Peter'ın intihar ettiğinden çok eminsiniz. Sizi bu konuda bu kadar kesin fikirli yapan nedir acaba?"

"Şey," diyor duyulur duyulmaz bir sesle, "Bana bunu söylemişti."

"Nasıl Ne zaman?"

"O gün. İşyerimde öğle yemeği yediğimiz zaman. Bildiğiniz gibi şu berbat intihar haberleri geliyordu epeydir. O gün haberlerde bir tane daha vardı. Durham'daki bir ilkokuldaydı galiba."

"Evet." Birisi çocukluğunun geçtiği Seacoast, Durham'a gitmiş, kendisinin de okuduğu dördüncü sınıfa girmiş ve palto askısında intihar etmişti. Amacı nefret ettiği sınıf öğretmeninin kendisini orada o halde bulmasıydı.

Sophia parmak uçlarıyla gözlerini ovuyor. Erik arkasına geçip elleriyle karısının omuzlarını tutuyor.

"Pete… Peter kendisi böyle bir şey yapacak olsa, bunun için McDonald's'ı seçerdim dedi. Main Caddesi'ndeki McDonald's'tan söz ediyordu. Şaka gibi geldi o zaman. Ama, öyle değilmiş."

"Evet hanımefendi. Değilmiş."

Dedektif McGully'nin sorusu şuydu: *"Bu trajik hikâye seninkini nasıl olup da maktul yapıyor?"* Cevap bu: Peter maktul değil.

O şık kemerin, kamyonetin, hiçbirinin anlamı yok. Uyuşturucu kullanma deneyi felaketle sonuçlanınca, hayattaki tek cesaret göstererek kalkıştığı hırsızlığı, ihaneti anlaşılınca, utanç ve uyuşturucu alışkanlığını bırakmanın zorluğuyla baş başa kalın-

ca, tüm bunlarla ve dünyanın yaklaşan sonuyla yüz yüzeyken, sigorta uzmanı Peter Zell titiz bir hesaplama daha, riske karşı ödül analizi yaptı ve gidip kendini öldürdü.

Güm!

"Dedektif Bey?"

"Evet."

"Not almıyorsunuz."

Erik Littlejohn sanki ondan bir şeyler gizliyormuşum gibi kuşkuyla beni izliyor.

Başım zonkluyor, dönüyor. Odada iki Sophia, iki Erik görüyorum. Dr. Wilton bu durumun tıbbi adını söylemişti, neydi o? Diplopi.

"Konuştuklarımızı deftere yazmayı bıraktınız."

"Hayır, ben… şey." Yutkunup ayağa kalkıyorum. "Bu dosya artık kapanmıştır. Rahatsızlık verdiğim için kusura bakmayın."

Belki beş veya altı saat sonrası galiba, bilmiyorum. Vakit gece yarısı.

Andreas ile birlikte dışarıdayız, Pheonix Caddesi'ndeki bodrum barından, Penuche'nin Yeri'nin gürültülü, dumanlı, iç karartıcı ortamından kaçıp kendimizi sokağa attık, şimdi tükürüklü, pis kaldırımda dikiliyoruz, oysa ikimizin de bira içmek için dışarı çıkmak gibi bir düşüncesi yoktu. Andreas'ı McGully zorla yerinden kaldırdı, dosyayı çözdüğüm için kutlama yapmak istiyorlar, aslında bu davayı ben çözmedim, baştan beri ortada bir dava da yoktu zaten. Neyse, Bodrum katta ortam berbat, yenisine karışan ski sigara dumanı, sesi sonuna kadar açık televizyon, grafitilerle kaplı ve binanın çöküşünün önündeki tek engel olan taşıyıcı kolonların arasına sıkışan insanlar. Bunlar yetmezmiş gibi sivri akıllının teki müzik kutusunda ironik şarkılar seçmiş: Elvis Costello'dan, "Waiting for the End of the World,*" Tom Waits'ten, "The Earth Died Screaming,"** bir de tabii şu ünlü R.E.M. şarkısı.***

---

* Dünyanın Sonunu Beklerken. *–çn.*

** Dünya Haykırarak Öldü *–çn.*

*** It's the end of the world as we know it (and I feel fine): (Bildiğimiz Dünya-

İri parçalar halinde yağan kar, tuğla duvarlara çarpıp çamurla karışık sekiyor. Ellerimi ceplerime sokup başımı yukarı kaldırıyorum, bandajsız gözümle havaya bakıyorum.

"Bir şey söyleyeceğim," diyorum Andreas'a.

"Evet?"

Tereddüt ediyorum Bundan nefret ediyorum. Andreas Camel paketinden bir sigara çekiyor, ıslanmış ve tutam tutam olmuş saçlarının arasında kar parçacıkları eriyor.

"Özür dilerim," diyorum o sigarasını yakarken.

"Ne?"

"Şu olay için. Kahveni döktüğüm için."

Hiç umursamazmış gibi gülüp sigarasından bir nefes çekiyor.

"Unut gitsin," diyor.

"Ben…"

"Gerçekten, Henry. Kim takar, boş ver."

Birkaç çocuk barın merdivenlerinden yukarı çıkıyor, şu çirkin kıyamet öncesi modasına uygun kıyafetleri içinde deliler gibi gülüşüyorlar: zümrüt rengi bir tuvalet giyip başına taç takan Yeniyetme bir kız, erkek arkadaşıysa gotik siyahlar içinde. Cinsiyeti belli olmayan diğeri, daracık tayt üstüne çuval gibi büyük bir şort geçirmiş, düşmesin diye geniş kırmızı palyaço askılarıyla tutturmuş, açılan kapıdan U2'ya benzettiğim müzik bize kadar geliyor, sopnra kapının kapanmasıyla müzik sesi de kayboluyor.

"Gazetede Pakistanlıların göktekini patlatacağını yazıyor," diyor Andreas.

"Evet, haberim var."

U2'nun dünyanın sonuyla ilgili parçasını hatırlamaya çalışıyorum. Başımı çocuklardan uzağa çevirip yere bakıyorum.

"Evet. Olayı çözdüler, başarabilecek durumdalar. Ama biz de buna izin vermeyeceğimizi söylüyoruz."

"Öyle mi?"

"Basın toplantısı yapıldı. Dışişleri bakanı, savunma bakanı katıldı. Biri daha. Neyse, bu basın toplantısında, onlardan önce

---

nın Sonu Geldi (Ama Keyfim Yerinde)) –*çn.*

davranıp biz Pakistanlıları bombalarız dediler. Niye böyle bir şey diyoruz ki?"

"Bilmem." Bomboş hissediyorum. Üşüdüm. Andreas da yorucu.

"*Delice* geliyor."

Gözüm, yanağım ağrıyor. Littlejohn'ların yanından ayrıldıktan sonra Dotseth'e telefon ettim, zamanını aldığım için özür dileyerek başladım söze, o da beni anlayışla karşıladı, yine beni tanımadığı ve dosyasından bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yapıp eğlendi.

Andreas tam başka bir şey söyleyecekken sağ taraftan, Phenix'in yokuş yukarı çıkıp yokuş aşağı Main Caddesi'ne doğru indiği noktadan bir korna sesi geliyor. Yokuştan hızla aşağı inen bir belediye otobüsünden geliyor bu ses. Gençler neşe içinde bağrışarak otobüse el sallıyorlar. Dedektif Andreas'la birbirimize bakıyoruz. Belediyenin otobüs seferleri kaldırıldı, ayrıca Phenix Caddesi'nde gecenin bu geç saatinde bir otobüs seferi hiç olmadı.

Otobüs gittikçe hızlanarak yaklaşıyor, yandaki iki tekerlek kaldırımda ilerliyor, öne atılıp tabancamı çekiyor, geniş ön cama nişan alıyorum. Rüya gibi, hava karanlık, devasa bir belediye otobüsü, SERVİS DIŞI ışıklı levhası yanarak yokuş aşağı bir hayalet gemi gibi iniyor. İyice yakın şimdi, sürücüyü görebiliyoruz, yirmili yaşların başında, beyaz ırktan, güneşliği arkasında kalacak şekilde bir beyzbol kepi takan, küçük, bakımsız bıyıklı, yaşadığı maceranın heyecanıyla gözleri iri iri açılmış bir genç. Yanında yine aynı yaşlarda ve yine beyzbol kepi takmış bir siyahi arkadaşı var. Siyahi genç körüklü ön kapıyı açıp dışarı doğru eğiliyor, "Yiii-huu," diye bağırıyor. Herkesin yapmak istediği bir şey var, demek ki bu gençlerin de en çok istediği şey bir belediye otobüsünü çalıp şehirde tur atmak.

Kaldırımda bizimle birlikte duran yeniyetme gençler kahkahalar atarak alkışlıyorlar. Andreas ön farlara gözlerini dikmiş, bense elimdeki tabancayı ne yapacağımı bilemeden duruyorum. Hiçbir şey yapmayacağım galiba, geçip gitsinler.

"Öyle olsun," diyor Andreas.

"Ne öyle olsun?"

Ama çok geç. Bütün vücuduyla dönüyor, yarısına kadar içtiği sigarayı arkaya yani bara doğru fırlatıp birden otobüsün önüne atlıyor.

"Hayır," diyecek kadar zamanım oluyor sadece, soğuk, hüzünlü, iki hece. Zamanlamayı, vektörü, otobüsle adamın kendi hızlarında nasıl çarpışacağını hesaplamıştı. *Güm!*

Otobüs tiz bir fren sesiyle duruyor, sanki zaman ve dünya da duruyor o anda: tuvaletli genç kız yüzünü, gotik giyimli gencin kolunun altına gizlemiş... ben elimde rasgele otobüse doğrultulmuş tabancamla ağzım hayretle açık... otobüs yan dönmüş, burnu yolda, arkası kaldırıma çıkmış durumda. Sonra Dedektif Andreas yavaşça yerinden kayıp yola düşüyor, bar kalabalığı dışarı fırlayıp çevreme doluşuyorlar. Hep bir ağızdan konuşup bağrışıyorlar. Otobüsle tur atan gençle arkadaşı da otobüsün merdivenlerinden iniyor ve Andreas'ın haşat olmuş vücudundan birkaç adım geride şaşkınlıktan ağızları açık kalakalıyorlar.

Daha sonra Dedektif Culverson yanımda belirip kuvvetle bileğimi kavrıyor ve elimdeki tabancanın namlusunu dikkatle yere çeviriyor. McGully kalabalığın arasından kendine yol açmak için onları iterek ve "Polis!" diye bağırıp rozetini havada sallayarak geliyor. Öteki elinde Coors marka birası, ağzında da puro var. Phenix Caddesi'nin ortasında diz çöküp Andreas'ın boynuna parmağıyla dokunuyor. Culverson'la hayret içindeki kalabalığın ortasında duruyoruz, ağzımızdan çıkan sıcak hava soğuk havayla birleşip buharlaşıyor, Andreas'ın başıysa iyice dönmüş, boynu kırılmış. Hayatta değil.

"Eee Palace, ne düşünüyorsun?" diye soruyor McGully, doğrulup bana bakıyor. "İntihar mı cinayet mi?"

ÜÇÜNCÜ KISIM

Hüsnükuruntu

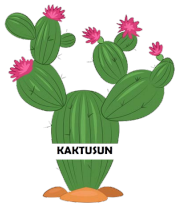
27 Mart, Salı

Sağ Açıklık 19 11 43.2

Deklinasyon -34 36 47

Uzanım 83.0

Delta: 3.023 Astro-birim



1.

"Tanrım, Henry Palace, ne oldu sana?"

Altı yıldır görmediğim eski sevgilimin dediklerinin fazlasıyla sert olduğunu düşünüyorum, ta ki yüzümün, gözümün ne halde olduğunu hatırlayana kadar. Elimi havaya kaldırıyorum, gazlı bezi düzeltip elimi bıyığımda gezdirdikten sonra çenemdeki kirli sakalı yokluyorum.

"Zor birkaç gün geçirdim," diyorum.

"Buna çok üzüldüm."

Sabahın altı buçuğu, Andreas öldü, Zell öldü, Toussaint öldü, bense Cambridge'de, Charles Nehri'ndeki bir yaya köprüsünün üzerinde Alison Koechner ile muhabbet ediyorum. Ve ilginç bir şekilde güzel burası, sıcaklık on derecenin üstünde olmalı, sanki Massachusetts eyalet sınırını geçince birden güney enlemlere geldim. Buradaki her şey, sakin bahar esintisi, şafağın ilk ışıklarının köprünün üzerindeki pırıltısı, nehrin rahatlatıcı şırıltısı, hepsi başka bir zaman ve başka bir yerde keyifli olabilirdi. Ama gözlerimi kapayınca yalnızca ölüm aklıma geliyor: Otobüsün ön tamponunda dümdüz olan Andreas, göğsünde delik açıldıktan sonra duvara yapışan J. T. Toussaint, tuvaletteki Peter Zell.

OLSUN BELGESİZ KAKTÜS TEAM

"Seni görmek ne kadar güzel, Alison."

"Pekâlâ," diyor.

"Ciddiyim."

"Şimdilik bu konuya girmeyelim."

Eskiden orkide kızılı karmakarışık görünümlü olan saçını artık bir yetişkine uygun boyda kestirmiş, bir sürü saç tokasıyla tutturup topuz yapmış. Gri pantolon, aynı renk blazer ceket var üstünde, yakasında da altından ufak bir iğne. Gerçekten de muhteşem görünüyor.

"Eee," diyor Alison ve ceketinin iç cebinden ince ve beyaz bir mektup zarfı çıkarıyor. "Şu arkadaşın, Bay Skever?"

"O benim arkadaşım değil," diyorum parmağımı havaya kaldırarak. "Nico'nun kocası."

Kaşını kaldırıyor. "Nico, kız kardeşin değil mi?"

"Asteroit yüzünden," diyorum daha fazla açıklamadan. Ani bir evlilik. Yıldırım nikâhı. Olabilecek en yıldırım nikâh. Alison kafasıyla onaylıyor. "Vay be." Nico'yu on iki yaşındaki haliyle, yani büyüdüğünde asla evlenmeyecek biri olarak tanıdı. Gizlice sigara içen, dedesinin buzdolabından bira çalan, saçlarını garip biçimlerde kestiren, disiplin sorunu olan biri olarak.

"Tamam o zaman. Enişten Skeve diyeyim. Adam bir terörist."

Gülüyorum. "Hayır. Skeve terörist filan değil. Aptalın teki."

"İki grubun ortak paydası fazlasıyla geniş olabiliyor, senin de fark edebileceğin gibi."

İç çekerek arkamı köprünün paslanmış yeşil çelikten korkuluğuna dayıyorum. Yan taraftan nehrin yüzeyini yara yara, bir yarış kayığı geçiyor. İçindeki ekip geçerken söylenip duruyor. Bu çocukları beğeniyorum. Kürek çekmek, formda kalmak, günlük programlarına uymak için sabahın altısında kalkan bu çocukları seviyorum.

"Şuna ne dersin?" diyor Alison, "Amerikan hükümetinin uzun zamandır böyle bir felaketi beklediğini, bunun için bir kaçış planı yaptığını söylesem. Gizlice, yaşanabilir ve asteroitin yok edici etkilerinden uzak bir yerde insanlığın en zeki ve aydın

kesiminin barınabileceği, güvenle türlerin yeniden iskân edilebileceği bir yer yapıldığını söylesem."

Yüzümü ellerimle kapıyorum ve elim yanağıma değince yanağımdaki hissizliğin artık keskin bir acıya dönüştüğünü fark ediyorum.

"Delice olduğunu söylerdim. Hollywood saçmalığı."

"Haklı da olurdun. Ancak yeterince aklı başında olmayanlar da var."

"Tanrı aşkına." Derek Skeve'in hücresindeki ince döşeğinde yatışı, şımarık bir soytarı gibi gülümsemesi aklımda. *Ne dediğini anlıyorum Henry ama bu bir sır.*

Alison beyaz zarfın içindeki yeni görünümlü üç parça kâğıdı açıp bana uzatıyor. Tüm bunları boş ver, çözmen gereken bir cinayet var, demek istiyorum ama yapamam. En azından bugün... Bugün olmaz.

Üç aralıklı satırlarla yazılmış sayfalarda bir filigran ya da bir teşkilat damgası yok. Onun yerine aralarda kalın bir siyah çizgiyle üzeri çizilip saklanmış kısımlar var. 2008'de Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'nin Stratejik Planlama Müdürlüğü'nce İç Güvenlik Bakanlığı, Savunma Bakanlığı Tehdit Azaltma Dairesi ve NASA'nın da dahil olduğu Amerika'nın on atlı gizli teşkilatının kaynakları ve çalışanları için bir masa başı çalışması yapılmış. Plan "küresel bir felaketin boyutlarının belli bir eşiği aşması üzerine" ve "erken uyarı" halinde, yani başka bir deyişle şimdi içinde bulunduğumuza benzer bir durumda, buna karşı alınabilecek her türlü önlemi içeriyormuş. Nükleer karşı saldırı, ihtiyaca göre uygulanacak taktikler ve kinetik seçenekler. Sonuç olarak alınacak en gerçekçi önlemin sivil bir savunma olduğuna karar verilmiş.

Ciddiyetten uzak bir şekilde esniyorum. Hâlâ ilk sayfadayım. "Alison?"

Yavaşça gözlerini deviriyor. Bu ufak, nazik iğneleme o kadar tanıdık ki kalbim sıkışıyor. Kâğıtları geri alıyor. "Bir fikir ayrılığı vardı, Palace. Lawrence Livermore'dan Dr. Mary Catchman isimli bir astrofizikçi hükümetten önceden bir adım atmalarını, Ay'da

yaşanabilir bir ortam kurmalarını istedi. Maia ortaya çıktığında bazı kişiler, Savunma Bakanlığı'nın bu karşı görüşü benimsediğine, bu güvenli cennetin gerçekleştiğine ikna oldular."

"Üsler mi?"

"Evet."

"Ay'da mı?"

"Evet."

Gözlerimi kısarak gri güneşe bakıyorum, Andreas otobüsün ön tamponuna yapışmış, yavaşça aşağı kayıyor. *Keşke.* Gizli kaçış üsleri. İnsanların bu felaketle yüzleşmekteki beceriksizliği, felaketin kendisinden daha da beter.

"Yani, Derek askeri bir alanda ATV'siyle dolaşarak gizli plan, kaçış kapsülü veya dev bir mancınık mı arıyordu?"

"Onun gibi bir şey."

"Ama bu onu terörist yapmaz."

"Biliyorum ama öyle kabul edilir. Askeri adalet sistemi böyle çalışıyor. Damgalandı mı yapılacak bir şey yok."

"Şey, bu adamın hastası değilim ama Nico onu seviyor. Yapabilecek hiçbir..."

"Hiçbir şey yok. Hiçbir şey." Alison uzun uzun nehirle paralel ilerleyen kulelere, ördeklere ve bulutlara bakıyor. İlk öptüğüm kız değil ama şu âna kadar hayatımda en çok öptüğüm kız o. "Üzgünüm ama benim bölümüme girmiyor."

"Senin bölümün ne ki?"

Cevap vermiyor, vermeyeceğini biliyordum. Hiçbir zaman bağlantıyı koparmadık, ara sıra e-postayla haberleşip iki yılda bir telefon numaralarımızı paylaştık. New England'da yaşadığını, federal bir kuruluş için benden daha yetkili düzeyde çalıştığını biliyordum. Benimle çıkmadan önce veterinerlik okuluna gitmek istiyordu.

"Başka sorun var mı Palace?"

"Hayır." Önce nehre sonra da ona bir göz atıyorum. "Bir dakika. Evet. Bir arkadaşım neden Pakistanlıların asteroiti nükleer bombayla yok etmelerine izin vermediğimizi sordu."

Alison neşesizce gülüyor, kâğıdı küçük şeritler halinde parçalamaya başlıyor. "Arkadaşına de ki," diyor şeritleri daha küçük şeritlere bölerek, sonra onları daha da küçük parçalara bölerek, "vururlarsa –ki vurmayacaklar– ancak ama diyelim ki vurdular bir yerine binlerce daha küçük ama yine de yıkıcı etkileri olan asteroitimiz olur. Binlerce radyasyonlu asteroit."

Bir şey demiyorum. Ufacık fakat becerikli elleriyle Alison kâğıt parçacıklarını Charles'ın sularına yediriyor ve bana dönüp gülümsüyor.

"Her neyse Dedektif Palace," diyor. "Sen ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey," deyip yüzümü çeviriyorum. "Gerçekten hiçbir şey."

Yine de kendimi tutamayıp ona Zell vakasını anlatıyorum. John F. Kennedy'ye doğru yürüyoruz, Memorial Yolu'ndan çıkmış Harvard Meydanı'na geçerken olayın tüm ayrıntılarını anlatıyorum. Sonra ona profesyonel bir bakış açısıyla bu dosyadan ne gibi bir anlam çıkardığını soruyorum. Eskiden gazete standı olan bir büfeye geliyoruz, Noel ışıkları asılmış, dışında, homurdanan ufak bir tankı andıran ve kasılarak mırıldanan bir jeneratörü olan bir yer. Camları karartılmış, ön kapıya yapıştırılan kartona büyük siyah harflerle *Kahve Doktoru* yazılmış.

"Pekâlâ," diyor Alison yavaşça ben kapıyı onun için açıp tutarken. "Daha kanıtı bile incelemeden kesinlikle doğru sonuca ulaşmışsın gibi görünüyor. Yüzde doksan beş ihtimalle bu adam da intihar edenlerden."

"Evet," diyorum.

Eski gazete standının içi karanlık, iki ampul ve ip şeklinde bir yılbaşı ışığı, eski bir yazar kasa, bir tane de bodur, parlak ve tezgâh üzerinde kara bir tank gibi duran espresso makinesi var.

"Hoş geldiniz insanlar," diyor standın sahibi, Asyalı bir çocuk. Belki on dokuz yaşında. Basık tepeli hasır şapkası, kemik çerçeveli bir gözlüğü ve bir tutam seyrek sakalı var. Alison'a neşeli bir

selam veriyor. "Her zamanki gibi sizi ağırlamak benim için bir zevktir."

"Teşekkürler, Kahve Doktoru," diyor Alison. "Hangisi önde?"

"Bakalım."

Tezgâhın uzak ucunda yedi tane kâğıt kahve bardağı sıralanmış. Her birinin üzerine bir kıtanın ismi yazılı. Birkaçını eğip sallıyor ve her birine kaç tane kahve çekirdeği konmuş diye bakıyor.

"Antarktika. Kesinlikle."

"Hüsnükuruntu," diyor Alison.

"Öyle mi?"

"Her zamankinden iki tane."

"Dileğiniz benim için bir emirdir," diyor ve hızla zarif görünümlü iki seramik kahve fincanı çıkarıyor. Espresso makinesinin buhar borusunu sütle dolu paslanmaz çelikten bir sürahiye daldırıp çalıştırıyor.

"Dünyadaki en iyi kahve," diyor Alison.

"Yüzde beş ihtimal ne?" diye soruyorum espresso makinesi tıkırdayıp ıslık çalarken.

Alison hafifçe gülümsüyor. "Bunu diyeceğini biliyordum."

"Sadece merak ettim."

"Henry," diyor Alison, delikanlı bize iki küçük boy kahve verirken. "Sana bir şey söyleyebilir miyim? Bu davayı sonsuza dek kovalayabilirsin. Tüm sırları keşfedebilirsin, bu adamın ölümünden doğumuna, hatta babasının ve onun da babasının doğumuna kadar bütün hayatını öğrenebilirsin. Fakat dünya yine de sona erecek."

"Evet. Evet, biliyorum." Büfenin bir köşesinde, Kahve Doktoru'nun bizim için yerleştirdiği bir plastik masadayız. "Fakat yüzde beşlik ihtimal ne, senin gözlemine göre?"

İç çekiyor. Yüzünde yine o kibar ve iğneleyici bakış.

"Yüzde beşlik ihtimal, Toussaint'in sana küllük ile saldırması ve ondan sonra kaçmaya kalkışması. Üstüne üstlük üç silahlı

dedektifin olduğu bir odada. Boşuna çaba. Bu bir çaresizlik hareketi."

"McGully onu idam ettirmekle tehdit etti."

"Göstermelikti."

"Korkmuştu ve göstermelik oldğunu bilmiyordu."

"Elbette, elbette." Kafasını düşünceli düşünceli eğiyor. "Ancak aynı anda sen de ufak çapta şiddet gerekçesiyle tutuklanacağını söyleyerek tehdit ediyordun."

"İki haftalık. Motor dolandırıcılığı. Göstermelik bir tehditti."

"Evet," diyor. "Ama göstermelik bir tehdit için bile evini arayacaktın değil mi?"

Alison espressosundan bir yudum içmek için duruyor. Bense kendi kahvemi olduğu gibi bırakıp ona bakakalıyorum. *Ah, Palace,* diye içimden geçiriyorum. *Palace. Lanet olsun.* Kahvehaneye üniversite çağlarında bir kız geliyor. Kahve Doktoru ona, "Hoş geldin ey insan," deyip makinesini çalıştırıyor. Kız da AVRUPA yazan bardağa bir kahve çekirdeği atıyor.

"Yine de yüzde beşlik bir ihtimal," diyor Alison. "Fakat ihtimaller konusunda ne derler bilirsin."

"Evet." Kahvemden bir yudum alıyorum. Meğerse çok lezzetliymiş. "Evet, evet, evet."

Başım dönüyor. Hissedebiliyorum. Kahve, sabah. Yüzde beşlik ihtimal.

Doksan üçüncü kuzey yolunda, sabahın sekizinde, saatte doksan kilometre hızla ilerliyorum. Yolda başka hiçbir araç yok.

Lowell ile Lawrence arasında telefonum tam kapasite çekiyor. Ben de Nico'yu arayıp uyandırıyorum ve ona kötü haberi veriyorum. Derek'in aptalca bir şeye bulaştığını, oradan kurtulamayacağını söylüyorum. Ayrıntıları törpüleyerek anlatıyorum. Terörist kelimesini, gizli organizasyonu veya Ay hakkındaki planları ise belirtmedim. Sadece Alison'ın şu anki askeri adalet sistemi

hakkında anlattıklarını, adamın mimlendiğini yani hiçbir yere gidemeyeceğini söylüyorum.

Samimi ve açık sözlüyüm: durum bu, yapacak bir şey yok. Ondan ağlamaklı, kindar veya öfkeli bir tepki gelmesini bekliyorum. Fakat bunlar yerine bir sessizlik oluyor. Telefonuma bakıp çekip çekmediğini kontrol etiyorum. "Nico?"

"Evet, buradayım."

"Yani, anlıyor musun?"

Kuzeye dönüyorum. Durmadan kuzeye, eyalet sınırının yukarısına. New Hampshire'a hoş geldiniz. Özgür Yaşa ya da Öl.*

"Evet," diyor Nico, sigara dumanını üflemek için duraksıyor. "Anlıyorum."

"Derek büyük ihtimalle zamanının geri kalanını o tesiste geçirecek."

"Tamam, Henry," diyor, yarasına basmışım gibi. "Anladım. Alison'la görüşmen nasıldı?"

"Ne?"

"Alison nasıl görünüyor?"

"Şey, iyiydi," diyorum. "Gerçekten iyi görünüyordu."

Her nasılsa sohbet farklı bir noktaya çekiliyor, Nico, bana Alison'ı her zaman için sevdiğini anlatıyor, geçmiş anılarımızı paylaşıyoruz: çocukluğumuz, dedemizin evindeki ilk günler, sonra flörtlerimizle bodrumdaki kaçamaklarımız. Ortamdan uzaklaşıyor, sanki eskiden olduğu gibi, yani iki çocuk gibi, gerçek bir dünyadaki iki kardeş gibi konuşuyoruz.

Nico'yla muhabbetimiz bittiğinde neredeyse evdeyim. Concord metro bölgesinin güneyine çeviriyorum arabayı, telefonum hâlâ çekiyor, hemen birini daha arıyorum.

"Bay Dotseth?"

"Selam evlat. Dedektif Andreas'a olanları duydum. Tanrım."

"Biliyorum, biliyorum. Dinle, çevreye bir kere daha bakınacağım."

"Hangi çevreye?"

---

* New Hampshire'ın resmi eyalet mottosu.

OLSONSTO KAKTÜS TEAM

"Bow Bog Caddesi'ndeki evin çevresine. Dün intihar davası için şüpheliyi tutuklamaya gittiğimiz yer."

"Evet, iyi işti ama adamı vurup öldürmeniz dışında."

"Evet efendim."

"Hey, Henniker'daki ahmakları duydun mu? İki çocuk üzerinde evrak çantası olan bir amortisör lastiği kıçlarına bağlayıp şu iki kişilik bisikletlerden birine binmişler. Eyalet polisi bunları çevirmiş, evrak çantası *escopetas* ile yani şu Meksikalıların küçük av tüfekleriyle doluymuş. Elli bin dolarlık ateşli silahla çevrede bisikletle dolanan çocuklardan bahsediyoruz burada."

"Evet."

"Bugünün fiyatlarıyla tabii."

"Evet. Şey, Denny, ben o eve bir kere daha bakmak için gidiyorum."

"Hangi eve?"

J.T. Toussaint'in evini çevreleyen olay yeri bant şeridi gelişigüzel ve beceriksizce çekilmiş. İnce sarı çizgili şeffaf kâğıt şerit verandanın desteklerinden, meşe ağacının bel vermiş dallarından birine, oradan da tüm bahçeyi aşıp posta kutusunun bayrağına sarılmış. Her bağlandığı yer gevşek, kayıyor ve rüzgârın etkisiyle sallanıyor, sanki hiçbir önemi olmayan bir doğum günü partisi süsü.

Güya dünkü silahlı çatışmadan sonra bu ev yetkililer tarafından elden geçirildi ve koruma altına alındı. Ancak ilk olarak şeridin özensizce çekilişinden, ikinci olarak da hiçbir şeyin yerinden kıpırdatılmamasından dolayı bu konuda pek emin değilim. Toussaint'in salonundaki yıpranmış, lekeli mobilyalar dün oldukları yerlerdeler. Memur Michelson'ın yumurtalı sosisli bir sandviç yiyip çevrede boş boş dolandığı, koltukların minderlerini kaldırıp yerine bıraktığı, buzdolabını açıp göz attıktan sonra esneyip mesaisini bitirdiği kolayca tahmin edilebilir.

Altı ayrı büyük kan lekesi oturma odası halısının üzerinde ve girişteki kısa koridorun ahşap zemininde siyah, pas kırmı-

zısı renginde takımadalar oluşturuyor. Gözümden gelen kan; Toussaint'in alnındaki kesikten ve onu öldüren birkaç kurşun yarasından akan kan...

Kanın etrafından ve üzerinden dikkatlice geçiyor, sonra da oturma odasının ortasında duruyorum. Farley ve Leonard'ın önerdiği gibi evi aklımdan çeyrek dilimlere bölüyor, sonra gerçek bir arama başlatıyorum. Evi karış karış inceliyorum, gerektirdiğinde yüzüstü emekliyorum, rahatsız edici de olsa bir şekilde Toussaint'in yatağının altına bile girmeyi başarıyorum. Darmadağın bir dolaptan seyyar merdiven çıkarıp onunla tavana çıkıp zayıf zemini yokluyorum. Döşeme altı boşluğunda yalıtım lifleri ve kadim sırlar içeren tozlar dışında hiçbir şey yok. Toussaint'n yatak odasındaki dolabını dikkatlice arıyorum ama neyin peşindeyim ki? Pahalı kemerlerin bulunduğu ve içlerinden bir tanesinin kayıp olduğu bir rafın mı? Ana Cadde'deki McDonald's'ın erkekler tuvaletinin planın mı? Bilmiyorum.

Her neyse. Pantolonlar, gömlekler, tulumlar. İki çift bot. Hiçbir şey yok.

Yüzde beşlik bir ihtimal olarak hesaplamıştı Alison. Yüzde beş.

Kilerin yanındaki ufak bir kapı, betondan yapılma korkuluksuz bir merdivene ve karanlık bir bodruma açılıyor. İpi çekilerek açılan tek bir ampul ve bozuk bir kaynatma kazanının karşısında bir köpeğin yatağı var burada. Köpeğin yatması için konulmuş bir yastık, ısırılmış oyuncaklar, iyice yalanmış bir yemek kabı ve dibinde azıcık miktarda kirli su bulunan başka bir kap.

"Zavallı şey," diyorum yüksek sesle ve Houdini, sanki çağrılmış gibi merdivenin başında ortaya çıkıyor, ufak paspası andıran dağınık kafası, sararmaya yüz tutmuş dişleri, fal taşı gibi açık gözleri ve gri benekli beyaz kürküyle.

Ne yapmalıyım? Biraz domuz pastırması bulup onun için pişiriyorum. Houdini yemeğini yerken mutfak masasında oturup Peter Zell'in tam karşımda oturduğunu hayal ediyorum.

Gözlüğünü çıkarıp yanına koymuş, gözlerini yaptığı hassas işe odaklamış. Dikkatle ezilip beyaz tozlara dönüştürülmüş ağrı kesici ilaçlarını burnuna çekiyor.

Bir anda ön kapı küt diye kapanıyor. Sandalyeden fırlarken sandalye de düşüp ikinci bir küt sesi çıkarıyor. Houdini havaya bakıp havlıyor. Ev boyunca kapıları açarak, "Polis!" diye bağırarak olabildiğince hızlı koşuyorum.

Hiçbir şey yok, sessizlik, bembeyaz avlu ve gri bulutlar.

Yola doğru koştum, dengemi kaybedip bir metre boyunca kaydıktan sonra tekrar toparlanıyorum. Nefes nefese, "Polis!" diye bağırıyorum yolun bir yönüne, sonra da öteki yönüne. Her kimse çoktan gitti. Bunca zamandır aradığım şeyi aramak için mi buradaydılar yoksa hemen girip çıktılar mı? Ve şimdi de ortadan kayboldular.

"Hay aksi," diyorum alçak sesle. Dönüp yere bakıyorum, karda kaçanların ayak izlerini kendiminkilerden ayırt etmeye çalışıyorum. Sanki sırayla yağmak için anlaşmışçasına düzgün bir şekilde lapa lapa kar yağıyor. Kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönüyor.

Houdini kapı eşiğinde yalanıyor. Daha fazla yemek istiyor.

Bekle, bir dakika. Kafamı kaldırıp evi, ağacı ve bahçeyi inceliyorum.

"Bir dakika."

Eğer Houdini kaynatma kazanının orada yaşıyorsa köpek kulübesinde ne var?

Cevap basit. Haplar var. Haplar ve başka bir sürü şey.

Her bir büyük zarfa üzerinde üreticisinin veya ilacın ismi yazan otuz ya da altmış miligramlık hapların bulunduğu şişelerden doldurulmuş. Hapların çoğunluğu MS Contin. Ama başka çeşitleri da var: Oxycontin, Dilaudid, Lidocaine. Altı kalın zarf, her birinde yüzlerce hap. Beyaz mumlu kâğıtlarla dolu ufak bir karton kutu ve eczanelerde bulunabilecek türden bir hap ezicisi de

var içeride, başka bir kutudaysa Market Basket'in* kese kâğıdıyla sarılmış kalkık burunlu otomatik bir tabanca, günümüzün şartlarında binlerce dolar eder. Koyu renkli sıvılar içeren şişeler, her biri plastikler içinde gelişigüzel paketlenmiş düzinelerce şırınga. Başka bir Market Basket kese kâğıdında ise yüzlük banknotlar halinde para.

İki bin, üç bin.

Beş binden sonra saymayı bırakıyorum. Ellerim titriyor, bu yüzden de sayamıyorum ama çok var, hem de çok.

Olay yeri bantları için arabama doğru topallıyorum. Düzgün bir şekilde çevreyi bantlıyorum, sağlam ve gergin bir şekilde. Houdini bu sırada benimle birlikte bant şeridini dolanıyor, sonra da yanımda nefes nefese duruyor, onu Impala'ya davet etmiyorum ama girmesini de önlemeyeceğim.

"Sedyeci. Kardeşim. Buna asla inanmayacaksın." McGully pencerede, hafiften kafası güzel. Odaya tatlı, ağır bir koku hâkim. "Yani bu Henniker'deki palyaçolar bisikletleriyle arkalarına evrak çantasını–"

"Duydum."

"Ah," diyor. "Boş versene."

"Marihuana mı tüttürüyorsun?"

"Birazcık, evet. Öyle yapıyorum. Zor bir hafta oldu. Bir adamı vurdum, hatırlıyorsun değil mi? İster misin?"

"Sağ ol, kalsın."

Toussaint'in evindeki vurgunumu, hikâyenin devamı olduğunu keşfettiğimi anlatıyorum. Gözleri ışıltılı, bana bakıp zaman zaman ufak sarılmış cigarayı içiyor, sonra da dumanı penceredeki aralıktan dışarı üflüyor. Culverson görünürde yok, Andreas'ın masası boş, bilgisayarının yüzü duvara dönük, telefonunun kablosu çıkarılmış. Sanki yıllardır boş duruyormuş gibi.

"Yani adi herif bize yalan söylüyordu," diyor McGully. "Sana

* Bir ucuzluk marketi. *-çn*

bunu ben de söylerdim. Bir uyuşturucu satıcısı o. Arkadaşına uyuşturucu ayarladı, arkadaşı da intihar etti."

"Doğru olabilir, ancak Toussaint'e uyuşturucuyu veren Zell. Kız kardeşinin boş reçetesini çaldı."

"Aha." Çenesini kaşıyarak sırıtıyor. "Bak ne var, biliyor musun? Kimin umurunda?"

"Evet," diyorum. "İyi bir nokta."

"Suç mahallindeki köpek değil mi lan bu?"

"Belki..." diyorum ve McGully, "Belki ne?" diyor. Gergin bir şekilde odada volta atmaya başlıyorum, köpek de benim ardımdan volta atıyor. "Belki şöyle oldu. Peter, Toussaint'e haziranda hapları getirdi. Takıldılar, kafayı buldular. Sonra Peter yakalanıp bu işi bıraktı. J.T. ise işi devam ettirdi. Belki bir noktada sabit bir müşteri kitlesi edinip satışları coşunca fazlasıyla paraya sahip olmaya alıştı. Bu yüzden de yeni bir kaynak edindi."

"Evet!" diyor McGully coşkunlukla. Yumruğunu masaya geçiriyor. "Herhalde seni lastik zinciriyle öldürmeye çalışan kişi de aynı kişidir."

Ona bakıyorum. Benimle apaçık bir şekilde dalga geçiyor. Sandalyeme oturuyorum.

McGully'e Bow Bog Caddesi'ndeki evin kapısının küt diye kapanması olayını anlatmanın manası yok. Çünkü bir şeyler hayal ettiğimi ya da hayalet olduğunu söyleyecek ama ben öyle olmadığını biliyorum. Birisi o ilaçları bulmamı istemedi. Bu kişi J.T. Toussaint değildi. Çünkü Toussaint ölü bir şekilde Concord Hastanesi'nin morgunda yatıyor.

Houdini, Andreas'ın masasının altını kokladıktan sonra kestirmek için uzanıyor. Cep telefonum çalıyor.

"Alo? Dedektif Palace mı?"

Naomi Eddes. Sesi gergin, bu yüzden ben de, çocuk gibi geriliyorum.

"Evet, benim."

McGully'nin gözleri üstümde. Ben de masamdan kalkıp pencereye doğru yürüyorum.

"Ne var ne yok?"

"Ben sadece…" Telefon bir saniyeliğine hışırdıyor. Bağlantıyı kaybetmiş olabilirim diye kalbim korkuyla çarpıyor.

"Bayan Eddes?"

"Buradayım. Şey sadece… davanızda yardımcı olabilecek bir şey aklıma geldi de."

2.



"İyi akşamlar," diyor. Ben de, "İyi akşamlar," diyorum. Sonra bir iki saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. Naomi Eddes önü boydan boya siyah düğmeli parlak kırmızı bir elbise giymiş. Bense korkunç görünüyorum, eminim. Keşke bir yerde durup günlük büro kıyafetimi, gri ceket ve mavi kravatımı, bir kadınla geçirilecek akşam yemeği için daha uygun bir şeyle değiştirseydim. İşin gerçeği tüm ceketlerim gri ve tüm kravatlarım mavi.

Eddes, Concord Heights'da, Airport Caddesi'nin güneyinde bir mahallede yaşıyor. Yeni bir mahalle burası. Sokak isimleri meyve isimlerinden oluşuyor. Buradaki inşaatlar asteroitin yarattığı ekonomik durgunluk nedeniyle yarım kaldı. Eddes, Ananas Sokak'ta yaşıyor. Kivi Sokak'tan itibaren batı tarafına doğru her şey yarım yamalak. Yerin altından çıkarılmış dinozor iskeletlerine benzeyen çıplak tahta parçaları. Bitmemiş çatılar, kırılıp dökülmüş iç teçhizat, hiçbir zaman kullanılamamış ama pirinç ve bakır için talan edilmiş mutfaklar.

"İçeri gelemezsin," diyor Naomi. Kapıdan dışarı çıkıyor. Paltosunu koluna asmış. Dazlak kafasında bir şapka. Daha önce gördüğüm türden bir şapka değil bu. Kız usulü bir fötr şapka sanki. "Ortalık dağınık. Nereye gidiyoruz?"

KAKTÜS TEAM

"Siz dediniz ki..." Arabama doğru yürüyor. Onu takip ediyorum. Garaj yolunun üzerindeki çamurlu buzda azıcık kayar gibi oluyorum. "...dosyayla ilgili bilginiz olabileceğini söylemiştiniz. Peter'ın ölümü hakkında."

"Bilgim var," diyor. "Yani, öyle zannediyorum. Bilgi değil. Sadece, fikir gibi bir şey. Yüzünüze ne oldu?"

"Uzun hikâye."

"Acıyor mu?"

"Hayır."

"İyi."

Yaralı gözüm gün boyunca iyi durumdaydı. Ama şimdi tam hayır dediğim sırada yoğun bir ağrı gözümden başlayarak yüzümün sağ tarafını kaplıyor. Sanki yaram beni yalan söylediğim için cezalandırıyor. İyi gözümü kırpıp mide bulantısına tahammül etmeye çalışıyorum. Naomi arabanın yanı başında eski kuşaktan biri gibi ona kapıyı açmamı bekliyor. Ben de öyle yapıyorum. Kendi tarafıma bindiğim sırada, Naomi eğilmiş, arabanın önündeki bilgisayara neredeyse büyülenmiş gibi bakıyor.

"Eee, fikriniz nedir?"

"Bu nasıl çalışıyor?"

"Bu sadece bir bilgisayar. Emniyetin başka mensuplarını herhangi bir zaman takip edebiliyorsun."

"Kİ'nin açılımı nedir?"

"Komuta İzleme. Bu dosyayla ilgili fikriniz nedir?"

"Sanırım pek önemli bir şey değil."

"Pekâlâ."

Camdan dışarıyı ya da camdaki kendi hayaletimsi yansımasına izliyor. "Akşam yemeği hakkında niye konuşmuyoruz?"

Eddes, Somerset Lokantası'na gitmeyi kabul etmiyor. Geriye sadece barlar, sahte hazır yemek restoranları ve Panera kalıyor. Boston'da iyi olup hâlâ açık olan bir yer biliyorum. Sahipleri fiyat teftişlerinden rüşvet yoluyla kaçmışlardı. Hâlâ beyaz örtülü masa deneyimini sunabilen bir yer. Ancak insanların dediğine göre sahip olduğum tüm paraya mal olabilir.

Dolayısıyla Naomi ile Bay Chow'un yerine gidiyoruz. Birbirimize dumanı tüten yasemin çayı fincanları üzerinden bakıyoruz. Yağ lekesi kaplı muşambayla örtülü bir masadayız.

"Eee, nasıl gidiyor?"

"Ne?"

"Affedersin, nasıl dersiniz polis dilinde?" Alaycı bir ufak gülümseme. "Davanın durumu nasıl?"

"Şey, aslında bir şüpheliyi gözaltına aldık."

"Yaptınız mı? Ve nasıl gitti?"

"İyi."

Daha fazlasını anlatabilirim ama anlatmıyorum. Şüpheli bana New Hampshire eyalet evi maketiyle saldırdı. Şüpheli uyuşturucu satıcısıydı veya kurbana satış yapıyordu ya da kurbandan alım yapıyordu. Şüpheli öldü. Bayan Eddes tüm bunları bilmemekten memnun görünüyor. Her neyse, yemek hızlı geliyor. Büyük ve hantal görünümlü bir döner sehpada, etli hamur, çorba ve cevizli tavuk servis ediliyor. Masamızın yakınındaki vitrinde pembe neon lambalarda *Chow! Chow!* kelimeleri yanıp sönüyor.



"Davam hakkındaki fikriniz neydi?"

"Bakın ne diyeceğim?"

"Ne?"

Bunu yapacağını biliyordum. Önemsizmiş gibi göster, geciktir, atla. Onu çok iyi tanıdığım için kendimi garip hissediyorum.

"Önce bir saat vakit geçsin."

"Bir saat mi?"

"Henry, lütfen. Ben gerçekten …"

Samimiyetle bana bakıyor, yüzünde alaycı bir ifade var ve bu son derece hoşuma gidiyor. Gözlerindeki netlik, solgun yanakları, tıraşlanmış biçimli kafası. "Size bir şey söylemem gerektiği için aradığımı biliyorum. Ama gerçeği söylemek gerekirse, ben sadece, sadece bir insanla yemek yemeyi sevdiğimi düşünüyordum."

"Elbette."

"Biliyor musunuz? Normal bir muhabbet yapsak. Ölüm hakkında konuşmayarak akşam yemeği yesek."

"Elbette," diyorum tekrar.

"Bence böyle bir şey hâlâ mümkün mü denemek isterim."

"Elbette."

İnce, soluk renkli bileğini kaldırıyor. Gümüş saatinin tokasını açıp saatini masanın ortasına koyuyor. "Normal geçireceğimiz bir saat. Anlaştık mı?"

Uzanıp bir anlığına elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

"Anlaştık."

Dediği gibi yapıyoruz, orta halli bir Çin yemeği yiyor, şuradan buradan konuşuyoruz.

Çocukluğumuzdaki dünyayı, öncenin o eski yabancı bir dünyasını, son on ile on beş yıl öncesinin müziklerini, filmleri, televizyon dizileri, '*B Sync ve Beverly Hills, 90210, The Real World* ve *Titanik*'i konuşuyoruz.

Naomi Eddes, Amerika'nın en az göze çarpan eyaleti dediği Maryland'de, Gaithersburg adında bir banliyöde doğup büyümüş. Sonrasında iki dönemliğine yerel üniversiteye gitmiş. Üniversiteyi "korkunç ancak iyi niyetli" punk rock grubuna solist olmak için bırakmış. Gerçekten ne yapmak istediğini anlayınca lisansını bitirip yüksek lisans yapmak için New York'a taşınmış. Kendini kaptırarak konuşmasına bayılıyorum, sesinde bir müzik var.

"Peki aslında üniversitede ne okumayı isterdin?"

"Şiir." İçeceğinden yudum alıyor. "Güzel şiirler yazmak istedim, sadece odamdaki ufak günlüğüme yazmak istemedim. Güzel şiirler yazıp yayımlamak istedim. Hâlâ istiyorum aslında."

"Sahi mi?"

"Evet efendim. Okula girdim, New York'a gittim, garsonluk yaptım, para biriktirdim. Sadece hazır makarna yedim. Tıpkı senin yaptığın gibi. Ne düşündüğünü biliyorum."

"Ne düşünüyormuşum?"

"Bunların hepsini yaşadıktan sonra sigorta şirketinde mi çalışıyor, diyorsun."

"Yok. Benim düşündüğüm şey o değil."

Aslında bol ve karışık Çin eriştesini çubuklarımla toplarken onun kişiliğini takdir ettiğimi düşünüyorum. Zor bir amacı olan bir kişinin amacını başarmak için gerekli adımları atışını. Tabii ki şimdi artık, yapmak istediğini yapman kolay.

Bu arada Naomi'nin saatindeki akrep bir saatlik hareketini tamamlamış, hatta geçmiş. Döner sehpadaki yemekler bitti; boşalan soya sosu paketlerinden kalanlar tabakta yılan derisi gibi görünüyor. Bu sefer de ben ona kendi hayat hikâyemi anlatıyorum, babamın öğretmen olduğunu, annemin polis merkezinde çalıştığını, ben on iki yaşımdayken öldürüldüklerini.

"İkisi birden mi öldürüldü?" diye soruyor Naomi.

"Evet. Ya, evet."

Çubukları masaya bırakıyor, *eyvah*, diyorum içimden.

Niye bunu anlattığımı bilmiyorum. Çaydanlığı alıyorum, çay çöplerini süzerek çayı dolduruyorum. Naomi sessiz. Etrafa göz gezdirerek bizimle ilgilenen garsonu arıyorum, bir el işaretiyle ona boşalan çaydanlığı gösteriyorum.

Anne babanın öldürülmesi gibi bir olayı anlattığınız zaman, insanlar size sempatilerini göstermek için daha dikkatli, ta gözlerinizin içine bakıyorlar. Gerçek niyetleriyse ruhunuzu gözlemlemek ve orada bu olayın izlerini ve hasarlarını yakalamak. Bu yüzden yıllardır, konuyu daha önceden bilmeyenlere bu olaydan söz etmiyorum. Elbette bu kesinlikle uymam gereken bir şey değil, yine de her şey hakkında söyleyecek bir sözü olan insanları sevmem. Tabii benim hayatım hakkında bir görüş belirtmeye kalkan insanları da hiç sevmem.

Naomi Eddes, neyse ki ben konuşurken sadece, "Aaa öyle mi?" demek dışında bir şey söylemiyor. Gözleri anlattıklarımdan çok etkilenmiş gibi parlamıyor ve "anlamaya" çalışmıyor. Tek yaptığı masum, tek hecelik bir "Aaa" ünlemi çıkarmak.

"Yani annenle baban öldürüldüğü için, hayatını suçlularla mücadeleye adadın, öyle mi? Batman gibi."

"Evet," diyerek ona gülümsüyorum. Son börek lokmamı da kayık tabaktaki zencefilli ve yabani sarımsaklı sosa batırıyorum. "Batman gibi."

Garsonlar gelip döner tepsiyi alıyor. Bu arada biz de sohbete devam ediyoruz. Neon ışıklar birkaç kez yanıp söndükten sonra bir daha yanmamak üzere sönüyor. Lokantayı işleten yaşlı karı koca filmlerdeki gibi uzun saplı el süpürgeleriyle geliyorlar. Tüm sandalyeleri tek tek masaların üstüne ters çeviriyorlar, biz de gidiyoruz.

"Pekâlâ, Dedektif Palace. Fesih şartı nedir, bilir misiniz?"

"Hayır, bilmem."

"Gayet ilginç bir maddedir. Belki de değildir. Sen söyle bakalım."

Naomi portatif plaj iskemlesinde kıpırdanıp biraz daha rahat etmeye çalışıyor. Zaten birçok şey için özür dilemiş olmasam ve Naomi de artık yeter dememiş olsa oturma odamda ev mobilyası olmadığı, sadece bir karton kutunun çevresine yarım halka şeklinde dizilmiş plaj sandalyeleri bulunduğu için yine özür dileyecektim.

"Bir hayat sigortası poliçesinde fesih şartı şudur: Poliçe satın alındıktan sonra poliçe sahibi iki yıl içinde ölürse, sebebi ne olursa olsun, sigorta şirketi tazminatı ödemeden önce ölüm sebebini araştırır."

"Peki," diyorum. "Hayat sigortası poliçelerinde bu hüküm sıkça bulunur mu?"

"Ah, evet," diyor Naomi. "Hepsinde bulunur."

Naomi'nin boşalan bardağına şarap dolduruyorum.

"Peki, uygulanıyor mu?"

"Elbette."

"Öyle mi?" diyorum, bıyığımı sıvazlayarak.

"Bir şey diyeyim mi, Merrimack poliçesi alanlar şanslı," diyor

Naomi, "çünkü daha büyük sigorta şirketlerinin pek çoğunun hesapları tamamen kapatıldı; artık müşterilerine ödeme yapmıyorlar. Merrimack ise bu konudaki müşterilerine, evet, tazminatınızı alabilirsiniz, çünkü poliçenizi hazırlarken sizinle sözleşme yapmıştık, asteroit olsa da olmasa da bu sözleşmeye uyacağız, diyor. Omaha'daki büyük patronun bildiğim kadarıyla İsa'ya inancı çok güçlü."

"Peki," diyorum. "Tamam." Houdini içeri girip yerleri kokluyor, Naomi'ye kuşku dolu bir bakış atıp çabucak dışarı kaçıyor. Ona eski bir uyku tulumundan bir parça kesip banyoda bir yer hazırladım, yanına bir de su kâsesi koydum.

"Fakat bizim şirketin bir politikası var. Buna göre, dolandırılmadığımızdan kesin olarak emin olmadan iş yapmıyoruz. Çünkü pek çok kişi dolandırıcılığa kalkışıyor. Eh ne güzel iş, böylece hayatlarının sonuna kadar köşeyi dönmüş oluyorlar. Sahte bir anne ölümü karşılığında büyük bir tazminat alıp Bahamalar'a uçuyorlar. Bu yüzden biz de dolandırılmaktan kaçınmaya çalışıyoruz."

"Nasıl?"

"Her kuşkulu talebi inceleyerek. İtiraz edebileceğimiz her kuşkulu tazminat talebine itiraz ediyoruz."

Elimde şarap şişesiyle öylece durup düşünmeye başlıyorum: *Palace, seni aptal. Seni koca aptal.* Solgun yüzlü, gerdanı sarkmış patron Gompers patron koltuğunda otururken gözümün önüne geliyor. Peter'ın öldüğü sırada artık sigorta olasılık hesaplarını yapmadığını söylemişti. Kimse hayat sigortası satın almıyor, dolayısıyla hesaplanacak, tablo haline getirilecek veri kalmadı demişti. Öyleyse Zell artık eski işini yapmıyordu; onun yerine şirketteki diğer arkadaşlarının yaptığı gibi, şüpheli tazminat taleplerini ayıklamaktaydı.

"Daha geniş düşününce biraz katı bir tutum olduğunu kabul ediyorum," diyor Naomi, "sigorta dolandırıcılığına kalkışmayan, kocası veya her kimse artık o yakını intihar edenler de fazladan bir iki ay beklemek zorunda kalacaklar ki bu çok vahşice bir şey."

"Tabii ki öyle," diyorum, hâlâ aklım Peter'da. Peter McDonald's'ta, gözleri yuvalarından fırlamış halde. Cevap hep gözlerimin önünde duruyormuş meğer. Soruşturmaya başladığım ilk gün, görüştüğüm ilk tanıkla birlikte önüme serilmiş meğer.

"Şunu merak ediyorum," diyor Naomi. Artık dikkatimi onu dinlemeye veriyorum. "Belki de Peter bir şey bulmuştu veya bir şey bulmak üzereydi... Bilmiyorum. Aptalca görünebilir ama belki de karşısına bir şey çıktı ve bu yüzden öldürüldü belki de."

"Hiç de aptalca değil."

Hiç de aptalca değil gerçekten de. İşte ölüm sebebi bu olabilir pekâlâ. Palace, sen nasıl bir salaklık yaptın böyle.

"Pekâlâ," diyorum Naomi'ye. Karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Anlatın lütfen."

Anlatmaya devam ediyor; Peter'ın ilgilendiği dosyalardan söz ediyor. Bunların çoğu kâr ve gelir sigortaları; bunlarda sigorta poliçesinin lehtarı kişi değil şirketler. Şirketler, üst düzey yöneticilerinin ölümü halinde şirketin bundan bir maddi kayba uğramaması amacıyla genel müdürleri veya CEO'sunu sigortalatıyor. Oturmuş dinlerken dikkatimi toplamakta zorlandığımı fark edip ayağa kalkıyorum. Tabii bunda şarabın, vaktin epey geç olmasının, Naomi'nin dudaklarının kırmızılığının ve ay ışığında dazlak başından yansıyan ışığın da etkisi var. Odada küçük televizyonla mutfak kapısı arasında volta atmaya başlıyorum. Naomi arkasına yaslanmış, büyük bir keyifle benim odada dolanışımı seyrediyor.

"Bu kadar ince kalabilmenizi buna mı borçlusunuz?" diye soruyor.

"İşe yarıyor," diyorum. "Onun hangi dosyalarla ilgilendiğini görmem gerek."

"Tamam."

"Odası..." Gözlerimi kapayıp düşünüyorum. "Gelen kutusu yoktu, üzerinde çalışılan pek fazla bir dosya da görünmüyordu."

"Hayır," diyor Naomi. "Yoktu çünkü bilgisayarları kullanmaktan vazgeçtik ve her şeyi kâğıt üzerinde yapıyoruz. Gompers böyle bir sinir bozucu düzen kurdu. Belki o değil de bölge mer-

kezi istedi, bilmiyorum. Ama her gün, günün sonunda, ilgilenilen dosyaları dolaplara kaldırıp ertesi sabah dolaptan alıyoruz."

"Dolaplara dosyaları personel mi koyuyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Peter'ın dosyaları bir arada duruyor olabilir mi?"

"Şey... bilmem."

"Tamam," diyorum ve gülüyorum, yanaklarım kızarıyor, gözlerim ışıl ışıl. "İşte bu çok iyi oldu."

"Ne komiksin," diyor Naomi. Onun evimde, siyah düğmeli kırmızı elbisesiyle adi bir plaj sandalyesinde oturduğuna gerçekten inanamıyorum.

"İşte bu çok iyi oldu. Belki bir süre sonra iş değişikliği yaparım," diyorum. "Şansımı sigortacılıkta denerim. Nasıl olsa önümde daha uzun bir hayat var."

Naomi gülmüyor. Ayağa kalkıyor. "Hayır. Hayır. Sen değil. Sen polissin, tam bir polissin Hank," diyor. Bana, doğrudan yüzüme bakıyor. Biraz eğilerek ben de ona bakıyorum. Birden kendi kendime, o anda çektiğim acının da etkisiyle, işte bu aşk diye düşünüyorum. Ve bir daha asla âşık olmayacağıma, bunun sonuncusu olacağına kendi kendime söz veriyorum.

"Asteroit bize ulaştığında orada durup bir elini kaldıracak, *Dur! Polis!* diye bağıracaksın."

Buna ne diyebileceğimi bilmiyorum, gerçekten.

Biraz eğiliyorum, o da başını yukarı kaldırıyor, hafifçe öpüşüyoruz, zamanımız hiç bitmeyecekmiş gibi. Biz öpüşürken köpek geliyor, burnunu bacağıma dayıyor, onu hafifçe ittiriyorum. Naomi elini boynuma uzatıp parmaklarını gömleğimin yakasının altına sokuyor.

Durup tekrar tekrar giderek daha şiddetli öpüşüyoruz, ayrılınca Naomi yatak odasına geçmeyi öneriyor. Yatak olarak sadece yerde bir şiltem olduğu için özür diliyorum. Yatak almaya fırsatım olmadı niyeyse. Burada ne kadar süredir oturduğumu soruyor, beş yıldır burada olduğunu söylüyorum.

"Herhalde bundan sonra da alamaya fırsatın olmaz," diye mı-

rıldanıyor, beni kendine çekerek, ben de "Haklı olabilirsin," diyorum onu yatağa çekerek.

Daha sonra, karanlıkta, gözlerimiz kapanmaya başlarken, Naomi'ye, "Hangi tür şiirleri seversin?" diye mırıldanıyorum.

"Villanelle şiirini," diyor o da mırıltıyla, bunun ne demek olduğunu bilmediğimi söylüyorum ben de.

"Villanelle on dokuz mısralı şiir şekli," diyor hafif bir sesle enseme doğru konuşarak. "Her biri kafiyeli üç mısralık beş kıtadan oluşur. İlk kıtanın birinci ve sonuncu mısraları öteki kıtaların son mısrası olarak şiir boyunca tekrarlanır."

"Peki," diyorum, bu bilgilerin tümünü algılayamadan. Çünkü onun ensemdeki dudaklarının boynumda yarattığı hafif elektriklenmeye daha fazla dikkat ediyorum.

"Son kıta dört mısralıdır, her mısra kendi arasında kafiyelidir. Son iki mısrası ilk kıtanın birinci ve sonuncu mısralarıyla aynıdır."

"Öyleyse," diyorum "Bir örneğe ihtiyacım olacak."

"Pek çok iyi örnek var."

"Senin yazdıklarından birini okusana."

Köprücük kemiğimde hafif ve ılık bir esinti halinde gülüşünü hissediyorum. "Ben bir tane yazdım ama o da bitmiş sayılmaz."

"Sadece bir tane mi yazdın?"

"Ama güzel bir şiir. Ekimden önce bitirmeyi düşünüyorum."

"Öyle mi?"

Bir an susup kalıyoruz.

"O zaman sana ünlü bir örneğini okuyayım."

"Ünlü bir şiir değil senin yazdığını dinlemek isterim."

"Dylan Thomas'ın bir şiiri var. Herhalde bilirsin. Son zamanlarda gazetelerde yayınlanıp duruyor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Gazeteleri pek okumamaya gayret ederim."

"Garip birisin sen, Dedektif Palace."

"Başkaları da öyle diyor."

Gece geç saatlerde, nedense uyanıyorum ve Naomi kapının eşiğinde iç çamaşırlarıyla ayakta, kırmızı elbisesini başından aşağıya sokup giymeye çalışıyor. Onu seyrettiğimi görünce durup hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor, sonra da giyinmeye devam ediyor. Koridordan gelen hafif ışıkta bile dudaklarındaki kırmızı rujun silindiğini börebiliyorum. Yeni doğmuş bir bebek gibi sade ve güzel.

"Naomi?"

"Henry." Gözlerini yumuyor. "Bir şey..." Gözlerini açıyor. "Bir şey daha var."

Onu daha iyi görebilmek için elimi ay ışığına karşı gözüme siper ediyorum. Yatak çarşafları göğsüme doğru toplanıyor, bacaklarım şiltenin dışında.

Yatağa, ayakucuma oturuyor, arkası dönüktü.

"Naomi?"

"Neyse unut gitsin."

Başını hızla iki tarafa sallayıp yeniden ayağa kalkıyor. Karanlıkta hızlı hızlı konuşmaya başlıyor. "Henry, bilmeni isterim ki, ne olursa olsun ve bu olay nasıl biterse bitsin, tüm bu olanlar gerçekti, temizdi ve doğruydu."

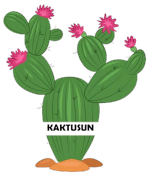
"Tabii kesinlikle öyle," diyorum. "Evet, evet."

"Gerçek, temiz ve doğru. Hiçbir zaman unutmayacağım. Tamam mı? Bu olay nasıl biterse bitsin."

"Tamam."

Bana doğru eğiliyor, dudaklarımdan sertçe öpüyor ve gidiyor.

3.



"Palace."

"Ne oluyor?" diyerek kalkıp sağıma soluma bakıyorum. "Merhaba?"

Rüya görürken telefon sesi duyup uyanmaya o kadar alışmışım ki, rüyamda Alison Koechner'i değil de Naomi Eddes'i gördüğümü zor anlıyorum. Fakat hemen arkasından onu rüyada görmediğimi fark ediyorum. Naomi gerçekten oradaydı. Fakat etrafa bakınınca onu göremiyorum. Gitmiş. Panjurlar açık, kış güneşi eski şiltemin buruşuk yatak örtüleri üzerinde sarı dikdörtgenler halinde titreşiyor ve telefonumdan bir kadın bana bağırıyor.

"Yetkili bir memuru taklit etmenin cezasının ne olduğunu biliyor musunuz siz?"

Tanrım. Hayır, olamaz. Fenton.

"Evet, hanımefendi biliyorum."

Kan, küçük şişedeki kan. Hazen Yolu.

"Olsun ben size yine de hatırlatayım."

"Dr. Fenton."

"Yetkili bir memuru taklit etmenin cezası on yıldan yirmi beş yıla kadar hapistir ve ceza VI. Başlık'a göre infaz edilir, yani tu-

tuklu olarak yargılanmayı bekler; bu da demektir ki asla mahkemeye çıkarılmaz."

"Bunu biliyorum."

"Aynı ceza bir cinayet soruşturmasını engellemeyi de kapsar."

"Açıklayabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler. Ama yirmi dakika içinde morgda hazır bulunmazsanız tutuklanacaksınız."

Giyinmem sadece iki dakika sürüyor. Gözümdeki kâğıt havlu tamponu değiştirmem de yine o kadar zamanımı alıyor. Ön kapıyı kapamadan önce içeriye bir göz atıyorum: plaj sandalyeleri, boş şarap şişesi. Naomi'nin elbiseleri, çantası, paltosu, halıda botlarının topuk izi filan, hatta kokusu bile yok.

Fakat bunlar bir süre önce vardı. Gözlerimi kapayıp onların varlığını hissedebiliyorum, ensemde parmağının uyandırdığı duygu gerçekti, rüya değildi.

Yirmi dakika, dedi Fenton, çok da ciddiydi. Yol boyunca hep hız sınırının üstünde giderek Concord Hastanesi'ne ulaşıyorum.

Fenton tam olarak onu geçen sefer gördüğüm gibi, morgun soğuk ve parlak ışığı altında, üzeri tıbbi alet edevatla dolu tekerlekli masanın başında yalnız duruyor. Gri tutamaklı çelik çekmeceler, lanetlenmişlerin kılık değiştirdiği tuhaf ve hüzünlü soyunma odaları gibi.

Ben kapıdan girerken kol saatine bakıyor. "On sekiz dakika kırk beş saniye."

"Dr. Fenton, umarım siz... dinleyin lütfen... " Sesim nedense ağlamaklı çıkıyor. Hafifçe öksürerek boğazımı temizliyorum. Mantıklı bir gerekçe uydurmaya çalışıyorum; kanı nasıl çaldığıma, yalan beyanda bulunarak nasıl test ettirdiğime, bunun bir uyuşturucu olayı olduğundan ne kadar emin olduğuma, Peter Zell'in bağımlı olup olmadığını ispatlamanın kesin bir zorunluluk olduğuna, artık elbette bu hiç zorunluluk değil, hatta zaten önceden de değilmiş, çünkü asıl problem sigorta tazminat talepleriymiş, en baştan beri öyleymiş. Doktor Fenton'un öfkeli

bakışları ve ışıkların parlaklığı yüzünden bu arada erimek üzereyim. Peter da orada. Fenton onu çekmecesinden çıkarıp morg masasının soğuk yüzeyine yatırmış. Yüzü ışıklara dönük.

Sonunda söyleyebildiğim tek şey, "Çok özür dilerim," oluyor. "Gerçekten çok üzgünüm, Dr. Fenton."

"Evet." Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor. Yuvarlak gözlük camlarının ardından hiç renk vermeden bakıyor. "Ben de."

"Nasıl?"

"Ben de özür diledim, üçüncü defa özür dileyeceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

"Anlamadım."

Fenton alet edevat arabasına dönüp bir kâğıt alıyor. "Burada, kan testlerinin sonuçları var. Göreceğin gibi bu sonuçlar benim bu vaka hakkındaki fikrimin değişmesine yol açtı."

"Ne şekilde?" diye az da olsa titreyerek soruyorum.

"Bu adam cinayete kurban gitmiş."

Ağzım açık kalıyor. Aslında ne diyeceğimi biliyorum ve düşündüklerimi yüksek sesle söylemeye karar veriyorum. "Biliyordum. Tanrım, başından beri biliyordum."

Fenton aşağı kayan gözlüğünü tekrar yukarı itip raporu okumaya başlıyor. "Bir. Yapılan kan testi kanda yüksek seviyede alkol olması yanında mide içinde de alkol olduğunu ortaya çıkarıyor, bu da ölmeden önceki saatlerde aşırı içki içtiği anlamına geliyor."

"Bunu biliyordum," diyorum. J.T. Toussaint ilk görüşmemizde *Uzaktaki Soluk Işık* filmini görmeye gittiklerini ve çok bira içtiklerini söylemişti.

"Kanda ayrıca," diye Fenton sözüne devam ediyor, "önemli miktarda yasak madde kalıntısı bulundu."

"Doğru," diyorum, başımı yukarı aşağı sallayarak, heyecandan başım dönüyor, onun bir adım önündeyim. "Morfin."

"Hayır," diyor Fenton ve başını kaldırıp bana bakıyor, merakla, şaşkınlıkla, biraz da kızmış gibi. "Morfin mi? Hayır, morfin grubundan herhangi bir uyuşturucu kalıntısı değil. Onun vücudunda *gama hidroksi bütirik asit* adlı bir kimyasal bileşik bulundu."

Omzunun üzerinden laboratuvar raporuna göz atıyorum, ince bir tabaka kâğıt üzerinde çeşitli hesaplamalar, çarpı atılmış kutucuklar var. Yazılar eğik ve mükemmel bir el yazısıyla yazılmış. "Özür dilerim ama ne tür bir asit bu?"

"GHB işte."

"Yani, tecavüz ilacı mı?"

"Şimdi sus artık, Dedektif," diyor Fenton, bir çift şeffaf lateks eldiveni eline geçirirken. "Buraya gel de cesedi çevirmeme yardım et."

Ellerimizi Peter Zell'in sırtının altına sokuyor, onu dikkatle kaldırıp yüzüstü yatırıyoruz, adamın bembeyaz sırtına bakıyorum, kaslar omurgadan yayılıyorlar. Dr. Fenton gözüne kuyumcu büyütecine benzer küçük bir mercek oturtuyor. Otopsi masasının üstünden sarkan fazlasıyla parlak lambanın ayarını değiştirip Zell'in sol baldırında, ayak bileğinin tam üstündeki kahverengileşmiş yere tutuyor.

"Tanıdın mı?" diye soruyor, biraz daha öne eğiliyorum.

Aklımda hâlâ GHB var. Bir not defteri getirmeliydim, not almalı ve tüm bunların üzerinde düşünmeliydim. Naomi yatak odamın eşiğinde ayakta dururken, bir şey söylemek istedi ama sonra bundan vazgeçip gitti. Birden onu çok özlediğimi hissediyorum, dizlerim titriyor ve masaya yaslanıp iki elimle birden tutunmak zorunda kalıyorum.

Kendine gel Palace.

"İşte gerçekten senden özür dilememi gerektiren şey burada," diyor Fenton dümdüz bir sesle. "O sırada açıkça intihar olarak görünen bir olayı incelemeyi çabucak tamamlamak amacıyla, bir insanın ayak bileğinin hemen üstündeki mor halkaya yol açabilecek şeylere dikkat etmemişim."

"Sonra..." deyip susuyorum. Ne demek istediğini anlamadım ki.

"Senin onu bulduğun yere getirilmeden önce bir yerlerde bu adam yumruklanıp bayıltılmış ve bacağından sürüklenmiş."

Nutkum tutulmuş halde doktora bakıyorum.

"Belki bir arabanın bagajına sürüklenmiş," diyor, elindeki raporu alet arabasına tekrar bırakırken. "Belki de onu bulduğun yere asılmış süsü vermeye götürülürken de sürüklenmiştir. Söylediğim gibi, bu dosya hakkındaki fikrim büyük ölçüde değişti."

Peter Zell'in ölü gözlerine derinlemesine bakıyorum, gözlüğünün bir araba bagajının karanlığında yok oluşunu görüyorum.

"Bir sorunuz var mı?" diye soruyor Fenton.

Sorulardan başka neyim var ki?

"Gözü için ne diyorsunuz?"

"Ne?"

"Öteki morluklar. Sağ gözünün altında, yanağındaki morluklar. Merdivenden düştüğünü bildirdiği anlaşılıyor. Doğru mudur?"

"Aslında olabilir tabii ama ben başka türlü düşündüm."

"Ayrıca organlarında morfin olmadığına emin misiniz? Öldüğü gece morfin kullanmadığına emin misiniz?"

"Evet. En az üç aydır morfin kullanmıyormuş."

Bütün olayı yeniden ele alıp düşünmeliyim. Olayları gerçekleşme sırasıyla değerlendirmeliyim. Toussaint'i, Peter Zell'i yeni baştan ele almalıyım. Hep doğru düşünmüş olmam, haklı olmam, bu olayın başından beni cinayet olduğunu varsaymamın bana sağladığı bir güç yok, kendini beğenmişliğe kapılmıyor, bundan dolayı sevinç duymuyorum. Tam tersine, kafam iyice allak bullak oldu, üzgünüm, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Âdeta bir sandık içinde kapkaranlık bir yere atılmış gibiyim. Çaresizce bir ışık sızıntısı görmeyi bekliyorum. Morgdan çıkışta önünden geçtiğim küçük siyah kapının yanında durup kapının üzerindeki beyaz haça dokunuyorum. Son zamanlarda pek çok kişinin kendini fazlasıyla kötü hissettiğini düşünüyorum. İşte bu yüzden gece ayinlerini yapmak için bu küçük şapeli bırakıp yukardaki büyük salona geçtiler. Artık böyle her şey.

Concord Hastanesi binasından çıkıp otoparka vardığım sırada cep telefonum çalıyor.

"Tanrım, Hank, nerelerdesin?"

"Nico?"

Onu duymakta zorlanıyorum, arkadan gürültüler ve bir tür homurtu geliyor.

"Beni şimdi dikkatle dinle, lütfen."

Telefonda, açık bir pencereden rüzgârın gümbürdeyerek içeri doluşu gibi bir ses duyuluyor. "Nico, otoyolda filan mısın?"

Otoparkta da çok gürültü var. Geri dönüp tekrar hastane binasına giriyorum.

"Henry, beni *dinle*."

Rüzgârın uğultusu daha da şiddetli, üstelik arkadan bir de korkunç siren sesleri geliyor. Uzaktan gelen bir çığlık sesi rüzgârın uğultusuna karışıyor. Siren seslerini ayırt etmeye çalışıyorum. Bunlar bizim yerel polis gücünün siren seslerine benzemiyor. Belki de federal polis arabalarının sirenleridir. Acaba adli kolluk birimleri mi?

"Nico, nerelerdesin?"

"Seni geride bırakmayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun yahu?"

Sert bir sesle konuşuyor; hem onun sesi gibi hem de değil, bir senaryodan bazı satırlar okuyor sanki. Dipten gelen uğultu aniden duruyor ve bir kapının kapandığını duyuyorum. Koşuşturan ayak sesleri geliyor kulağıma.

"Nico!"

"Geri döneceğim. Seni burada bırakmayacağım."

Telefon kapanıyor. Sessizlik.

Arabanın sirenini ve tepe ışığını açmış, New Hampshire, Ulusal Muhafız bölüğüne doğru saatte 200 kilometre hızla ilerliyorum. Yoldaki kırmızı trafik lambalarını benim için yeşile çevirmek üzere arabanın kumanda tablosundaki sinyal yayıcıyı çalıştırdım, depodaki değerli benzini hiç acımadan yakıyorum.

Direksiyon simidi titreşiyor ve kendi kendime avaz avaz, *aptal, aptal, aptal* diye bağırıyorum bir yandan da. Kardeşime her

şeyi tek tek söylemeliydim. Alison'ın anlattıklarını kardeşimden neden gizledim ki? Derek'in ondan gizli neler yaptığını, ne gibi gizli örgüt işlerine bulaştığını, devletin onu bir terörist, bir cani olarak gördüğünü, Nico'nun da kocasından ayrılmaması halinde kocasıyla aynı kategoride değerlendirileceğini gizlediğini, her şeyi ama her şeyi söylemeliydim.

Direksiyona bir yumruk atıyorum. Kendini kocası için harcamasının bir değer ifade ettiği filan yok. Ona bunu söylemeliydim

Alison Koechner'in işyerine telefon ediyorum ama elbette telefon açılmıyor. Yeniden aramayı deniyorum ama telefon çalışmıyor, ben de kızıp arka koltuğa fırlatıyorum onu.

"Lanet olsun."

Nico her an bir aptallık edebilir; askeri polis ona ateş açabilir; tutuklayıp dünyanın sonu gelene kadar o aptal kocasıyla birlikte hapis yatmak zorunda kalabilir.

Sert bir dönüş yapıp New Hampshire Ulusal Muhafızları'nın bölgesine giriyorum. Kapıda durup görevliye bir şeyler geveliyorum.

"Merhaba! Ben Dedektif Henry Palace. Kız kardeşimin burada olup olmadığına bakacağım."

Görevli cevap vermiyor. Geçen gelişimde burada başka bir görevli vardı.

"Kız kardeşimin kocası burada tutukluydu. Sanırım kız kardeşim de buraya gelmiş. Hemen kendisini bulmam lazım."

Görevli yüzünde bir tek kas oynamadan cevap veriyor: "Burada tutuklu filan yok."

"Ne? Evet, şey, bakar mısınız?"

Ellerimi havaya kaldırıp sallıyorum. Karşıdan tanıdık biri geliyor. Derek'le görüşmeye geldiğimde binada nöbet tutan yedek subay bu. Derek'le görüşürken de kamuflaj kıyafetiyle sessizce görüşmenin bitmesini beklemişti.

"Merhaba," diyorum ona. "Geçen seferki tutukluyu görmem gerekiyor da."

Benim olduğum noktaya doğru geliyor, arabayı girişin önün-

de eğri büğrü bir konumda durdurduğum, camdan da iyice dışarı sarktığım yere, motor hâlâ çalışıyor. "Affedersin. Merhaba. Geçen seferki tutukluyu yine görmek istiyorum. Özür dilerim, randevu alamadım. Bu sefer acil. Polisim."

"Hangi tutuklu?"

"Dedektifim." Susup bir nefes alıyorum. "Ne dediniz siz?"

Benim geldiğimi görmüş olmalı. Gelen arabayı görebileceği belki bir monitör veya benzeri bir şey vardır herhalde. Aklıma bu gelince tüylerim ürperiyor.

"Hangi tutuklu dedim."

Bir şey söylemeden önce bir kadına bir kapıdaki görevliye bakıyorum. İkisi de beni süzüyorlar. Elleri omuzlarına asılı makineli tüfeklerin kabzasında. *Burada neler oluyor?* diye düşünüyorum. Nico burada değil. Burada siren ve alarmların çıldırtıcı sesleri filan da yok. Tek duyulan ses uzak bir vınlama. Galiba bu civarda bir helikopter kalkıyor veya iniyor.

"Hani şu tutuklu delikanlıyı diyorum. Saçlarında salakça rasta örgüleri filan vardı... Şurada..." Elimle cezaevi binasını gösteriyorum. "Şurada hücredeydi."

"Kimden söz ettiğinizi anlamadım," diyor görevli.

"Hayır, biliyorsunuz," diyorum, kadına saf saf bakıp. "Siz de oradaydınız."

Kadın gözünü gözüme dikmiş, makineli tüfeğini yavaşça bel hizasına kaldırıyor. Kapı görevlisi olan öteki asker ise AK-47'yle bana nişan alıyor. Silahlarını bana çevirmiş, kabzalarını göğüslerine dayamış, namlularıyla da tam göğsüme nişan almış iki askerle karşı karşıyayım. Polisliğimin hiçbir önemi yok. Amerika Birleşik Devletleri'nin askeri olmalarının ve aynı barış amacına hizmet etmemizin da bir anlamı yok artık. Anlamı olan tek şey bu iki askerin beni oracıkta öldürebilecekleri gerçeği.

"Burada hiçbir zaman genç bir adam olmadı."

Arabaya yerleştiğim anda cep telefonum çalıyor. Arka koltuğu deli gibi araştırıp telefonu kapatıyorum.

"Nico? Alo?"

"Ne? Hayır, benim, Culverson."

"Hee." Bir nefes alıyorum. "Dedektif."

"Dinle, Naomi Eddes adında genç bir kadından bahsetmiştin değil mi? Şu ilgilendiğin intihar olayıyla ilgiliydi."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlıyor.

"Evet?"

"McConnell onu Water West Binası'ndaki sigorta şirketinde buldu."

"McConnell onu buldu derken ne demek istiyorsun?"

"Ölü olarak demek istedim. Gelip görmek ister misin?"

DÖRDÜNCÜ KISIM

Yakında, Onlar da

28 Mart, Çarşamba

Sağ Açıklık 19 12 57.9

Deklinasyon -34 40 37

Uzanım 83.7

Delta: 2.999 Astro-birim

1.



Tavanı mozaik kaplı daracık, basık tavanlı depoda, eşya olarak sadece üç sıra gri renkli, çelik evrak dolabı var ve burada yapabildiğim en iyi şey oturup düşünmek. Ne de olsa olay mahalline daha kıdemli arkadaşı tarafından nezaketen çağrılmış benim gibi genç bir dedektife yakışan bu.

Bu olayla ilgili dosyaya ben bakmıyorum, görev Dedektif Culverson'a ait ve bunun için karanlık odanın kapısına yakın bir yerde ayakta beklemekten başka bir şey yapmıyorum. Böylece onun ve McConnell'in işlerini yapmalarını engellememiş oluyorum. Ölen benim dosyamdaki tanık ama ölümünü ben araştırmıyorum.

Maktul yirmili yaşlarda beyaz bir kadın. Üzerinde kahverengi yünlüden kazayağı desenli bir etek, bej rengi topuklu ayakkabı, siyah çorap ve kolları sıvanmış tiril tiril bir beyaz bluz var. Birçok fiziksel özelliği çok belirgin. Her iki bileğini de art-deco stili gül desenli dövmeler kaplıyor. Kulaklarının kenarında bir sürü piercing var. Bir burun deliğinde de küçük bir altın hızma takılı. Saçları tıraş edilmiş ama başında kısa sarı saç tüyleri görünüyor. Ceset odanın kuzey doğu köşesine devrilmiş. Cinsel saldırı ya da

OLENSOFT KAKTÜS TEAM

başka bir güç kullanma belirtisi yok. Tabii ki ölüm nedeni olduğu açıkça görülen silah yarası dışında.

Alnın ortasından giren ve sol gözün üst sağ yanında kenarları düzgün olmayan bir delik açan tek bir kurşunla ölmüş.

"Kendini asıp intihar etmemiş," diyor Denny Dotseth birden yanı başımda belirip kıkırdayarak. Bıyıklı ağzını kocaman yayarak gülüyor. Elindeki kâğıt bardağın içinde kahvesi var. "Bu da bir tesellidir, değil mi?"

"Hoş geldin Denny," diyor Culverson, "Buraya gelsene." Dotseth yanımdan ayrılıyor. Küçük oda gittikçe kalabalıklaşıyor. Dotseth'in kahvesinin, Culverson'ın pipo tütününün kokusunu alıyorum. Halının tiftiklenmiş ipleri loş ortamda uçuşuyor. Midem bulanıyor.

Odaklan, Dedektif Palace. Kendini topla.

Burası üç metre boyunda, iki metre kadar eninde dar uzun bir oda. İçerde üç sıra halinde dizilmiş çelik evrak dolapları dışında hiçbir şey yok. İki uzun paralel sıra halinde sarkan tozlu floresan lambalar hafiften titreşiyor. Maktul, kapağı hafifçe aralık duran çelik dolaplardan birine doğru kapaklanmış ve dizlerinin üstüne düşüp ölmüş, başının arkaya bakması, gözlerinin açık olması katili gördüğünü, belki de ona hayatını bağışlaması için yalvardığını gösteriyor.

Bunun sorumlusu benim. Ayrıntılar belli değil.

Ama benim hatam.

Kendini topla Palace. Odaklan.

Culverson, Dotseth'e alçak sesle bir şey söylüyor, Dotseth gülüp başını yukarı aşağı sallıyor, McConnell defterine not alıyor.

Etrafa ters bir hilal şeklinde kan yayılmış, maktulün arkasındaki boyasız duvara da sıçramış ve orada deniz kabuğu biçiminde, pembeli kırmızılı düzensiz lekeler bırakmış. Culverson ile üstüne eğilen Dotseth yere diz çöküp maktulün geri dönük başını hafifçe öne çeviriyor ve kurşunun çıkış deliğine bakıyorlar. Göründüğü kadarıyla kurşun iki gözün tam ortasından, na-

zik bir porselene benzeyen kafa kemiğini kırarak beyni delmiş, başın arkasından dışarı çıkmış. Ayrıntıları Fenton araştıracak. Başımı koridora doğru çeviriyorum. Merrimack Hayat ve Yangın Sigortaları'nın üç elemanı, koridorun dış kapıya doğru bir kıvrım yaptığı köşede duruyor, kendilerine baktığımı görüyorlar, sessizce bakışıyoruz ve ben tekrar odaya giriyorum.

"Pekâlâ," diyor Culverson. "Katil şuradan gelmiş, kurban da buradaymış."

Yerinden kalkıp yavaşça benim bulunduğum kapı ağzına geliyor, sonra tekrar cesedin yanına doğru yavaş yavaş gidiyor, bir şey var aklında,

"Herhalde maktul evrak dolabında bir şeyler arıyordu," diyor McConnell. Culverson "Olabilir," diyor. Ben de bunu düşünüyorum, *evet, evrak dolabında bir şeyler arıyordu.* Dotseth kahvesini içiyor, tamin olmuş bir şekilde "Oooh!" diyor. Culverson konuşmaya devam ediyor.

"Katil ses çıkarıyor, belki bilerek. Maktul arkasına dönüyor."

Katilin ve maktulün hareketlerini tiyatro yapar gibi canlandırıyor. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek bir o bir bu oluyor, kâh katilin kâh kurbanın davranışını hayal ediyor. Bir gün iyi bir dedektif olması beklenen McConnell ise spiral ciltli not defterine hâlâ hızlı hızlı not alıyor.

"Katil çömeliyor, kurban köşeye doğru kaçmaya çalışıyor ve ateş ediliyor…"

Culverson kapı eşiğinde durup eliyle tabanca işareti yapıyor ve hayali tetiği çekiyor. Ardından işaretparmağıyla kurşunun oda boyunca geçtiği yolu gösterdi. Tam kurbanını kafatasındaki kurşun deliğinin yanında durdu. "Hmm" dedi.

Bu sırada McConnell evrak dolabının içini kontrol ediyor. "Bomboş," diyor. "Buradaki bir çekmece tamamen boşaltılmış."

Culverson da dolaba bakmak için çömeliyor. Ben yerimden kıpırdamıyorum.

"Peki, ne diyorsunuz?" diye soruyor Dotseth yumuşak bir sesle. "Eskiye dayalı bir nefret filan mı bu? Bir an önce işini bitir

gitsin tarzı mı? Dördüncü sınıfların dersliğinde intihar eden kişiyi duymuşsunuzdur herhalde."

"Duydum," diyor Culverson, etrafına bakınarak.

Benimse tek düşündüğüm maktul. Kurşun deliği kafatası küresinde açılmış bir krater gibi. Zorlukla nefes almaya çalışarak kapı çerçevesine dayanıyorum.

"Evet, memur," diyor Culverson, McConnell da, "Buyurun efendim?" diye cevap veriyor.

"Buradaki sıradan elemanların her biriyle görüşün." Başparmağını büroya uzatıyor. "Sonra da buradan başlamak ve her katı tek tek dolaşmak üzere bütün binayı elden geçirin."

"Peki, efendim."

"Şu bina girişindeki ihtiyarla da görüşün. Katilin binaya girdiğini gören biri muhakkak vardır."

"Peki, efendim."

"Vay canına," diyor Dotseth hafiften esnediği sırada. "Kapsamlı bir soruşturma. Hem de ne zaman? Her şeyin sone ermesine altı ay kalmışken! Biz neymişiz be meğer!"

"Delikanlı için," diyor Culverson. Yere diz çökmüş halıda boş kovan aradığı için bu sözlerle beni kastettiğini ilk anda anlamıyorum. "Bizi dürüstlüğe zorluyor."

Oysa o sırada benim başımın içinde dönen bir sessiz film var: Bir kadın dosya arıyor, dosya etiketlerini zarif parmaklarıyla yokluyor, tam o sırada bir kapı sesi duyuyor, tam dönüp bakarken gözleri iri iri açılıyor ve *dan*!

"Müdürü atla McConnell. Bize telefon edip olayı bildiren kişiyi yani. Onunla ben görüşeceğim." Culverson bir yandan da defterinin sayfalarında bir şey arıyor.

"Adı Gompers," diyorum.

"Gompers, haklısın," diyor. "Bana katılır mısın?"

"Evet." Dişlerimi sıkıyorum. "Hayır."

"Palace?"

İyi hissetmiyorum. Ciğerlerimin içinde gittikçe şişen bir baskı, bir dehşet var, sanki bir balon dolusu zehirli gaz yuttum.

Umutsuz bir mahkûmun hücrenin beton kapısına durmadan kendini atması gibi, kalbim de göğüs kafesimde çırpınıp duruyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Neyin var senin oğlum?" Dotseth ayakkabılarına kusmamdan korkmuş gibi bir adım geri gidiyor. McConnell, Naomi'nin cesedinin arkasına geçmiş, elleriyle duvarı yokluyor.

"Sizin–" Elimle alnımı silince ne kadar terlediğimi anlıyorum. Yaralı göz yuvarında bir zonklama. "Gompers'ı bu çekmecedeki dosyalar hakkında sorgulayın."

"Elbette," diyor Culverson.

"Bu çekmecede bulunması gereken her şeyin kopyalarını almalıyız."

"Kesinlikle."

"Neyin ortadan yok olduğunu öğrenmeliyiz."

"Hey, bakın," diyor McConnell. Duvara saplanan mermiyi bulmuş. Naomi'nin kafatasının arkasına isabet eden duvar bölümünden mermiyi çıkarıyor, hemen oradan dışarı fırlıyorum. Tökezleyerek koridoru geçiyor, merdivenin başına ulaşıyor ve basamakları önce ikişer, sonra üçer üçer atlayıp hızla aşağı iniyor, sonra kapıya bir tekme atıp lobiye geçiyorum, oradan da dışarı çıkıyor, kaldırımda durup temiz havayı içime çekiyorum.

Dan!

Olanlar karşısında neler düşündüm? Her yanı aynalarla kaplı bir yere girip ipuçlarını topluyorsun: bir kemer, bir not, bir ceset, bir morluk, bir klasör. Birbiri ardına ipuçları bir araya geliyor ama oyunun içine düştün bir kere, aynaların içindesin sonsuza kadar. Lokantadaki bar tezgâhında oturuyorum çünkü her zamanki masamda oturmaya cesaretim yok. Naomi Eddes'le o masada oturduk, öğle yemeği yedik. Orada bana Peter Zell'in sırlarını, uyuşturucu bağımlısı olduğunu, o karanlık düşüncesini yani Main Caddesi'ndeki McDonald's restoranında intihar etme planını anlattı.

Somerset'in mutfağından yayılan müzik bilmediğim bir şey, hoşuma da gitmedi. Vurmalıların ve orgun ağırlıkta olduğu, içinde bol bol tiz düdük, ıslık ve siren sesleri bulunan elektronik bir müzik.

Not defterlerimi önüme sıra sıra yerleştirdim, her sırada altı tane uçuk mavi dikdörtgen defter fal açılmış tarot kartları gibi duruyor. Uzun süredir öylece onlara bakıyorum. Kapaklarını açmakla ilgilenmiyorum, açıp başarısızlığımın güncesini okumaya cesaretim yok. Ama ne yaparsam yapayım, düşüncelerin akınını durduramıyorum, ellerinde çantalarıyla yorgun argın yürüyen göçmenler gibi birbiri ardına zihnimde resmigeçit yapıyorlar.

Peter Zell intihar etmedi. Öldürüldü. Bunu Fenton da kanıtladı.

Naomi Eddes de öldürüldü. Bir gece önce üzerinde konuştuğumuz sigorta dosyalarını araştırırken başına ateş edildi.

Yanımdan ayrılmadan önce yatağımın ayakucuna oturduğunda, sanki bana söyleyeceği bir şey var gibiydi ama hiçbir şey söylemeden çekip gitti.

Zell, Naomi'ye McDonald's'tan bahsetmiş, bir gün gerekirse orada intihar edeceğini söylemiş. Öte yandan aynı düşüncesini kız kardeşiyle de paylaşmış. Acaba başkalarına da anlattı mı?

Köpek kulübesinde büyük bir zarf içinde altmış miligramlık MS Contin şişeleri.

Önümde duran bir fincan kahvenin buz gibi oluşu umurumda değil. Başımın tam üstünde metal bir rafa tutturulmuş televizyonun ne söylediğinin de farkında değilim. Bir haberci saraya benzer bir yerin önünden heyecanlı heyecanlı, "bir krizin boyutları tartışılırken başlayan bir çatışma" hakkında bir şeyler anlatıyor.

Peter Zell ile J.T.Toussaint, Dedektif Andreas, Naomi Eddes.

"Tamam, hayatım," diyor, sipariş defteriyle gelen ve bir elinde kahve sürahisini tutan önlüklü Ruth-Ann.

"Ne müziği çalıyorlar burada?" diyorum. "Maurice nerede?"

"İşi bıraktı," diyor. "Sen de çok kötü görünüyorsun."

"Biliyorum. Bir kahve daha, lütfen."

Üstelik küçük kardeşim de ortada yok. Ölmüş bile olabilir, belki de tutuklandı. Tahmin edemediğim ya da engelleyemediğim bir felaket daha.

Televizyon birtakım Güney Asyalılarla ilgili bir komik habere geçiyor. Adamlar, apoletleri sırmalı, haki yeşil asker üniformaları içinde bir masanın başına oturmuşlar ve içlerinden biri muhabire büyük bir ciddiyetle demeç veriyor. Benden iki tabure ötede oturan biri adam homurdanıp duruyor. Adamı göz hapsine alıyorum: Üzerine Harley ceketi giymiş, gür bıyıklı, sakallı, orta yaşlı biri. "İzliyor musunuz?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. Bunun üzerine tezgâhın üstüne çıkıyor ve dizlerinin üstünde güçlükle doğrularak uzanıp kanalı değiştiriyor.

Tam o sırada telefonum titreşmeye başlıyor.

Culverson.



"Selam, Dedektif."

"Kendini nasıl hissediyorsun, Henry?"

"Eee," diyorum, "iyiyim."

Televizyondaki Pakistanlılar haberinin yerine sırıtkan bir seyyar satıcı gelmiş, bir konserve tepeciğinin önünde poz veriyor.

Culverson elde ettiği bilgileri hızlıca bana aktarmaya başlıyor. Theodore Gompers, öğleden sonra saat 2.15 civarında çalışma masasında oturmuş içki içerken, bir silah sesi duymuş. Kendi söylediğine bakılırsa epey sarhoş olduğundan gürültünün nereden geldiğini anlamak için yerinden ancak birkaç dakika sonra kalkabilmiş. Tabii gürültünün küçük dosya deposundan geldiğini anlaması ve orada Naomi'nin cesedini bulması için de birkaç dakika daha geçmesi gerekmiş. Bu yüzden polisi 2.26'da arayabilmiş.

"Ya öteki çalışanlar ne yapmış?"

"Sadece Gompers'ın büroda bulunduğu bir zamanmış. Adamın üç elemanı daha var ama üçü de o sırada Barley House'ta uzun bir öğle yemeği tatilinin tadını çıkarıyormuş."

"Ne talihsiz durum."

"Evet."

Mavi defterleri toplayıp sonra tekrar masaya seriyor, bu sefer kare şeklinde diziyorum, ortasında kahve fincanımın olduğu bir hale gibi. Culverson kurşunun balistik incelemesini yaptırmaya gideceğini söylüyor. Çok küçük bir ihtimal de olsa tabancanın bir yerde kaydı varsa kimin olduğuna dair bilgi edinilebilir. Bu arada Harley ceketli, sakallı adamın, bir lokma tost ekmeğini tabağındaki yumurta sarısına batırdığını fark ediyorum. Televizyondaki seyyar satıcı konserve kutularını alaycı bir yüzle çöpe atıp ortaya ev tipi bir vakumlama aleti çıkarıyor, bir kâse dolusu çileği aletin paslanmaz çelik ağzından içeri döküyor. O arada Culverson, Memur McConnell'ın Water West Binası'ndaki dört katın her birindeki büroları tek tek incelediğini anlatıyor, zaten bunların yarısı kullanılmıyormuş, kullanılanlardakiler de olağanüstü bir duruma şahit olmadıklarını ve herhangi bir ses duymadıklarını anlatmış. Hiç kimsenin dikkatini çeken bir şey yokmuş. Kapıda duran ihtiyar güvenlik görevlisi ana kapıdan tanımadığı birinin geçmediğini söylemiş. Fakat ayrıca iki tane arka kapı varmış ve onlardan biri doğrudan arka merdivene bağlanıyormuş, üstelik güvenlik kameraları da kayıpmış.

Biraz daha ipucu. Biraz daha gizem. Biraz daha gerçek.

Televizyondaki seyyar satıcı bu kez de bir paket yaban mersinini vakumun paslanmaz çelik ağzından içeri boşaltıp aleti çalıştırıyor. Yan tarafta oturan sakallı gülerek bir ıslık koyuveriyor.

"Ve şu..." diyorum

Birden elim ayağım donuyor sanki, orada, başımı avucuma dayayıp oturuyorum, oysa hemen bir karar vermem lazım. Burada kalmaya devam edip elimdeki dosyayı, daha doğrusu dosyaları mı tamamlayacağım, yoksa buralardan ayrılıp kuzeyde, Maine'de, Casco Bay'de bir eve yerleşip elimde silah, pencereden dışarıyı mı gözlemeliyim?

"Palace?" diyor Culverson.

"Dosyalar," diyorum, boğazımı temizleyip oturduğum yerde

doğruluyor, televizyonun sesini ve o berbat müziği engellemek için parmağımla kulağımı tıkıyor, mavi defterlerden birine uzanıyorum. "Ya dosyalar?"

"Şey, evet, dosyalar," dedi Culverson. "Beklemediğimiz kadar yardımsever davranan Bay Gompers o konuda hapı yutmuş sayılabileceğimizi söyledi."

"Neden?" diyorum.

"İlk bakışta evraklar arasından yaklaşık üç düzine dosyanın eksik olduğu anlaşılıyormuş. Fakat hangi tazminat taleplerinin eksik olduğunu, bunların hangi çalışan tarafından incelendiğini filan bilemiyormuş. Ocak ayından bu yana verilerin bilgisayar kaydı olmadığından kaybolan dosyaların yedekleri yokmuş."

"Kötü talih," diyorum. Kalemimi alıp not tutmaya başlıyor, tüm konuştuklarımızı yazıyorum.

"Yarın bu Eddes'in arkadaşlarını, ailesini araştıracağım. Kötü haberi vermek ve bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek lazım."

"Ben bu işi hallederim," diyorum.

"Öyle mi?"

"Elbette."

"Emin misin?"

"Hallederim."

Telefon konuşmamız bitince not defterlerimi toplayıp birer birer, blazer ceketimin cebine yerleştiriyorum. Kafamdaki soru, yine aynı: Neden? Birileri bunu neden yapıyord? Ve neden şimdi? Önceden planlanmış, soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet bu, fakat amaç ne, neyin uğruna işlendi? İki tabure ilerideki bıyıklı adam yine oflayıp puflamaya başlıyor çünkü ürün tanıtım saati bitmiş ve haberler başlamış. Ekranda, çarşaflı kadınlar tozlu bir pazar yerinde panik içinde koşuşuyorlar.

Adam, acı dolu gözleriyle bana bakıp başını iki yana sallıyor, sanki şu olanlara baksana diyor. İnsanca bir iletişim ihtiyacı içinde olduğunu anlayabiliyorum, benimle sohbet girişiminde bulunacak ama ne yazık ki hiç vaktim yok. Yapmam gereken çok iş var.

* * *

Eve gidip üstümdekileri çıkarıyorum. Bütün gün aynı kıyafetlerleydim; morga, Ulusal Muhafız birliğine, cinayetin işlendiği yere o elbiseyle gittim. Yatak odasında ayakta etrafıma göz atıyorum.

Bir gece önce, geç bir saatte gözümü açtığımda bu odada ay ışığından başka ışık yoktu ve Naomi kapının eşiğinde durmuş, kırmızı elbisesini giymeye çalışıyordu.

Odada volta atıyor, düşünüyorum.

Naomi giyindikten sonra yatağın ayakucuna ilişmişti. Bana bir şey söylemek isteğini fark etmiştim ama sonra vazgeçip, *"Neyse, unut gitsin,"* demişti.

Yatak odasında yavaş yavaş volta atmaya devam ediyorum. Houdini kapı eşiğinden tedirgin bir ifadeyle beni seyrediyor.

Naomi bir şey söylemek istemiş, bundan hemen vazgeçmiş ve bunun yerine neye mal olursa olsun, tüm bu olanların gerçek, temiz ve doğru olduğunu, nasıl biterse bitsin bunu unutmayacağını söylemişti.

Parmaklarımı şaklatarak, bıyığımın uçlarını ısırarak odanın içinde dönüp duruyorum. *Sonu nasıl biterse bitsin, gerçek, temiz ve doğru* demişti. Fakat asıl söylemek isteyip de söylemediği neydi?

Gördüğüm kâbusta Naomi'nin kafatasına saplanan kurşun daha sonra, Dünya'nın kırılgan kabuğunu aşarak derine inen, bir kaya ve ateş topuna dönüşüyor, toprakta derin oyuklar açıyor, etrafa kaya, toprak saçıyor, okyanus tabanına çarptığında kaynar sular fışkırtıyor. Yerkürenin merkezine doğru indikçe içinde depolanmış kinetik enerji ortaya çıkıyor ve beyne isabet eden, ılık, yumuşak gri maddeyi parçalayan, sinirleri koparan bir mermi gibi her şeyi karartıp düşünceyi ve yaşamı yok ediyor.

Donuk sarı kış güneşinin yatak odama dolmasıyla uyanıyorum, bundan sonra ne yapmam gerektiğini gördüğüm kâbus bana gösterdi.

Küçük bir yalanın peşine düşmem lazım.

2.

Bu dosya bana değil Culverson'a verildi ama şehir merkezindeki West Water Binası'na bir kere daha giden benim. Bir tür şiddete tanıklık edip dönüp dönüp aynı yere gitmekten kendini alamayan bir hayvan gibiyim. Üstüne büyük gelen bir parka giyip kürk şapka takmış serseri tipli biri Eagle Meydanı'nın etrafında daireler çizerek dolaşıyor, elindeki pankartta grafiti ile BİZİ APTAL MI SANIYORLAR yazılmış, öteki elindeyse Selamet Ordusu Noel Babası gibi bir çan tutup sallıyor. "Hişt," diye sesleniyor bana. "Neyin zamanı geldi, biliyor musun?" Başımı öne eğip duymamış gibi yapıyor, kapıyı itip içeri giriyorum.

Yaşlı kapıcı yerinde değil. Üçüncü kata çıkmak merdiveni kullanıyorum. Sigorta şirketinin kapısından içeri sessizce süzülüyor ve doğruca odasına gidip Bay Gompers'ı ceviz yazı masasının başında yakalıyorum.

Beni kapısında görünce şaşırarak "Aaa," diyor, huzursuzlukla kıpırdanıp hafifçe toparlanıyor. "Ben, şey, dün akşam diğer arkadaşınızla her şeyi ayrıntılarıyla görüşmüştük. Zavallı Naomi ile ilgili her şeyi..."

"Evet," diyorum. Cin içtiği kadehin boyutu daha da büyümüş. "Fakat hâlâ eksikler var."

"Ne gibi?"

İçim soğuk, organlarım dışarı çıkarılmış, birbirinden ayrılmış, karmakarışık halde tekrar içime doldurulmuş gibi hissediyorum. Ellerimi Gompers'ın masasına indirip ona doğru eğiliyorum; biraz geri çekiliyor, kırmızı ve etli yüzünü öfkeli bakışlarımdan sakınıyor. O anda neye benzediğimi çok iyi biliyorum. Tıraş olmadım; yaralı gözümün üstünde temiz beyaz sargı bezi var ama etrafındaki kahverengi şişlik hâlâ duruyor.

"Geçen hafta görüştüğümüzde, Omaha'daki şirket merkezinin dolandırıcılık konusunda çok hassas olduğunu söyledin."

"Ne? Bilmem," diye bir şeyler mırıldanıyor.

"Bak, burada yazılı," diyerek, mavi not defterimi masasına fırlatınca irkiliyor. "Oku."

Gompers hiç kıpırdamayınca defterde yazılı notu okuyorum. "Şirketin en önem verdiği şeyin kâr etmek olduğunu iddia ettin. Şirket başkanının parayla her şeyi elde edebileceğini sandığını söyledin. Oysa dün Dedektif Culverson'a şu kayıp dosyaların yedeklerinin alınmadığını söylemişsin."

"Evet, anlıyorum, fakat biz kayıtları tutmak için artık sadece kâğıt kullanıyoruz," diye mırıldanıyor. "Bilgisayar sunucuları..." Bana değil masasındaki bir fotoğrafa, New Orleans'a giden kızının resmine bakıyor.

"Burada çalışan herkes tazminat taleplerinde suiistimal olmasın diye tekrar tekrar evrak kontrol ettiği halde o dosyaların hiçbir yedeği yok demek. Ne bilgisayarda ne de basılı kâğıt olarak, öyle mi? Bir yere kaldırılmış bir kopya yok, öyle mi?"

"Şey, bakın..." Gompers önce pencereden dışarıyı seyrediyor, sonra tekrar bana dönüp şansını bir kez daha denemeye kalkıyor. "Hayır, üzgünüm ama..."

Elindeki kadehi aldığım gibi cama fırlatıyorum, pencere paramparça oluyor, yerdeki halıya buzlu cin ve cam parçaları yağıyor. Gompers soluğu sıkışmış gibi yüzüme bakakalıyor. Naomi'yi hayal ediyorum –tek arzusu bir tane mükemmel Villanelle şiiri yazmaktı– onu böyle biri için gidip köşedeki mağaza-

dan şişe şişe içki satın alışını canlandırıyorum gözümde, adamı yakasından tuttuğum gibi kaldırıyorum ve çalışma masasının üstüne atıyorum, başparmaklarımın altında ezilen yağlı ensesinin titriyor.

"Delirdin mi sen?"

"Kopyalar nerede?"

"Boston bölge bürosunda. State Caddesi." Adamı elimden bırakır gibi yapıyorum. "Her akşam her şeyi basar, o gece onlara yollarız. Boston'da saklanır." Bazı kelimeleri yalvarır gibi tekrar söylüyor. "Bastığımız kopyalar... peki..." Acıklı bir hali vardı.

Elimi çekiyor, masaya yığılıp kalıyor, oradan da yavaşça koltuğuna iniyor.

"Bakın Memur Bey..." diyor, lafını kesiyorum.

"Dedektifim ben."

"Dedektif. Merkez her yerde şubeleri tek tek kapatıyor. Bunun için ufak bir bahane arıyorlar. Stamford. Montpelier. Bizi de kapattıklarında, ne yapacağımı bilmiyorum. Karımla birikmiş paramız yok." Sesi titriyor. "Yapamayız."

Ona öfkeyle bakıyorum.

"Boston'a telefon edip yedek kayıtları görmem gerektiğini söylesem, bunun sebebini sorduklarında..." Derin nefes alarak sakinleşmeye çalışıyor. Bense hâlâ onu öfkeyle süzüyorum. "Şey, bazı dosyalar kayboldu, elemanlarım öldü desem..." Başını kaldırıp yüzüme bakıyor. İri iri açılmış gözleri nemli, çocuk gibi yalvarıyor. "Ne olur yerimde kalmama izin ver. Her şey bitene kadar yerimde kalmama izin ver. Lütfen, burada kalmama izin ver."

Ellerini yüzüne kapamış ağlıyor. Yorucu. İnsanlar asteroidin arkasına saklanıyorlar, kötü davranışları, sefil, çaresiz ve bencil davranışları için bahane ediyorlar onu, annesinin eteğinin altına saklanan çocuklar gibi, asteroidin arkasına saklanıyorlar.

"Bay Gompers. Üzgünüm." Ayağa kalkıyorum. "O dosyaları almanız lazım. Nelerin eksik olduğunu bilmek istiyorum, bana özellikle, Peter Zell'in dosyalarından kaybolan olup olmadığını bildireceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Peki..." Kendini toparlıyor, biraz yerinde doğrulup bir mendille burnunu siliyor. "Gayret edeceğim."

"Gayretle olmaz," diyorum, dönüp yüzüne bakarak. "Yarın sabaha kadar vaktin var. Hallet."

Merdivenlerden yavaş yavaş alt kata iniyorum, bitkinim, titriyorum, gücüm kalmadı ve ben yukarıda Gompers'la mücadele ederken hava iyice bozmuş, arabama binmek üzere Eagle Meydanı'nı geçerken karla karışık fena bir yağmur yüzüme kamçı gibi vuruyor.

Elinde ilan tahtası olan adam yine parkası, kürk şapkasıyla meydanda geziniyor ve bana yine "Neyin zamanı geldi biliyor musun?" diye sesleniyor. Yine duymazdan geliyorum ama önümü kesiyor, elindeki BİZİ APTAL MI SANIYORLAR yazılı pankartı eski Roma askerinin kalkanı gibi havaya kaldırıyor. "Affedersiniz, efendim," diye mırıldanmama karşılık yerinden bile kıpırdamıyor. İşte o anda onun dün gece Somerset Lokantası'nda gördüğüm adam oluğunu anlıyorum, üzerindeki Harley ceketini çıkarmış ama onu kenarları düzeltilmemiş pos bıyıkları, kırmızı yanakları, hüzünlü bakışlarından tanıyorum.

"Adın Palace değil mi?" diyor.

"Evet," dediğim anda geç de olsa durumu kavrıyorum. Tabancamı çekmeye çalışıyorum ama o elindeki tabelayı atıp sırtıma bir şey dayamış bile. Şöyle bir bakıyorum – kısa, siyah, çirkin bir tabanca.

"Kıpırdama."

"Tamam," diyorum.

Eagle Meydanı'na yağan buz gibi yağmur ikimizi de aralıksız ıslatmaya devam ediyor. On metre ötemizde kaldırımda yürüyen insanlar var ama bu soğuk, yağmurlu havada herkes bastığı yere bakıyor. Kimse fark etmiyoır. Kimin umurunda?

"Tek kelime etme."

"Tamam."

"Ha şöyle."

Güçlükle nefes alıyor. Bıyığı ve sakalı sigaradan sararmış. Nefesinde eskiden kalma sigara kokusu var.

"Nerede o?" diye dişlerinin arasından konuşuyor. Namlusunu biraz yukarı doğru tutarak, tabancayı kaburgalarımı acıtacak kadar bastırıyor, bu durumda kurşunun nerelerden geçebileceğini biliyorum, yumuşak dokudan sonra kasları delip kalbime saplanıp kalacak.

"Kim?" diye soruyorum.

Toussaint'ın kül tablasıyla umutsuzca kalkıştığı saldırı aklıma geliyor. Alison, o saldırıyı yapmasının nedenin çaresizlik olduğunu söylemişti. Peki bu eli pankartlı adamın durumu ne? Bir polise saldırdığı yetmezmiş gibi bir de tabancayla tehdit ediyor. Demek bu da çaresizlikten. Tabancayı sırtımdan böğrüme çeviriyor.

"Nerede o?" diye soruyor yine.

"Kim nerede?"

"Nico."

Tanrım. Nico. Biz ayakta beklerken yağmurun şiddeti artıyor. Üzerimde yağmurluk değil, mavi kravatımla giydiğim gri blazer ceket var sadece. Büyük çöp bidonunun arkasından fırlayan bir fare meydanı boydan boya geçip Main Caddesi'ne tarafına kıvrılıyor. Fareyi gözlerimle izlerken arkamdaki saldırganın dudaklarını şapırdattığını duyabiliyorum.

"Nico'nun nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum.

"Hayır, biliyorsun, biliyorsun."

Tabancanın kabzası beyaz ince koton gömleğimin üstünden biraz daha etime gömülüyor, her an ateş edebileceğini hissediyorum, sabırsızlığı tabancanın soğukluğunu bile aşıp geçecek kadar fazla. Aklıma Naomi'nin sol gözünün sağ üst tarafından girip kafatasını delen mermi deliği geliyor. Onu özlüyorum. Hava çok soğuk, yüzümden sular akıyor. Şapkam köpekle birlikte arabada kaldı.

Yağmurdan duyulmadığı için sesimi yükselterek, "Lütfen beni dinleyin," diyorum, "Nerede bilmiyorum ama benim de onu bulmam lazım."

"Palavra sıkma."

"Doğru bu."

"Palavra."

"Siz kimsiniz?"

"Benim kim olduğum seni ilgilendirmez."

"Peki tamam."

"Onun dostuyum ben, tamam mı?" diye ekliyor sonradan. "Aslında Derek'in bir arkadaşıyım."

"Tamam," diyorum ve Alison'un bana Skeve, onun gülünç örgütü hakkında anlattıklarını tek tek aklımdan geçiriyorum. Catchman raporu, Ay'daki gizli üsler. Hepsi de birer saçmalık ama çaresizlikten, yine de buradayız işte, adamın parmağı azıcık titrese öleceğim.

"Derek nerede?" diyorum. Öfkeyle, "Yavşak herif," diye homurdanıyor ve tabanca olmayan kolunu kaldırıp yumruğunu sıkarak yandan kafama indiriyor. O anda gözlerim kararıyor, başım dönüyor, yere düşecek gibi eğiliyorum, çenemin altından bir yumruk daha atınca meydanı çevreleyen duvara doğru düşüyorum, kafam tuğla duvara çarpıyor. Tabancası hemen eski yerine dönüp oyar gibi kaburgalarıma dayanıyor, artık dünyam dönüyor, gözümdeki sargı bezinin üstünden sular damlıyordu, üst dudağımdan gelen kan ağzıma sızıyor ve beynimde damarlarımın atışını hissedebiliyorum.

Bana doğru eğilip dişlerinin arasından, "Derek Skeve öldü, sen de onun öldüğünü biliyorsun çünkü onu sen öldürdün," diyor.

"Ben öldürmedim…" Ağzıma dolan kanı tükürüyorum. "Hayır."

"Öyle mi? Öyleyse sen öldürttün. Tam bir katile yakışan da budur."

"Yemin ederim ki bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Ne kadar garip diye düşünüyorum, dünya yavaş yavaş dönmeyi bırakıyor, adamın bıyıklı, öfkeli yüzünün ardından boş ve soğuk meydanı daha net görebiliyorum artık. Biliyorum aslında.

Sorsaydı, Skeve'in öldüğünü söylerdim herhalde. Fakat bunun üzerinde düşünmeye fırsat bulamadım ki. Tanrım, bir sabah uyanınca bir bakıyorsun, herkes ölmüş. Başımı başka tarafa çevirip koyu renkli kanı bir daha tükürüyorum.

"Dinle beni dostum," diyorum, yumuşak bir ses tonuyla. "Yemin ederim… hayır, bir dakika, bana bakın beyefendi. Bana bakar mısınız?" Başını yukarıya yüzüme doğru kaldırıyor; iri iri açılmış gözlerinde korku var, gür bıyığının altında dudakları titriyor, bir an soğuk ve yağmurlu bir meydanda, grotesk âşıklar gibi göz göze bakışıyoruz, aramızda da tabancanın namlusu.

"Nico'nun nerede olduğunu bilmiyorum. Skeve'in de nerede olduğunu bilmiyorum. Fakat bana bildiklerini anlatırsan, belki sana yardım edebilirim."

Söylediklerimi düşünüyor, korktuğunu iri, acılı gözlerinden anlayabiliyorun. Nefes almakta zorlandığı için ağzını aralık tutuyor. Birden bağırarak, "Yalan söylüyorsun," diyor. "Aslında biliyorsun. Nico bu planın sana ait olduğunu, gizli bir polisin plan…"

"Ne?"

"Derek'i oradan çıkarmak için…"

"Ne?"

"Nico bu planın kardeşine ait olduğunu söyledi. Kız kardeşine bir araba alacak…"

"Bir dakika…"

Yağmur tüm hızıyla devam ediyor.

"Ama Derek vurulup öldürüldü. Ben de zor kaçtım. Dışarı çıktığımda Nico kayıptı."

"Bu olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Hayır biliyorsun."

Soğuk metalde bir tıkırtı, silahın emniyeti açıldı. İki kere köpek havlaması taklidi yapıp ellerimi çırpıyorum. Bıyıklı Adam, "Hoop…" diyor ve meydanın yola yakın bölümünden korkunç bir havlama yükseliyoır. Bıyıklı adam, başını sesin geldiği yöne çevirdiği anda ellerimle yüzüne bastırıp itiyorum, arkaya doğru

yalpalayarak kıç üstü düşüyor. "Siktir," dediği sırada tabancamı çekip karnına nişan alıyorum ama hızlı hareket edince dengem bozuluyor, hava karanlık, yüzüm sırılsıklam, galiba çift görüyorum, yanlış kişiye nişan aldım herhalde, çünkü hiç beklemediğim bir yönden bir tekme yiyorum, ayaklarıyla topuklarımı yerden kesiyor, iplere bağlanıp sürüklenen bir heykel gibi baş aşağı düşüyorum. Hafiften doğrulup meydanda etrafıma bakıyorum. Hiçbir şey yok. Sessizlik. Yağmur.

"Lanet olsun," diyerek yere oturuyor, mendilimi çıkarıp dudağıma bastırıyorum. Houdini gelip önümde duruyor, bir o yana bir bu yana sıçrıyor ve tatlı tatlı hırlıyor. Elimi uzatıyorum, durup kokluyor.

"Adam yalan söylüyor," diyorum köpeğe. Nico benim hapishaneden kaçış planı hazırladığımı söylemez, neden söylesin ki? Peki Nico nereden bir araba bulabilir?

Fakat çözemediğim nokta şu: Onun gibi akılsız birisi yalan söylemeyi bile beceremez. Amerika Birleşik Devletleri'nin, son beş yıldır gizlice Ay'ın karanlık yüzünde üs kurmak üzere yerleşim yerleri inşa ettiğine ciddi ciddi inanıyor bu adam. İki yüz elli milyonda bir ihtimali olan bir şey için bu ölçüde büyük bir kaynağın ayrılacağına inanan birisi o.

Hem yerden kalkmaya çalışıyor hem de düşünüyorum. Kardeşim bu saçmalıklara inanamayacak kadar akıllı.

Ağzımdaki kanı ceketimin koluyla temizliyor, olabildiğince hızlı hızlı arabama doğru ilerliyorum.

Gerçekten öyledir bu arada. Bu deli saçmalarına inanamayacak kadar akıllıdır.

"Acaba," diyorum. "Acaba."

Bir saat sonra Cambridge'deyim, Harvard'ın büyük avlusunun karşısında yer alan alçak meydanda, burada evsiz barksız serseri kılıklı gençler halka oluşturup oturmuş davul çalıyorlar, birkaç hippi de dans ediyor, bir adam market alışveriş arabasında ucuz kitap satıyor, tek tekerlekli bisiklet üzerindeki kolsuz atlet giymiş

bir kadın hem lobut atıyor hem de "Que Sera Sera" şarkısını söylüyor. Gümüş rengi bir eşofman giymiş çok yaşlı bir kadın, marihuanalı bir sigara tüttürüyor, cigaralığı ikinci el mağazalarından alınmış eskiler giymiş siyahi bir adamla paylaşıyor. Merdivenlere kıvrılmış, pantolonu idrara batmış bir sarhoş yüksek sesle horluyor. Massachusetts devriyesinden bir polis endişeli gözlerle bu insanlara bakıyor, aynalı camlı kocaman gözlüklerini geniş kenarlı şapkasının üstüne takmış, bir polisin diğerini selamlama şekli bu olduğu için başımı eğip selam veriyorum ama karşılık gelmiyor.

Mt. Auburn Caddesi'nde yolun karşısına geçince pencereleri tahtalarla kapatılmış küçük yeşil büfeyi görüyorum. Alison Koechner'in nerede çalıştığını hiç bilemiyorum, eski numaradan arayınca da telefona kimseler bakmıyor. Geriye sadece burası kaldı: Sık sık uğradığını bildiğim bu yer.

"Vay vay," diyor şapkalı ve sakallı Kahve Doktoru. "Eski düşmanım gelmiş."

"Efendim?" diyorum karanlık büfede etrafımı görebilmek için gözlerimi kısarak. Fakat burada başka kimseler yok. Ellerini havaya kaldırıp gülümseyerek, "Şaka, şaka dostum. Laf olsun diye dedim." İki elini de bana doğru uzatıp parmaklarını oynatıyor. "Bir latte içersin değil mi dostum?"

"Hayır, teşekkürler. Bilgi lazım bana."

"Bende ondan bulunmaz. Ben kahve satarım."

Telaşla tezgâhın arkasına gidiyor, büyük bir ustalıkla, koni biçimli kahve filtresini espresso makinesine yerleştirip sonra tekrar çıkarıyor, hafif bir ses çıkana kadar kaldırıyor, sonra da öğütülmüş kahvenin üstünü düzleştirip biraz da üstten bastırıyor.

"İki gün önce de gelmiştim."

"Peki," diyor makineden gözlerini ayırmadan. "Öyledir herhalde."

Tezgâhın üstüne yine her kıta için bir tane olmak üzere kâğıt bardaklar konmuş, her kıta için bir tane var, gelin siz de bahse katılın. Kuzey Amerika bardağına yalnız bir iki kahve çekirde-

ği atılmış. Asya ve Afrika'da bir avuç dolusu çekirdek var. Başı çekirdekle dolup taşmış Antarktika çekiyor. Hüsnükuruntu. O şeyin gelip karlı bölgeye çarpmasını, bir mum gibi sönmesini diliyor insanlar.

"Buraya bir kadınla gelmiştim. Şu boylardaydı; kısa kızıl saçlı, güzel bir kadındı."

Başını yukarı aşağı sallayıp bir süt kutusundan metal bir tasa süt dolduruyor. "Evet." Kabın içine bir çubuk daldırıp bir düğmeye basıyor, tastaki süt köpürmeye başlıyor. "Kahve Doktoru kimseyi unutmaz."

"Kendisini tanıyor musun?"

"Tanımıyorum ama öyle çok görüyorum ki."

"Tamam."

Sütün köpürmesine dalınca bir an için düşünce silsilesinin ucunu kaçırıyorum, Kahve Doktoru da süt kabına bakıyor, sonra da köpükler kaptan taşmak üzereyken seri bir hareketle düğmeye basıp çırpıcıyı durduruyor.

"İşte oldu."

"Kendisine bir mesaj bırakmam lazım."

"Öyle mi?"

Kahve Doktoru bir kaşını havaya kaldırıyor. Ben o sırada kaburgalarımın hemen altını, yani bana saldıran adamın tabancayla dürtmesi yüzünden epey ezilen yeri ovuşturuyorum.

"Henry'nin onu aradığını söyle."

"Olur söylerim."

"Ayrıca onu görmem gerektiğini de söyle."

"Bunu da söylerim." Çengelden orta boy beyaz seramik bir kahve fincanı alıp espresso dolduruyor; üstünü uzun saplı bir kaşık kullanarka süt köpüğüyle kaplıyor. Bir tür dehayı çalışırken izliyorum burada, titizlikle uygulanan bir hassasiyet bu.

"Hep bu işi yapmıyordun herhalde," diyorum. "Yani kahve işini."

"Hayır." Gözünü yaptığı işten ayırmadan fincanı avucuna alıyor, onu dikkatle sallayarak bulutsu köpükle kahveden bir desen

yapıyor. "Uygulamalı Matematik öğrencisiydim," diyor, başıyla hafifçe caddenin karşısındaki Harvard'ı gösteriyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor. "Fakat hani derler ya," devam edip bana latte fincanını uzatıyor. Fincanın üzerinde kusursuz bir simetriyle yapılmış bir meşe yaprağı deseni. "O işin geleceği yok."

Gülümseyince benim de aynı şekilde karşılık vermem lazım ama yapamıyorum, gözüm ağrıyor, dudağım da yumruğun etkisiyle zonkluyor.

"Henry'nin gelip onu aradığını söyleyeceksin değil mi?"

"Tamam dostum. Söylerim."

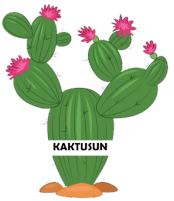
"Lütfen ona de ki…" Biliyor musunuz, şu noktaya gelmişken, niye olmasın ki? "Ona Palace'in, tüm bu Jules Verne'in aya seyahat saçmalıklarının ne anlama geldiğini öğrenmek istediğini söyle. Bu işin devamı olduğunu bildiğimi, bu insanların kim olduğunu, neyin peşinde olduklarını öğrenmek istediğimi söyle."

"Ooo. Bak şimdi. Mesaj dediğin böyle olur."

Cebimden cüzdanımı alıyorum ama Kahve Doktoru kalkıp elimi tutuyor.

"Hayır, hayır" diyor. "Bizden olsun. Dürüst olmam gerekirse ahbap sen çok iyi bir durumdaymış gibi görünmüyorsun."

3.



Dedektiflerin tüm ihtimalleri dikkate alması, cinayete neden olabilecek tüm olguları anlayıp tartabilmeleri, hangi ihtimalin daha doğru olduğunu belirleyebilmeleri gerekir.

Naomi öldürüldüğünde, Peter'ın sigortalanmış şirket gelirleri dosyalarını arıyordu. Çünkü bunların benim ilgimi çektiğini biliyor, bana araştırmamda yardım ediyordu.

Ya da Naomi öldürüldüğü sırada bu dosyaları benden önce bulup saklamak için arıyordu.

Biri onu vurdu. Yabancı biri mi? Bir işbirlikçi mi? Bir arkadaşı mı?

Sessiz, trafik işaretleri sökülmüş ve yol boyunca ürkek geyiklerle karşılaşılan 93. kuzey otoyolunda bir saat araba kullanarak Cambridge'den Concord'a ulaşıyorum. Naomi'yi pazartesi gecesi, yatak odasının kapısındaki haliyle düşünüyorum. O ânı düşündükçe bana söyleyeceği şeyin –söyleyecekken vazgeçtiği şeyin– duygusal ya da kişisel bir şey olmadığına daha da çok ikna oluyorum. Bu şey mutlaka sürdürdüğüm soruşturmanın işleyişiyle ilgiliydi.

Fakat ay ışığında yarı giyinikken insan *bir şey daha* deyip sigortalanmış şirket gelirlerinden ve itiraz şartından bahsedebilir mi?

Bu şey, başka bir şeydi ve ne olduğunu asla öğrenemeyeceğim. Yine de öğrenmek istiyorum.

School Caddesi'ndeki polis merkezine ulaştığımda genellikle arabamı otoparkta bırakır, arkadaki garaj kapısından içeri girerim. Bu öğleden sonraysa bazı nedenlerle ön tarafa dolanıyor, ilk olarak dört veya beş yaşındayken adım attığım ana girişten içeri giriyorum. Giriş kapısında zamanında annemin oturduğu masada görevli olan Miriam'a selam verip üst kata çıkıyorum, Naomi'nin ailesine telefon edeceğim.

Ancak bir sorun var, artık ofise geldim ya, sabit hatlar çalışmıyor.

Çevir sesi yok, sessizlik. Cansız plastik. Kabloyu izleyerek prize kadar kontrol ediyorum, sonra masaya dönüp birkaç kez telefona vuruyorum. Dudağımı ısırarak çevreme bakınıyorum. Her şey eskisi gibi; masalar eski yerinde; kâğıt yığınları, dosya dolapları, sandviç ambalajları, gazoz kutuları hepsi aynı, pencereden titrek bir kış güneşi giriyor içeri. Culverson'ın masasına gidip onun telefonunu yokluyorum. Durum aynı, çevir sesi yok, hayat yok. Ahizeyi yavaşça yerine bırakıyorum.

Dedektif McGully, "İşler berbat," diyerek kapıda görünüyor. Üzerindeki penye eşofmanın kollarını sıvayıp ellerini önünde kavuşturmuş. Ağzının bir köşesinde bir puro var. "Öyle değil mi?"

"Evet," diyorum, "hatlar çökmüş."

"Buzdağının görünen kısmı," diye homurdanıyor, eşofman altının ceplerinde kibritini ararken. "Ama bir şeyler oluyor, genç meslektaşım."

"Öyle mi?" diyorum ama adam son derece ciddi. Onu tanıdığımdan beri yüzünde hiç bu kadar ciddi bir ifade görmedim. Andreas'ın masasına gidip sandalyesini masanın üstünden çekiyor, telefonunu kontrol ediyorum. Onda da ses yok. İki oda ilerdeki kahve molası odasından fırça saçlıların sesleri geliyor, biri kahkahayla gülüyordu, bir başkası da yüksek sesle bir şeyler anlatıyordu: "Sonra dedim ki, bir durun ya, dedim ki..." Bir

yerde bir kapı kapanıyor; yaklaşan uzaklaşan telaşlı ayak sesleri duyuluyor.

"Bu sabah gelirken şefle karşılaştım," diyor McGully. Odanın içinde dolanıyor, sonra gidip radyatörün yanında duvara yaslanıyor. "Her zamanki gibi ona 'hişt, yavşak,' diye seslendim ama yanımdan geçip gitti. Hayaletmişim gibi."

"Öyle mi?"

"Şimdi de Ordler'in odasında toplantı yapıyorlar. Şef, savunma muhaberat dairesinden koordinasyon subayları ve tanımadığım bir sürü herif." Purosunu çekerek yakmaya çalışıyor. "Hepsinde de yüzlerini gizleyen güneş gözlüğü var."

"Güneş gözlüğü mü?"

"Evet," diyor "güneş gözlüğü." Bir şey ima etmek istiyor ama anlamıyorum, zaten dikkatim onda değil Başımın arkasında, bu sabah Eagle Meydanı'ndaki tuğla duvara çarptığım noktada, küçük acıyan bir şişlik var.

"Bu söylediğimi unutma evlat." Henüz yakamadığı purosuyla bana işaret ediyor; sonra bütün odayı gösteriyor. "Ortalıkta bir sikler dönüyor."

Concord Halk Kütüphanesi'nin ana binasının lobisinde, Batı kanonunun en büyük klasikleri piramit halinde dizilmiş durur: Temeli *Odysseia, İlyada*, Aiskhylos ve Vergilius oluşturur, Shakespeare ile Chaucer ikinci sıradadır, her rafla birlikte zamanda ilerleyip geriye gidebilirsiniz, piramit en tepede *Güneş De Doğar* ile tamamlanır. Kimse bu piramide bir isim takmaya gerek görmemiş ama temanın ölmeden önce okunması gereken kitaplar olduğu bariz. Birisi, belki de Penuche'deki müzik kutusuna R.E.M. şarkısını koyup ağır devire ayarlayanla aynı şakacı, bu piramite *Middlemarch* ile *Oliver Twist*'in arasına karton kapaklı bir *Kumsalda** yerleştirmiş. Bodrum kattaki referans bölümüne inmeden önce onu alıp Romanlar rafındaki doğru yerine koyuyorum.

* Nevil Shute, *Kumsalda* (On The Beach), İthaki Yayınları, 2019.

Dijital öncesi çağda bir polis olmak böyle bir şey olmalı diye düşünüyorum, yaptığım işten yoğun bir zevk alıyorum, Maryland çevresinin devasa telefon rehberini bulup açıyor, incecik kâğıttan yapılmış sayfalarda dar sütunlar halinde düzenlenmiş isim listelerini işaretparmağımla tarıyorum. Kıyametten sonra da dünyada polis kalacak mı, bilmiyorum. Hayır –kalmayacak– en azından bir süre olmaz; belki daha sonra…

Gaithersburg'da üç tane Eddes ailesi var, telefonlarını mavi defterime not alıyor, tekrar lobiye çıkıyorum. Piramitteki Shakespeare ve John Milton kitaplarının yanından geçip ana girişe konmuş eski moda telefon kulübesini buluyorum. Fakat telefon sırası uzun, on dakika kadar, yüksek art deco tarzı pencerelerden dışarıyı seyrederek, sırada bekliyorum. Kütüphanenin girişinde gri gövdeli, ince dallı, yaprakları dökülmüş, küçük bir demir ağacı var. Sıra gelince kulübeye girip içime derin bir nefes çektikten sonra telefonu çeviriyorum.

Ron ve Emily Eddes, Maryland Caddesi. Cevap yok, mesaj da bırakılmıyor.

Maria Eddes, Autumn Hill Meydanı. Telefonu bir kadın açıyor ama öncelikle sesi çok genç, ayrıca sadece İspanyolca biliyor. Naomi Eddes'i tanıyıp tanımadığını sormayı başarabiliyorum, o da bana tanımadığını zor da olsa söyleyebiliyor. Özür dileyip telefonu kapıyorum

Dışarıda ince ince yağan bir yağmur var yine. Üçüncü telefonu da çeviriyorum, ağacın eğri bir dalının en ucunda yağmur tanelerinin dövdüğü tek bir oval yaprak var.

"Alo?"

"William Eddes?"

"Bill. Kimle görüşüyorum?"

Çenem kilitlendi sanki. Avucumu alnıma bastırıyorum, mideme taş oturmuş gibi.

"Beyefendi, Naomi Eddes adında birini tanıyor musunuz?"

Uzun, zorlu bir sessizlik. Babası bu adam.

"Beyefendi?" diyorum yine.

"Kimle görüşüyorum?" diye soruyor, gergin, soğuk ve resmi bir edayla.

"Dedektif Henry Palace," diyorum. "Concord, New Hampshire'dan."

Telefon kapanıyor.

Az önce baktığım gürgen yaprağı gitmiş. Nereye düştüğünü görmek için bakınıyorum, yağmurdan gölleşen çimenlerin üstünde siyah bir leke halinde duruyor. Tekrar Bill Geddes'in telefonunu arıyorum ama cevap yok.

Telefon kulübesinin önünde tedirgin görünümlü yaşlı bir kadın bekliyor, yapı marketlerde bulunan kenarları kafesli bir alışveriş arabasına yaslanmış duruyor. Parmağımı yukarı kaldırıp azıcık zaman isteme işareti yaparak kendisine gülümsedikten sonra Bill Eddes'in numarasını üçüncü defa çeviriyorum. Telefonun açılmamasına da, birden sesin kesilmesine de hiç şaşırmıyorum. Naomi'nin babası, oturma odasında veya mutfakta bulunan telefonu duvardaki prizden ayırmış, ince gri kabloyu dikkatle telefona sarmış ve telefonu göz önünde olmazsa bir daha hatırlamayacağı düşüncesiyle bir dolabın içine kaldırmış olmalı.

"Çok affedersiniz hanımefendi," diyorum, kapıyı arabalı yaşlı kadının geçmesi için tutarak. "Yüzünüze ne oldu?" diye soruyor o da ama cevap vermiyorum. Bıyığımın ucunu ısırarak kütüphaneden ayrılıyorum, bir elimi kalbimin üstüne koyuyor –vay be, buraya kadarmış işte– kalp atışlarımı dinliyorum, aceleyle ilerliyor, ıslak çimenlerin üzerinden hızla koşarak arabaya dönüyorum.

Concord o kadar küçük bir yer ki, banliyösü dahil yüz elli kilometre kareyi geçmez, şehir merkezinden hastaneye varmak için yol boşsa on dakika yeter. Bu sürede belki her şeyi çözemem ama bu cinayeti daha doğrusu cinayetleri –iki cinayet, bir katil– çözebileceğime karar vermeme yetiyor.

Tepede bir çocuğun maket şatosu gibi, etrafında ek yapılar,

çeşitli otoparklar, idari binalar ve kliniklerle çevrelenmiş duran Concord Hastanesi'ne bakan Langley Park Yolu ve 9. Yol kavşağına geldim bile. Yarım kalmış, hiçbir zaman bitirilemeyecek yeni ek binayla birlikte kalas yığınları, cam panolar, brandaların altındaki inşaat iskeleleri.

Hastanenin otoparkına girip arabayı park ediyor, direksiyon simidinde parmaklarımla ritim tutuyorum

Bill Eddes'in tepkili davranmasının bir nedeni olmalı ve ben o nedeni biliyorum.

Bir gerçek, başka bir gerçeği gösteriyor; ikincisi de üçüncü bir gerçeğe işaret ediyor.

Karanlık bir odaya girmiş gibisiniz ve bir kapının altından hafif bir ışık sızıyor. O kapıyı açınca da bir öncekinden az daha aydınlık olan ikinci bir odaya giriyorsunuz, sonra bir kapı çıkıyor karşınıza, onun da altından ışık sızıyor. Böylece odadan odaya geçiyorsunuz, birini geçip bir diğerine giriyorsunuz ve ilerledikçe ışık da artıyor.

Ana girişlerde kapıların üstünde yuvarlak ışıklı işaretler var. Geçen defa geldiğimde tüm ışıklar yanıyordu; bu sefer iki tanesinin yanmadığını fark ediyorum. Dünya azar azar dökülüyor sanki, her şey kendine göre bir süratle bozuluyor, her şey şimdiden titreyip bükülüyor, yaklaşan felaketin yarattığı korku bile yeterince yıkıma neden oluyor, her bozulma yenilerine yol açıyor.

Lobide bulunan yarım daire biçimli danışma masasında hiçbir gönüllü çalışan yok, bekleme yerindeki kanepelerdeyse birbirine yapışmış gibi duran anne, baba ve çocuktan ibaret endişeli bir aile var sadece, yanlarından geçerken bana bakıyorlar, sanki bekledikleri kötü haberi getirmişim gibi. Özür dilemek istercesine başımı eğerek selam verip duruyor, B asansörü nerede diye sağıma soluma bakınıyorum.

Ameliyat kıyafeti içindeki bir hemşire hızlı adımlarla geçiyor; bir kapıda duruyor, bir şeyler mırıldanıp geri geliyor.

Sonunda ne tarafa gitmem gerektiğine karar verip iki adım ilerliyorum. Birden bandajlı gözümde şiddetli bir sancı başlıyor,

bayılacak gibiyim, elimi kaldırıyorum ama dayanmalıyım, hiç zamanım kalmadı artık.

Gözüm sancıyor çünkü Dr.Wilton kafamı bandajlarken ne demişti? *Hastanede malzeme eksikliği var.*

Olaylar birbirine bağlanıyor, zihnimde beliriyor, sonra da birbirine ekleniyorlar; takımyıldız gibi tablolar meydana geliyor. Fakat zevk almıyorum, mutsuzum çünkü yüzümde sancı var; ayrıca tabanca namlusunun ezdiği nokta, başımın duvara çarptığım yeri de acıyor. *Palace,* şapşal herif. Çünkü en başından olanları daha berrak, daha hızlı görebilseydim, Zell olayını çözecektim. Böylece Eddes olayı olmayacaktı. Naomi ölmeyecekti.

Asansör kapısı açılınca içeri giriyorum.

Asansörde başka kimse yok; sadece ben, uzun boylu, sessiz bir polis; tek gözümle parmaklarımı tuş tablasında gezdirerek, kör birinin kabartma harfleri okuması gibi, cevapları bulmaya çalışıyorum.

Bir süre asansörden inmeden yukarı aşağıya inip çıkıyorum. "Nerede?" diye mırıldanıyorum kendi kendime, "nerede saklanabilir?" Çünkü bu binanın bir yerinde, J.T.Toussaint'in evindeki köpek kulübesinin aynısı bir yer var ve satılacak mal elde edilen haksız kazanç paraları orada stoklanıyor. Fakat bir hastanede depo olabilecek pek çok yer olabilir: arşivler ve ameliyathaneler, idari birimler ve koridorlar... Hele böyle kaotik, farklı bölümlere ayrılmış, yarım kalmış bir inşaatın da olduğu bir hastanede...

En sonunda her şeyi boş verip bodrum kata iniyorum, Dr.Fenton morgla aynı koridordaki odasında. Taze çiçekler, aile fotoğrafları ve Mihail Barişnikov'u 1973 yılında Bolşoy Balesi'nde gösteren bir posterle süslenmiş küçük ve tertipli bir oda burası.

Fenton şaşırıyor, tam kurtulduğu sırada beni yeniden karşısında bulduğuna memnun değil. Sanki beni bahçelere zarar veren bir hayvan, belki bir rakun gibi görüyor.

"Nedir?"

Ona, ne istediğimi anlatıyor, bu işlemin ortalama ne kadar süreceğini soruyorum. Kaşlarını çatıp, "Ortalama ne kadar mı?"

OLGUNSU BELGESEL KAOS TEAM

diyor, sanki bu söz artık hiçbir manaya gelmiyormuş gibi. "Evet, ortalama olarak," diye ısrar ediyorum.

"Ortalama on günle üç hafta arası," diyor. "Fakat Hazen Yolu çalışanlarının durumu göz önüne alınırsa herhalde bir bir buçuk ay kadar sürer."

"Peki, bu gece halledebilir misiniz?" diye soruyor, alaycı gülüşünü beklemeye başlıyorum. Bir yandan da ne şekilde yalvarmam gerektiğini hesaplıyorum.

O ise gözlüğünü çıkarıp yerinden kalkıyor, dikkatle yüzüme bakıyor. "Bu cinayetle neden bu kadar çok uğraşıyorsun?" diye soruyor.

"Şey çünkü..." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Çözülmüş değil."

"Peki," diyor, hangi nedenle olursa olsun kendisini bir daha asla aramamam ve buraya gelmemem şartıyla istediğimi yapacağını söylüyor.

Asansöre dönerken, buluyorum. Aradığım yeri buluyorum ve heyecandan soluğum kesiliyor, ağzım açık kalıyor. "Tanrım," diyorum, sesim o katın beton koridorunda yankılanıyor, sonra da Fenton'dan bir şey daha istemek için hızla geri dönüyorum.

Cep telefonum çalışmıyor. Hat çekmiyor. Servis yok. İşler giderek kötüleşiyor.

Durumu hayal edebiliyorum: Tamiri yapılmayan baz istasyonları önce hafifçe yan yatıyor sonra yıkılıyor, bağlantı kabloları boşta kalıyor ve işe yaramaz hale geliyor.

Arabama binip kütüphaneye dönüyor, parkmetreye bir çeyreklik atıyorum, telefon kulübesi önünde sıramı bekliyor, sıram gelince McConnell'ın evini arıyorum.

"Aaa, selam Palace," diyor. "Yukarıda çalışıyorsun bilirsin. Orada neler olup bitiyor söyler misin? Şeflerle?"

"Bilmem." McGully'nin, *bir sikler dönüyor* diye söz ettiği güneş gözlüklü garip herifler aklıma geliyor. "Yardımına ihtiyacım var Memur McConnell. Pantolon hariç elbisen var mı?"

"Ne?"

McConnell nereye, ne zaman gideceğini, sabahleyin Dr.Fenton'la nerede buluşacağını not alıyor. Telefon kulübesinin dışında yine bir kuyruk. Yapı marketi malı tel kafesli alışveriş arabası olan yaşlı kadın gelmiş bana el sallıyor, onun arkasında kahverengi takım elbiseli, elinde evrak çantası bulunan iş insanı tipli bir adam ve ikiz kızlarıyla bir anne var. Telefon kulübesinin camından polis rozetimi gösteriyorum, sonra bu küçük ahşap kulübede biraz daha rahat edebilmek umuduyla eğilip bükülüp yer değiştiriyorum.

Dedektif Culverson'ı telsizden buluyor, olayı çözdüğümü söylüyorum.

"Yani kendini asan adam olayını mı?"

"Evet. Hatta senin Eddes dosyanı da çözdüm."

"Ne?"

"Senin dosyanı da," diyorum. "İkisininki de aynı katil."

Ona durumu anlattığımda ikimiz de uzun bir süre susuyoruz, telsizin sesi sessizliği bozuyor, sonra benim önemli bir iş başardığımı söylüyor.

"Evet."

Geçen hafta benim McConnell'a söylediklerimi bu sefer o bana söylüyor. "Bir gün çok büyük bir dedektif olacaksın."

"Evet," diyorum. "Doğru."

"Merkeze mi geliyorsun?"

"Hayır," diyorum. "Bugün değil."

"İyi," diyor. "Gelme."

4.



Polisin görev yaptığı en sakin ortamlarda bile, ara sıra şiddete rastlanabiliyor ve olay çıkabiliyor, örneğin güpegündüz kalabalık bir sokakta ya da otoparkta, nedeni belirsiz bir cinayet işlenebiliyor.

Annemin cenaze töreninde Concord polisi tam kadro yer aldı, tabut geçerken tam on dört çalışan ve seksen altı polis memuru, mavi üniformaları içinde, hep birlikte ayağa kalkıp heykel gibi hareketsiz durarak selam verdiler. Saçları kırlaşmış, yetmiş dört yaşında iri yarı bir kadın olan polis müdürlüğünün muhasebe uzmanı Rebecca Forman, hıçkırarak ağlayınca kiliseden dışarı çıkarıldı. Ayağa kalkmayan tek kişi babam, öğretmen Temple Palace'tı; kısa ayin süresince durgun bir halde sırasında oturdu, donuk gözlerle boşluğa baktı. Sanki oradan bir otobüs çıkıp gelecekmiş gibi… On iki yaşındaki oğlu ve sekiz yaşındaki kızı gözleri iri iri açılmış babalarının iki yanında ayakta duruyordu. Orada oturdu, sanki benim tarafıma doğru eğik duruyordu, üzülmekten çok ne yapacağını şaşırmış gibiydi, işte o hali bu olayın üstesinden gelemeyeceğini gösteriyordu, anlamıştım.

Bence ingilizce öğretmeni olan babam için zor olan şey, annemin ölümünün basit gerçeği değil, bu olayın ironik yanıydı.

OLMAZSA BELGESİZ KAÇAK TEAM

Yani: Pazartesiden cumaya bütün bir hafta, sabah dokuzdan akşam beşe kadar, polis merkezinde kurşungeçirmez bir camın arkasında oturan karısının bir cumartesi öğleden sonra, T.J. Maxx otoparkında bir hırsız tarafından kalbinden kurşunlanmasıydı.

O sıralarda Concord'da suç oranı öyle düşüktü ki. Söz konusu yılda, yani 1997'de, FBI kayıtlarına göre annem Concord'da öldürülen tek kişiydi. Bu da annemin bir cinayete kurban gitme olasılığının Concord'daki nüfusa oranla, kırk binde bir olduğu anlamına geliyordu.

Ama işte bu olasılık gerçekleşmişti. Olasılık düşük de olsa, gerçekleşebiliyordu; aksi halde bilmem kaçta bir olasılık olmazdı. Sıfır olasılık demek gerekirdi.

Cenazeden sonra babam mutfağa baktı; gözlükleri burnuna doğru düşmüş, gözleri şaşkınla iri iri açılmıştı, kardeşimle bana dönerek, "Peki şimdi, akşam yemeği için ne yapacağız?" dedi. Aslında sadece o akşamı değil tüm akşam yemeklerini kastediyordu. Ben Nico'ya bakıp tedirgin gülümsedim. Saatin tik takları duyuluyordu. Babam bu işin altından kalkamayacaktı.

Öğretmen Palace ondan sonra hep kanepede uyudu; üst katta annemin olmadığı bir yatakta uyumayı, annemin eşyasıyla dolu dolabına bakmayı başaramadı. Tüm işleri ben hallettim. Annemin elbiselerini ben kaldırdım.

Bir de hep polis karakolunun oralarda dolanıp duruyordum, soruşturmayı üstlenen genç dedektife gelişmeleri bana haber vermesini rica etmiştim, Culverson da öyle yaptı: T.J. Maxx otoparkının çakıllarında rastlanan ayak izlerini incelediklerinde aradı; tanıkların tanımladığı gümüş grisi bir Toyota Tercel araba Montpelier'de terk edilmiş olarak bulununca da aradı. Dedektif Culverson sanık yakalandığında bizim eve gelip görmem için dosyayı mutfak masasının üstüne açtı, adım adım delillerin bulunmasını ve dosyanın gelişimini anlattı. O dosyada bana göstermediği tek şey cesedin fotoğraflarıydı.

"Teşekkür ederim, efendim," dedim Culverson'a. Babam solgun yüzüyle, yorgun haliyle mutfak kapısının çerçevesine dayan-

mış duruyordu. "Teşekkürler" diye mırıldandı o da. Culverson'ın, "Ben sadece görevimi yaptım," diye cevap verdiğini hatırlıyorum ama bu kadar klişe bir şey söyleyip söylemediğinden emin değilim. Tam hatırlayamıyorum – zor günlerdi.

O yıl 10 Haziran'da, St. Anselm'deki odasında babamın cesedini buldular; Jaluzi kordonuyla intihar etmişti.

Keşke Naomi'ye her şeyi anlatsaydım, annemle babamı, gerçeğin hepsini, ama anlatmadım, o ise artık hayatta değil ve asla anlatamayacağım.

5.

Güzel bir sabah, inciti bir tarafı var, kış bir anda nasıl bitti de bahar başladı – penceremin karşısındaki çiftlikte eriyen karlar minik dereler oluşturuyor ve hızla incelen kar tabakasının altından yeşil çimler ortaya çıkıyor. Fakat bu durum güvenlik güçleri açısından sorun yaratacak sanırım. Çünkü yeni bir mevsimin, yani yaşanacak son ilkbaharın gelişi halkın üzerinde bir kara büyü etkisi yapacak, umutsuzların sayısının katlanarak artışını, geleceğe yönelik keder ve endişeyle yeni bir terör dalgası oluşmasını bekleyebiliriz.

Fenton işi hallederse bana saat dokuzda telefon edip bilgi vereceğini söyledi. Saat 8.54.

Aslında Fenton'ın raporuna ihtiyacım yok. Yani bir onaya ihtiyacım yok. Haklıyım, haklı olduğumu gayet iyi biliyorum. Sonuca ulaştığımdan eminim. Yine de rapor mahkemede işimi kolaylaştıracak.

Güzel, beyaz bir bulutun mavi sabah göğünde süzülmesini seyrederek beklerken neyse ki telefon çalıyor. Hemen açıp alo diyorum.

Cevap yok. "Fenton?"

OLYMPOS BELGESİZ KAOS TEAM

Uzun bir sessizlik, birinin nefesinin hırıltısı, soluğumu tutuyorum. O. Katil bu. Biliyor, Benimle oyun oynuyor. Vay be.

"Alo?" diyorum.

"Umarım memnunsunuzdur Bay Polis, affedersiniz, Dedektif Bey." Gürültülü bir öksürük, bir kadeh cine atılan buz parçasının çıkardığı bir tıngırtı duyuyorum ve tavana bakarak iç çekiyorum.

"Bay Gompers. Kötü bir zamanda aradınız."

"Tazminat taleplerini buldum," diyor beni duymamış gibi. "Benden bulmamı istediğiniz şu kayıp dosyaları buldum."

"Beyefendi." Fakat hiç de bekleyeceğe benzemiyor. Ne de olsa ona sabaha kadar zamanı olduğunu ben söyledim, o da bana durumu bildiriyor, telefonu yüzüne kapatamam. "Tamam," diyorum.

"Akşam gönderilerinin bulunduğu yere gidip dosya numaralarına baktım. İçlerinde Zell'in adı olan bir tek dosya vardı. Öğrenmek istediğiniz bilgi buydu, değil mi?"

"Tamam, doğru."

Sesinde sarhoş bir alaycılık var. "Umarım. Çünkü her şey aynen benim dediğim gibi çıkacak. Benim dediğim gibi."

Saate bakıyorum. 08.59. Gompers'ın bana ne söylediğinin artık bir anlamı yok. Zaten baştan beri anlamı yoktu. Bu vakanın sigorta sahtekârlığıyla hiçbir zaman bir ilgisi olmadı.

"Boston'daki toplantı odasında, gece gönderilen kayıtları araştırırken bir de baktım Marvin Kessel gelmiş. Onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, beyefendi. Yardımınız için teşekkürler Bay Gompers."

Bu dosyanın sigorta sahtekârlığıyla hiçbir zaman alakası olmadı.

"Bakın Marvin Kessel, Orta Atlantik ve Kuzeydoğu bölgelerinin müdür yardımcısıdır ve Concord'da olanlar onu fazlasıyla ilgilendirdi. Artık durumu biliyor; dolayısıyla Omaha da biliyor; kayıp dosyalar, intiharlar, hepsi bizde." Babam gibi konuşuyor: "Çünkü burası Concord!"

"Bu yüzden işimi kaybedeceğim; bu şubedeki herkes işsiz kalacak. Sokağa dökülecegiz. Umarım bir kaleminiz vardır Dedektif çünkü o bilgi elimde."

Bir kalemim var. Gompers bilgiyi veriyor. Peter'ın üstünde çalıştığı son tazminat dosyası Bayan V.R. Jones tarafından kasım ortasında açılmış, bu kadın, New Hampshire eyaletinde kayıtlı, kâr amacı gütmeyen Open Vista Enstitüsü'nün müdürlerinden biri. Enstitünün merkezi New Castle'da, Portsmouth yakınlarında sahilde bir yerde. Genel Müdür Bernard Talley'nin kapsamlı bir hayat sigortası poliçesi varmış ve Bay Talley mart ayında intihar etmiş ve Merrimack Hayat ve Yangın Sigortaları da bu talebin yerinde olup olmadığını araştırıyormuş.

Tüm söylediklerini eski alışkanlığımla yazıyorum ama bunların hiç önemi yok, hiçbir zaman da olmadı.

Gompers'ın anlatacakları bitince, "Teşekkürler" diyorum. Saat 09.02. Fenton her an arayabilir. Bana istediğim onayı verecek, ben de arabama atlayıp katili almaya gideceğim.

"Bay Gompers, büyük bir fedakârlık yaptığınızı kabul ediyorum. Ama bu da, çok önemli bir cinayet soruşturması."

"Hiçbir fikriniz yok, genç adam," diyor aksi bir sesle, "Ne önemli ne önemsiz hiç bilmiyorsunuz."

Telefonu kapatıyor, neredeyse onu tekrar arayacağım, neredeyse kalkıp yanına gideceğim. Çünkü yapamayacak, bu olanlara dayanamayacak.

Tam o sırada ev telefonum tekrar çalıyor, telefonu hemen açıyorum, bu sefer arayan Fenton. "Pekâlâ Dedektif, bunu nereden bildin?"

Derin bir nefes alıyor, gözlerimi kapıyorum ve bir iki saniyeliğine kalbimin çarpışını dinliyorum.

"Palace? Orada mısın?"

"Buradayım," diyorum usulca. "Lütfen bana bulgularınızı tam olarak anlatır mısınız?"

"Tabii anlatırım ama sonra bir gün beni akşam yemeğine götürmeniz şartıyla."

"Olur," diyerek gözlerimi açıyorum ve mutfak penceresinden görünen masmavi gökyüzü gözüme çarpıyor. "Lütfen bulgularınızı anlatın."

"Çıldırmışsın sen," diyor. "Naomi Eddes'in kanına yapılan kütle spektro analizi morfin sülfatın varlığını doğruluyor."

"Tamam," diyorum.

"Şaşırmış gibi değilsin."

"Hayır, hanımefendi," diyorum. *Hiç şaşırmadım.*

"Ölüm nedeni yine aynı. Alın ortasındaki mermi yarasından kaynaklanan yaygın kranyo-serebral travma. Fakat kurşunlanan maktul ölümünden altı ila sekiz saatlik bir süre önce morfin türevi bir madde kullanmış."

Benim için bu da şaşırtıcı değil.

Gözlerimi yine yumuyor, Naomi'nin gece geç saatte kırmızı elbisesiyle evimden çıktığını ve "uçuşa geçmek" için evine gittiğini düşünüyorum. Herhalde uyuşturucu stoku bitmek üzereydi, bu yüzden endişeleniyordu. Uyuşturucuyu aldığı kişi ölmüştü. Benim hatam yüzünden McGully tarafından vurulmuştu.

Ah, Naomi. Keşke bana söyleseydin.

SIG Sauer tabancamı kılıfından çıkarıp mutfak masasına koyuyor, şarjörü çıkarıp boşaltıyorum, çıkan bir düzine .357'lik mermiyi sayıyorum.

Bir hafta önce Somerset Lokantası'nda patates kızartması yerken Naomi bana Peter Zell'in yoksunluk krizi yaşadığını, çok sıkıntı çektiğini, bu yüzden ona yardım etmek *zorunda kaldığını* anlattı. Ona yardım etmesinin *zorunlu* olduğunu söyleyip gözlerini kaçırdı, başını öne eğdi.

O zaman her şeyi anlayabilirdim aslında, eğer isteseydim tabii.

"Daha çok şey söyleyebilmek isterdim," diyor Fenton. "Kızın kafasında numune olarak alınacak saç olsaydı morfini uzun süredir kullanıp kullanmadığını da anlayabilirdim."

"Öyle mi?"

Artık dinlemiyorum. Burada, sıradan bir iş arkadaşının, pek

az tanıdığı bir adamın sıkıntı çektiğini görünce kendisini ona yardım etmeye mecbur hisseden bir kız söz konusu. İşte bu kız, eski bir uyuşturucu bağımlısı olarak ailesine istemese de öyle sıkıntılar çektirmiş ki babası onun adını bir polisten duyduğu anda telefonu kapatıyor.

"Yeterince uzun bir saç teli olsaydı, onu birer santimlik parçalara kesip, hepsini ayrı ayrı test edebilmek mümkündü," diyor Fenton, "Bu şekilde hangi ay neyin metabolizmasına yerleştiğini belirlemek mümkündü. Çok ilginç bir işlem aslında."

"Görüşeceğiz," diyorum. "O akşam yemeği de sözüm olsun."

"Evet, Palace," diyor. "Noel civarında mı ısmarlayacaksın?"

Saç testi yapılsaydı ne sonuç alınacaktı biliyorum. Naomi, üç ay önce yeniden uyuşturucuya başlamıştı, geçmişte neyi ne kadar süreyle kullandığını bilmiyorum ama bu son seferinde yaklaşık üç aydır madde kullanıyordu. 3 Ocak, Salı günü, televizyona çıkan Profesör Leonard Tolkin'den herkesle birlikte kötü haberi aldığından bu yana yani... Hemen o gece uyuşturucu kullanmaya yeniden başlamadıysa bile, ertesi gün veya iki gün sonra başladığını tahmin ediyorum.

Mermileri şarjöre dolduruyorum, tabancaya takıp emniyeti kapatıyorum ve tabancayı tekrar kılıfına sokuyorum. Bu egzersizi –şarjörü boşalt, mermileri say, yeniden yerleştir– bu sabah yedi buçukta uyandığımdan beri defalarca tekrarladım.

Peter Zell kendi risk analizini yapıp aylar önce harekete geçti; çarpışma olasılığı aydan aya artarken uyuşturucu önce çekici geldi, denedi, bağımlı oldu ve en sonunda yoksunluk krizine girdi. Oysa Naomi, pek çok başka insan gibi, harekete geçmek için, çarpışma olasılığının resmi olarak kesinleşmesini, yüzde yüze fırlamasını bekledi. Dünyanın her yanında milyonlarca insan uyuşturucuyla uçuşa geçmeyi ve öyle kalmayı tercih etmiş, bunun için de çeşitli uyuşturucular, NyQuil, kahkaha gazı veya hastane malı ağrı kesiciler gibi ne bulurlarsa kapışmışlardı, *uzun vadeli sonuçlar* fikrinin sihirli bir biçimde yok olduğu bir dünyada, terör ve korkuyu unutup saf zevk ayarına geçmişlerdi.

Somerset Lokantası'nda otururken, masada uzanıp Naomi'nin elini elimin içine aldım ve ondan konuşmaya devam etmesini, bana gerçeği anlatmasını, zayıf yönlerini söylemesini istedim. O zamana dönebilsem ona açıkladığı şeyi aslında umursamadığımı, her şeye rağmen ona âşık olduğumu söyler, onun bu durumunu anlayışla karşılardım.

Anlayışla karşılar mıydım acaba?

Babam bana ironi nedir öğretmişti ve buradaki ironi de şuydu: Ekim'de çarpışma olasılığı daha yüzde elliyken, hâlâ insanların umudu varken, Peter Zell'in o aptalca alışkanlığından kurtulmasına yardım eden Naomi Eddes oldu. Ona o kadar iyi yardım etti ki dünyanın sonunun geldiği resmen açıklandığında Zell dayandı ve temiz kalmayı başardı. Oysa bağımlılığı çok daha eski olan, alışkanlığı birtakım soğuk olasılık hesaplarına değil daha köklü şeylere dayanan Naomi, onun kadar güçlü değildi.

Başka bir ironi: Ocak ayının başlarında uyuşturucu madde, özellikle de Naomi'nin istediği türden olanları elde etmek pek kolay değildi. Talep tavan yapmıştı ama yeni yasalar, yeni polislerle birlikte arz sürecinin tüm aşamalarında büyük bir sıkıntı vardı. Fakat Naomi nereye başvuracağını iyi biliyordu. Her akşam Peter'la onun bağımlılık sürecinden kurtulmasını konuştukları için Peter'ın eski arkadaşı J.T.'nin hâlâ bu işle uğraştığını biliyordu; nereden ve nasıl buluyorsa hâlâ morfin bulabiliyordu adam.

Bu yüzden Bow Bog Sokağı'ndaki döküntü eve gitti ve uyuşturucu satın alıp kullanmaya başladı. Peter'ın bundan asla haberi olmadı. Bilenler yalnızca Toussaint ve onun yeni tedarikçisi olan kişiydi.

İşte o kişi – o kişi katilin ta kendisi.

Naomi gecenin karanlığında oda kapısının eşiğinde donup kalmış gibi dururken bana bütün gerçeği anlatmak üzereydi. Yalnızca uyuşturucu bağımlısı olduğunu değil, aynı zamanda sigortalanan şirket gelirleri, sahte tazminat taleplerini de anlatacaktı. *Vakanızda yardımcı olabilecek bir şey aklıma geldi de*, de-

mişti. Yataktan kalksaydım, bileklerini tutsaydım, onu öpseydim ve tekrar yatağa çekseydim hâlâ yaşıyor olacaktı.

Hiç karşılaşmasaydık da hâlâ yaşıyor olacaktı.

Kolumun altında tabancamın ağırlığını hissedebiliyorum ama onu tekrar kılıfından çıkarmıyorum. Tabancam hazır, dolu. Ben de hazırım.

Impala'mla, akan sularla asfaltı ıslanmış ve kararmış dev otoparkta ilerliyorum. Saat 09.23.

Anlamadığım tek şey bu olayın *nedeni*. İnsan neden böyle bir şeye kalkışır acaba, bu kişi neden böyle işler yapıyor?

Arabadan inip hastaneye giriyorum.

Zanlıyı bulmam lazım. Daha da önemlisi, nedenini öğrenmeliyim.

Kalabalık lobide bir sütunun arkasına geçiyorum, olduğumdan kısa görünmek için kamburumu çıkarıyor, yüzümdeki sargıyı bir casus gibi *Monitor* gazetesinin arkasına saklıyorum. Birkaç dakika sonra katilin geldiğini fark ediyorum, kararlı ve uzun adımlarla koridordan geçiyor. Bodrum kattaki acil ve önemli işi için tam zamanında geldi.

Bense aynı koridorda sinirden titreyerek harekete hazır vaziyette, iki büklüm olmuş saklanıyorum.

Aslında adamı harekete geçiren sebep bir bakıma çok açık: Para. Kullanımı yasak madde çalan, sonra satan ve bu yaptıklarını gizlemek için cinayet işleyen herhangi bir kişiyi harekete geçiren hep paradır. Özellikle malın az, talebin yüksek olduğu böyle bir dönemde uyuşturucu satışlarında maliyet-kâr oranı inanılmaz boyutlarda; biri riski üzerine alacak, biri bundan küçük bir servet oluşturacak.

Fakat bu hesap –her nasılsa– yanlış çıkıyor. Bu katil, bu cinayet için yanlış. O kadar risk. Bir cinayet, sonra bir tane daha, sonrası cinayetten de beter, ne uğruna peki, para mı? Tutuklanmayı, idamı, geri kalan kısa hayatı da çöpe atma riskini sadece para uğruna mı göze aldı?

Yakında bu soruların cevabını alacağım. Aşağı inecek, bu işi halledeceğim, sonra da hepsi bitecek. Hepsinin biteceği düşüncesi her yanımı sarıyor, kaçınılmaz, zevksiz, soğuk bir his, gazetemi sıkıca kavrıyorum. Peter'ın –Naomi'nin katili– asansöre biniyor, ben de birkaç saniye sonra merdivenden aşağı iniyorum.

Morg soğuk. Otopsi için yakılan ışıklar kapalı, etraf karanlık ve sakin. Duvarlar gri boyalı. Sanki bir buzdolabı ya da tabutun içine girdim. Soğuk, sessiz morgun kapısından içeri adımımı tam zamanında atıyorum. Erik Littlejohn ile Dr. Fenton tokalaşıyor. Fenton, Littlejohn'a başını hafifçe eğip asık suratla bir selam veriyor.

"Beyefendi."

"Günaydın Doktor. Telefonda bahsettiğim gibi, saat onda bir ziyaretçim var. O zamana kadar memnuniyetle yardımcı olurum."

"Pekâlâ," diyor Fenton. "Teşekkürler."

Littlejohn sakin bir sesle konuşuyor, duyarlı ve ilgili davranıyor. Psikolojik yardım sorumlusu... Altın sarısı sakallı, iri gözlü ve saygın bir havası var. Üzerinde sütlü kahverengi deriden, yeniye benzeyen, güzel bir ceket, kolunda bir altın saat.

Fakat tüm yaptıklarını açıklamak için altın saat, yeni bir ceket, yani para yeterli bir neden değil. Gökyüzünden üstümüze gelen şey ne olursa olsun bunun açıklaması para olamaz.

Kapının hemen yanında fakat kuytu bir noktada bir duvar köşesine gizleniyorum, kapıdan çıkıp koridoru geçince asansöre ulaşılıyor.

Littlejohn başını çeviriyor, Memur McConnell'a hafifçe başını eğip saygıyla selam veriyor. McConnell'ın yakınını kaybetmiş rolü yapması lazım ama aksine asabi görünüyor, herhalde benim talimatlarıma uyma telaşında, etek bluz giymiş, eline siyah, küçük bir çanta almış, saçlarını atkuyruğu yapmak yerine açık bırakmış.

"Günaydın hanımfendi," diyor Peter Zell'in katili. "İsmim

Erik. Dr. Fenton bu sabah burada bulunmamı rica etti. Sanırım bunu siz istemişsiniz."

McConnell büyük bir ciddiyetle başını yukarı aşağı sallıyor ve onun için hazırladığımız kısa konuşmayı yapmaya başlıyor.

"Kocam Dale, çıkıp eski av tüfeğiyle kendini vurdu," diyor McConnell. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Yani, biliyorum da ben düşünüyordum ki..." Cümlesine devam edemeyecekmiş gibi rol yaparak sesini titretiyor ve susuyor. Bense o anda, *tamamdır, çok etkileyici Memur McConnell,* diye düşünüyorum. "Şey, geri kalan zamanımızda yan yana oluruz diye düşünüyordum."

"Yara çok kötü durumda," diyor Dr. Fenton. "Bu yüzden Bayan Taylor'ın kocasının cenazesini göreceği ilk anda sizin de hazır bulunmanızın iyi olacağına karar verdik."

"Elbette," diye mırıldanıyor Littlejohn, "Kesinlikle." Adamı tepeden tırnağa süzüp bir yerinde silah şişkinliği olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Silahı varsa, iyi saklamış olmalı. Bence silahı falan yok.

Littlejohn, McConnell'a büyük bir kibarlıkla gülümsüyor, elini rahatlatmak üzere kadının omzuna koyuyor ve Fenton'a bakıyor.

"Peki, şimdi nerede?" diye anlayışlı bir ses tonuyla soruyor. "Bayan Taylor'ın eşi nerede?"

Midemde bir ağrı. Soluk alma sesim duyulmasın, kendimi kontrol edebileyim diye elimi ağzıma götürüyorum.

"Bu tarafta," diyor Fenton, böylece işin can alıcı noktasına geliyoruz, Fenton onların önüne geçmiş ilerliyor, Littlejohn da kibar bir el işaretiyle sahte dul McConnell'a yol gösteriyor, koridora çıkmak üzere kapıya doğru yani benim tarafıma geliyorlar.

"Cenazeyi burada bir yere yerleştirdik," diyor Dr. Fenton. "Eski şapele."

"Ne?"

Littlejohn duruyor, adımını atıp atmamakta tereddüt ediyor, gözlerinde bir korku ve şaşkınlık ışığı yanıp sönüyor ve benim de

yüreğim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çünkü haklıyım, haklı olduğumu baştan beri biliyorum yine de olanlara inanamıyorum. Adama bakakalıyorum. Bu yumuşak ellerin Peter Zell'in boynunu uzun, siyah bir kemerle yavaşça sıktığını düşünüyorum, elinde bir silahın titrediğini, Naomi'nin iri, siyah gözlerinin onun elinde titreyen silahı gördüğünü...

Bir saniye daha Palace. Bir saniye daha.

"Sanırım yanlışınız var Doktor," diyor Littlejohn sakin bir sesle.

"Hayır, yanlışım yok," diyor doktor asabi ve kendine güvenen bir gülümsemeyle, McConnell'a bakarak. Dr. Fenton bu oyunu zevkle oynuyor gibi. Littlejohn ısrarla itiraz ediyor. Zaten elinden başka ne gelir ki? "Hayır, olamaz, o oda hizmet dışı. Kapısı kilitli."

"Evet," diyorum ve Littlejohn yerinde zıplıyor. Aynı anda neler olduğunu anlayıp sağa sola bakınıyor ve ben tabancamı çekmiş vaziyette kuytu yerimden çıkıyorum. "Anahtarı da sizde. Anahtarı verin, lütfen."

Bana bakıyor, hayret içinde.

"Anahtar nerede, beyefendi?"

"Şey..." Gözlerini kırpıştırıyor, yüzünden kanı çekilmiş gibi sararıyor, gözlerindeki ışık sönüyor. "Odamda."

"Gidip alalım."

McConnell siyah el çantasından silahını çıkarmış. Fenton durmuş bakıyor, yuvarlak gözlük camları arkasındaki gözleri keyifli ışıklar saçıyor.

"Dedektif." Littlejohn bir adım öne çıkıyor, kendini toplamaya çalışıyor ama sesi titreyerek konuşuyor. "Dedektif, neler oluyor bilmiyorum."

"Susun," diyorum. "Susun lütfen."

"Evet, Dedektif Palace, ne düşündüğünüzü bilmiyorum da... eğer..."

Şaşırmış gibi yapması, yakışıklı yüzünü çirkinleştiriyor. Gerçek ortada, bu öyle belli ki; hatta adımı hemen hatırlaması bile

bir işaret; beni bu vakaya bakmaya başladığım, karısını arayıp görüşmek istediğim günden beri biliyor, tanıyor. Sürekli peşimdeydi. Her yerde o vardı. Örneğin Sophia'yı sorularımı geçiştirmeye ikna etti, bu konuyu duymanın babasının sinirlerini bozacağını söylemesi için kandırdı. Beni bile kayınbiraderinin bunalımda olduğunu söyleyerek kandırdı. Ben J.T.Toussaint'le görüşürken, evi dışarıdan izledi. Sonra da, Yüce Meryem aşkına, arabamın lastiklerindeki kar zincirlerini çözdü.

Toussaint'in Bow Bog Sokağı'ndaki evine bir kez daha döndü, orada kalan uyuşturucuları, telefon numaralarını, müşteri listesini bulmaya çalıştı. Ben de aynı şeyler için oraya gittim ama o ne aranacağını bildiği halde ben orada ne olduğunu, neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Fakat o köpek kulübesine bakmayı akıl edemeden önce onu oradan kovaladım.

Bana oynayacağı son bir oyun kalmıştı. O da beni yanlış iz üzerine yönlendirmekti. Bu zalimce bir oyundu, az kalsın da başaracaktı.

Memur McConnell el çantasından kelepçe çıkararak yaklaşıyor ama ben ona beklemesini söylüyorum.

"Neden?" diye soruyor.

Littlejohn hâlâ tabancamın hedefinde. "Önce, olanları bir anlatsın bakalım."

"Affedersiniz ama Dedektif," diyor, "neden bahsettiğinizi anlamadım."

Silahın emniyet mandalını açıyorum. Böyle yalan söylemekte ısrar ederse onu öldürebilirim. Evet, gerçekten yapabilirim bunu.

Fakat konuşuyor, hem de nasıl. Usul usul, yumuşak, dümdüz, ifadesiz bir sesle, konuşurken bana değil, tabancanın namlusuna bakarak anlatıyor hikâyeyi. Zaten bildiğim, tamamını tahmin ettiğim hikâyeyi.

Ekim ayından sonra, Sophia boş reçetelerini erkek kardeşinin çaldığını ve bunlara yazılan ağrı kesici hapları elde etmekte kullandığını fark etti, bunun üzerine kardeşine engel oldu, Peter da şiddetli bir yoksunluk krizine girdi, tam Sophia bu olayın ka-

pandığını düşünürken, Erik Littlejohn, J.T.Toussaint'e gidip ona bir iş teklif etti.

O sıralarda, Maia ile çarpışma olasılığı birdenbire yüzde elliye fırladığından, hastane elemanlarının yarısı işten ayrılmıştı: Birçok eczacı ve eczacı kalfası çalışmayı bırakmış, yerlerine, bir devlet memuriyeti ve bir maaşa sahip olmaktan memnun yenileri gelmişti. Fakat güvenlik görevlileri vardı. Kimi zaman her yerde makineli tüfekli silahlı muhafızlar dolaşırdı; kimi zamansa koğuşların kapıları kilitlenmesin diye araya katlanmış dergiler sokuluyordu. Son model bir mekanik hap kumbarası olan Pyxis, eylülden beri çalışmıyordu ve Concord Hastanesi'ne bakan tamir servisi elemanı ortadan kaybolmuştu.

Psikolojik Yardım sorumlusu işte bu umutsuzluk ve yabanıllık döneminde, güvenilir ve sabit bir figür olarak görevinin başından ayrılmadı. Kasımdan itibaren, hastane eczanesinden, hemşire odalarından, hastaların başucundan çok miktarda ilaç çalmaya başladı. MS Contin, Oxycontin, Oxytocin, Dilaudid, yarısı kullanılmış sıvı morfin torbaları.

Tüm bunları anlatırken, yüzüne doğrulttuğum tabancayı bir kere bile titremiyorum: altın gözleri kapalı, ağzı hafiften aralık, bomboş bir yüz.

"Toussaint'e sürekli olarak ona madde temin edebileceğimi söyledim. Hapları satma riskini üstlenirse, ben de onları bulup getirme riskine gireceğimi anlattım. Riski bölüşecektik, tabii kârı da bölüşecektik."

Para, diye düşünüyorum, şu para denen aptallık. Şu küçük, aşağılık, ruhsuz şey. İki cinayet, toprağa düşen iki ceset, acı çeken insanlar, ilaçlarını bilmeden yarım dozda kullanmak zorunda kalanlar, dünyanın sonu bu kadar yaklaşmışken... Katili baştan ayağa süzüyorum; şaşkınım. Tüm bunları para için yapan bir adam mı bu? Altın saat ve yeni bir deri ceket için mi?

"Tabii sonunda Peter durumu anladı," diyorum.

"Evet," diye fısıltıyla cevap veriyor Littlejohn, "öyle oldu." Başını eğip hafifçe yukarı aşağı sallıyor, üzücü bir doğal afetten, ka-

çınılmaz bir olaydan söz ediyormuş gibi. Sanki biri felç geçirmiş, biri merdivenden düşmüş gibi… "Geçen cumartesi gecesi J.T.'nin evine çıkageldi. Geç bir vakitti. Ben o eve hep geç saatlerde giderdim."

Öfkeyle iç geçirip çenemi sıkıyorum. Peter cumartesi gecesi geç saatte J.T.'nin evindeyse –ki J.T. bana bundan hiç söz etmedi– bunun sebebi uyuşturucu olmalıydı. O akşam Peter, ona destek olan Naomi ile rutin telefon haberleşmesini yaptı, kendisi de ondan gizli uyuşturucu kullanan kıza, uyuşturucu kullanmadığını, buna gayet iyi dayandığını söyledikten sonra kafayı bulmak için J.T.'nin evine gitti. Sonra da gele gele eniştesi çıkageldi ve Peter'ın haberi olmadan yeni bir parti uyuşturucu getirdi.

Herkesin bir yere sıkıştırdığı bir sırrı var.

"Beni elimde bir spor çantasıyla gördü, ona, 'lütfen ama lütfen kardeşin bilmesin,' dedim. Biliyordum ki…" Durup eliyle ağzını kapıyor.

"Onu öldürmen gerektiğini biliyordun."

Başını hafifçe de olsa yukarı aşağı sallıyor.

Haklıydı: Peter, Sophia'ya söylerdi. Aslında hemen ertesi gün, yani 18 Mart Pazar günü bunun için ablasına telefon etti, sonra bir de pazartesi aradı ama ablası telefonu açmadı, bunun üzerine ona bir mektup yazmaya karar verdi ama ne yazacağını bilemedi.

Pazartesi akşamı Erik Littlejohn, *Uzaktaki Soluk Işık* filmine Red River'a gitti çünkü içe dönük sigortacı kayınbiraderinin orada olacağını biliyordu. Gerçekten de ortak arkadaşları J.T.Toussaint'le birlikte oradaydılar. Filmden sonra Peter, J.T.'ye eve kadar yürüyeceğini, onu beklemeyip gitmesini söyledi. Littlejohn için bir fırsattı bu çünkü artık Peter tek başınaydı. Şu işe bakın ki, Erik'le karşılaştılar. Erik, birer bira içelim, dedi ona, geç olmadan önce barışalım.

Orada biralarını içtiler, Erik cebinden küçük bir şişe çıkardı, Peter kendinden geçtiğinde onu sinemadan dışarı sürükledi, bunu kimse fark etmedi, kimse onları umursamadı ve Erik onu McDonald's tuvaletine kadar götürüp astı.

* * *

McConnell zanlıya kelepçeyi takıyor, ben de kolundan yakalayıp asansöre götürüyorum. Fenton da arkamızda. Asansörde hiç konuşmadan yukarı çıkıyoruz. Adli tıp uzmanı, katil ve iki polis...

"Pes yahu," diyor Fenton, McConnell da, "Bence de öyle," diyor.

Ben susuyorum. Littlejohn da susuyor.

Asansör lobide duruyor ve kapılar açılıyor. Lobi kalabalık, kalabalığın içinde bir de ilkokul çağında çocuk var, kanepelerden birinde oturmuş bekliyor ve Littlejohn aniden kaskatı kesiliyor. Ben de öyle.

Littlejohn doktora saat 9.30'da morga gelip yardım edebileceğini ama saat 10'da bir misafir beklediğini söylüyor.

Kyle bize bakıyor, yerinden kalkıyor ve babasını kelepçelenmiş görünce şaşırıyor, gözleri ardına kadar açılıyor ve Littlejohn artık daha fazla dayanamayıp asansörden fırlıyor, o sırada hâlâ kolundan sıkıca tuttuğum için onunla birlikte ben de asansörden fırlıyorum, ikimiz birden yere düşüp yuvarlanmaya başlıyoruz.

McConnell ve Fenton hemen asansörden dışarı çıkıyorlar. Lobi hastalar, doktorlar ve gönüllülerle dolu, biz Littlejohn'la yerde bir sağa bir sola yuvarlanırken haykırarak kenara kaçmaya çalışıyorlar. Littlejohn'un alnı yarılmış, tam ben silah çekerken bana kafa atıyor, çarpışmanın şiddetiyle yaralı gözüme korkunç bir ağrı görüyor, sağlam gözümün önünde yıldızlar uçuşuyor. Adamın üzerine düşüyorum, kurtulmak için çırpınıyor. "Kıpırdama!" diye haykırıyor McConnell. O sırada biri daha bağırmaya başlıyor. Bir çocuk sesi korkuyla, "Durun, durun," diyor. Başımı kaldırıyorum, artık görebiliyorum ve "Peki tamam," diyorum. Çocuk beylik SIG 229 tabancamı kapmış ve yüzüme nişan almış.

"Evlat," diyor McConnell ve kendi silahını çekiyor ama tabancayla ne yapacağını o da bilemediğinden, tedirgin bir halde önce Kyle'a, ardından yerde yatan Littlejohn'la ikimize ve sonra tekrar çocuğa doğru çeviriyor.

"Bırakın onu..." diyor Kyle ağlayıp burnunu çekerek. Onda

OLYMPOS BELGESİZ KAÇAK TEAM

kendi halimi görmeden edemiyorum, ben de bir zamanlar on bir yaşındaydım. "Bırakın onu."

Tanrım.

Tanrım, Palace.

Seni aptal.

Sebep başından beri burnumun ucundaydı, sebep sadece para değil, paranın sağlayabileceği imkânlardı. Böyle bir zamanda bile parayla neler satın alınabilir? Hatta özellikle böyle bir dönemde. Ve şu komik görünüşlü çocuk, ağzı kulaklarında gülümseyen, bir veliaht prens, ilk defa soruşturmaya başladığımın hemen ertesi günü gördüğüm çocuk, bahçedeki çimeni kaplayan bozulmamış kar örtüsü üzerinde dolaşırken gördüğüm çocuk.

Merdivenden üst kattaki oğluna şefkatle seslenerek çabuk hazırlanmasını söylediğinde, çocuğun buz pateninde çok yetenekli olduğunu böbürlenerek söylerken Littlejohn'un gözlerinde o gerekçeyi görmüştüm.

Dünya bu kötü koşullar altındayken, bir baba olsaydım; çocuğumu, yaklaşan büyük beladan korumak için yapabileceğim her şeyi yapmaz mıydım? Neyin nereye düşeceğini yazsak dünya ya yok olacak ya da karanlıkta kalacak, bu adamsa ikinci olasılığın gerçekleşmesi halinde, çocuğunun hayatını korumak, uzatmak için çok kötü şeyler yapmış ve her şeyi yapabilecek birisi işte. Ekim ayı ve sonrasındaki tehlikelerden korumak için.

Hayır, Sophia onun yaptıklarını öğrense polisi aramazdı ama oğlunu da yanına alıp evden ayrılırdı. En azından Erik Littlejohn'un korktuğu buydu. Erik'in düşüncesine göre babanın yaptıklarını, bunun nasıl da önemli olduğunu, yapılmasının ne kadar da gerekli olduğunu anne anlayamayacak ve oğlunu babadan kaçıracaktı. Peki o zaman çocuğu ve karısı her şey olup bittikten sonra ne yapacaktı?

Çocuk hüngür hüngür ağlıyor, Littlejohn'un gözleri de yaşlarla dolu. Fazlasıyla güç bir tutuklama yaparken, profesyonel bir dedektif olarak soğukkanlılığımı, konsantrasyonumu korumayı

başardığımı söylemeyi çok isterdim ama ben de dayanamıyorum, gözyaşları sel olup akıyor yüzümden.

"Silahı ver delikanlı," diyorum. "Silahı bana vermen gerek. Polisim ben."

Sözümü dinliyor. Yanıma kadar gelip silahı elime bırakıyor.

Bodrum kattaki küçük şapel kutularla ağzına kadar dolu.

Tıbbi gereç etiketi taşıyorlar, aslında bazıları için doğru da bu: her kutuda 120 adetten üç kutu enjektör, iki kutu koruyucu yüz maskesi, küçük bir kutu iyot hapı ve tuzlu su solüsyonu. Damar içine verilen serumlar, serum takma setleri. Turnikeler. Termometreler.

Haplar da var, köpek kulübesinde bulduklarımla aynı türden. Hastaneden kaçırıp Toussaint'e götürmeye değecek kadar biriktirmek üzere burada muhafaza altına alınmış.

Yiyecekler var. Beş kutu konserve yiyecek: Dilimlenmiş dana eti, haşlanmış fasulye ve sos. Bu tür şeyler aylar önce süpermarket raflarından kalktı. Ancak karaborsa alabiliyorsunuz; o da yeterli paranız varsa ama kimsenin parası yok. Polislerin bile. Nostaljik bir anı olarak bir kutu Del Monte ananas konservesini havaya kaldırıp ağırlığını hissediyorum elimde, rahatlatıcı, nostaljik geliyor.

Kutuların çoğuysa silah dolu.

Üç adet 21 inç namlulu Mossberg 817 kurmalı av tüfeği.

Thompson M1 makineli tüfek; her biri elli mermilik on kutu 045 kalibrelik mermisiyle birlikte.

Bir Marlin, .30-06 kalibrelik, üstten dürbünlü.

On bir adet Ruger LCP, .380 kalibrelik, on ons gizli taşınabilen otomatik küçük tabanca, bol miktarda mühimmatıyla birlikte.

Binlerce, binlerce, binlerce dolar değerinde silah.

Daha hazırlık yapıyordu. Sonrası için hazırlanıyordu. Gerçi, bu kapısında haç, içinde ise silah kutuları, konserveler, uyuşturucu haplar ve enjektörler olan daracık odaya bakınca insan düşünmüyor değil: Sonrası çoktan başladı aslında.

Kutulardan birinde, büyük bir makyaj aynası veya büyük bir resim çerçevesini koyabileceğiniz uzunluktaki kutuda epey büyük bir arbalet ile dipte bir demet halinde toplanıp bağlanmış on tane alüminyum kısa ok var.

Sanığı arka koltuğa oturtmuş, polis merkezine dönüyoruz. On dakikalık bir yol, benim için yeterli. On dakikada olayın geri kalanını doğru tahmin edip etmediğimi anlayabilirim.

Ondan anlatmasını beklemek yerine ben anlatıyorum, haklı çıkıp çıkmadığımı anlamak için de dikiz aynasından sık sık, Erik Littlejohn'un gözlerine bakıyordum.

Ama haklıyım – haklı olduğumu biliyorum.

Bayan Naomi Eddes ile konuşabilir miyim lütfen?

Telefonda o kibar, yumuşak fakat Naomi'nin tanımadığı ses bunu söyledi önce. Tuhaf gelmiş olmalı; tıpkı benim Peter Zell'in telefonundan Naomi'yi aradığımda olduğu gibi. Bu sefer de onu J.T. Toussaint'in telefonundan bir yabancı arıyordu. Bu telefon numarasını en azından son aylarda çok iyi biliyordu. Bu onun uyuşturucu istediğinde aradığı telefondu.

Karşı taraftaki tanımadığı kişi ona bazı talimatlar veriyordu.

O polisi ara, diyordu tanımadığı ses, yeni arkadaşını, dedektifi ara. Ona kibarca bu işte göz önüne almadığı bir şey varmış gibi rol yap. Bu uyuşturucu cinayeti gibi görünen pis olayın aslında bambaşka bir sebebi olduğunu düşünsün.

Evet başarmıştı. Düşündükçe utançtan kızarıyordum. Kendi yaptığım işe dudak büküyordum.

Demek sigortalanan şirket gelirleri. Sahte tazminat talepleri... Evet, uğruna adam öldürülebilecek bir şeye benziyorlardı. Bir oyun çocuğu gibiydim, fazla heyecanlıydım, önümde bir olta sallandırmışlardı ve acemice zokayı yutmuştum. Avanak gibi aynı yerin etrafında dönüp durmuştum. Sigorta dolandırıcılığı. Tamam işte. Zell'in dosyalarını görmem lazım!

Littlejohn ağzını bile açmıyor. Onun işi bitti. Zaman onun

için bitti. Önünde sadece ölüm var. Fakat o bir şey söylemese de ben haklı olduğumdan eminim.

Kyle hastanede, Dr. Fenton'la birlikte lobide kaldı, Sophia Littlejohn'un gelmesini bekliyorlar. Sophia olayı yeni duydu ve hayatının en zor aylarına başlamak üzere. Gerçi herkes için aynı şey söylenebilir ama onun durumu daha beter.

Littlejohn'a başka bir şey onaylatmama gerek kalmadı. Artık her şeyi açık seçik görüyorum, yine de ister istemez, "Ertesi gün Merrimack'a gelip beklediniz, değil mi?" demekten kendimi alamıyorum.

Warren Caddesi'nde kırmızı ışıkta duruyorum. Aslında arabada tehlikeli bir katil zanlısı varken durmam gerekmez. Yine de ellerim direksiyonda onu on geçe pozisyonunda bekliyorum.

"Bana cevap verin. Ertesi gün, kızın işyerine gidip onu beklediniz mi?

"Evet," diyor fısıldayarak.

"Daha yüksek sesle lütfen."

"Evet."

"Onun bölmesinin önündeki koridorda mı beklediniz?"

"Bir dolapta."

Ellerimle direksiyonu parmaklarımdan kan çekilinceye kadar sıkıyorum. McConnell yan koltuktan tedirgin bir ifadeyle bana bakıyor.

"Dolapta. Sonra, Gompers odasında sarhoş olup diğer herkes de Barley House'a gittiğinde, onun yalnız kalmasından yararlandınız, silahla korkutup arşiv odasına götürdünüz. Böylece dosyaları araştırdığı sanılacaktı. Neden? Beni kandırmak için tabii. İstediğiniz gibi düşünmemi sağlamak için tabii, değil mi?"

"Evet, bir de..."

"Bir de ne?"

McConnell'ın direksiyonu düz tutmam için elini, elimin üstüne koyup direksiyonu idare ettiğini o anda fark ediyorum.

"Size söyleyebilirdi. Eninde sonunda."

Palace, diyerek yatağa oturmuştu. *Bir şey var.*

"Mecburdum," diyor Littlejohn iniltiyle, gözleri yaşlı. "Onu öldürmeye mecburdum."

"Kimse kimseyi öldürmeye mecbur değildir."

"Yakında, onlar da," diyor pencereden dışarıyı seyrederek, "mecbur kalacaklar."

"Garip bir şeyler döndüğünü söylemiştim sana."

Yetişkin Suçlar departmanında McGully, sırtını duvara vermiş, yerde oturuyor. Culverson ise odanın öteki ucunda yine yerde, pantolon paçalarını hafifçe yukarı çekip bağdaş kurmuş. O haliyle bile saygın, ağırbaşlı halinden hiçbir şey eksik değil.

"Eşyalar nerede?" diyorum.

Masalar, bilgisayarlar, telefonlar, çöp kutuları hepsi gitmiş. Yüksek dosya dolapları pencerenin yanındaki yerlerinden alınmış. Zeminde dikdörtgen izleri kalmış sadece. Sigara izmaritleri rengi solmuş eski mavi halının üzerine ölü böcekler gibi dağılmış.

"Söylemiştim sana," diyor McGully bir daha, sesi bomboş odada iç ürpertici bir şekilde yankılanıyor.

Littlejohn Impala'nın arka koltuğunda hâlâ kelepçeli bekliyor, kendisine Memur McConnell bakıcılık yapıyor ve biz gerekli işlemleri yapana kadar isteksiz de olsa Ritchie Michelson'ın da yardımını alıyor. Ben binaya yalnız geldim, Culverson'ı almak için bizim kata çıktım. İşleri onunla birlikte yapmayı istiyorum – onun cinayeti, benim cinayetim. Takım arkadaşıyız.

McGully içtiği sigarayı bitiriyor, izmariti parmakları arasında bükerek öteki izmaritlerin yanına, odanın ortasına fırlatıyor.

"Biliyorlar," diyor Culverson sakin bir sesle. "Biri bir şey biliyor."

"Ne gibi?" diye soruyor McGully.

Fakat Culverson bu soruyu karşılıksız bırakıyor, tam o sırada Şef Ordler içeri giriyor.

"Selam çocuklar," diyor. Üzerinde üniforma yok, yorgun gö-

rünüyor. McGully ve Culverson bulundukları köşelerden başlarını kaldırıp çekinerek ona bakıyorlar. Bense dimdik ayakta topuklarımı birleştiriyor, beklemeye başlıyorum. Otoparkta bir çifte cinayet suçlusunun oturduğu gerçeğinin farkındayım ama nedense, artık bu bana önemsiz geliyor.

"Çocuklar, bu sabahtan başlayarak Concord Polis Merkezi Washington'daki merkezi hükümete bağlandı."

Kimseden çıt çıkmıyor. Ordler'ın sağ kolunun altında bir klasör var, yan tarafında Adalet Bakanlığı damgası görünüyor.

"Merkezi hükümet mi? Bu ne anlama geliyor şimdi?" diyorum.

Culverson başını iki yana sallayıp yavaşça yerinden doğruluyor, elini dostça omzuma atıyor. McGully olduğu yerde bir sigara daha çıkarıp yakıyor.

"Bu ne anlama geliyor şimdi?" diyorum yine. Ordler yere bakarak sözlerine devam ediyor.

"Her şeyi kontrol edecekler, dışarıda daha çok polis dolaşacak. İstersem ve onlar da kabul ederlerse devriye polislerinin çoğunu yerlerinde tutabileceğimi söylüyorlar. Fakat bütün kontrol Adalet Bakanlığı'na geçiyor."

"İyi ama bu ne anlama geliyor?" diye bir kez daha aynı şeyi soruyorum. Bu bizim açımızdan neyi değiştiriyor? Aslında cevap orada: Odamızın boşaltılması anlamına geliyor.

"Soruşturma birimleri kapanıyor. Esasen..."

Culverson'ın elini omzumdan indiriyorum, yüzümü ellerimle kapayıp başımı iki yana sallayarak tekrar Şef Ordler'a bakıyorum.

"...esasen soruşturma birimlerinin, içinde bulunduğumuz şartlarda, görece gereksiz olduğuna inanılıyor."

Konuşmasına devam ediyor ama ben o andan sonrasını dinleyemiyorum, bir süre sonra durup sormak istediğimiz bir şey olup olmadığını soruyor. Öylece yüzüne bakıyoruz, o da bir şeyler mırıldanıyor ve çıkıp gidiyor.

Odadaki kaloriferin ilk defa yanmadığını, odanın soğuk olduğunu fark ediyorum.

"Biliyorlar," diyor Culverson bir kere daha ve ikimiz birden birer kukla gibi başımızı çevirip ona bakıyoruz.

"Daha bir şeyleri bilebilmeleri için bir haftadan fazla zaman var," diyorum. "9 Nisan, diye biliyordum."

Başını iki yana sallayarak, "Erkenden öğrenmişler," diyor.

"Neyi?" diye soruyor McGully. Culverson da, "Biri o lanet şeyin nereye çarpacağını biliyor," diyor.

Impala'nın McConnell'ın oturduğu ön kapısını açıyorum. "E, ne oldu?" diye soruyor. Uzun bir süre susuyorum. Bir elim arabanın kaputunda McConnell'a bakarak bekliyorum. Sonra boynumu uzatıp arka koltuktaki zanlıya bakıyorum. Bakışlarını bana dikmiş, koltuğa çökmüş durumda. Michelson ise kaputa oturmuş elindeki kısalmış sigarayı içiyor: Tıpkı kız kardeşimin o gün otoparktaki haline benziyor.

"Henry? Bir şey mi oldu?"

"Bir şey yok," diyorum. "Hiçbir şey olmadı. Hadi işimize bakalım, onu içeri alalım."

McConnell'la Michelson ve ben zanlıyı arka koltuktan alıp garaja çıkarıyoruz. Fırça Saçlılar ve birkaç eski memur, hâlâ garaja gelip giden eski tamirci Halburton bizi seyrediyor. Elleri kelepçeli, şık deri ceketli Littlejohn'u yürütmeye başlıyoruz. Garajı zanlının işlemlerinin yapılacağı bodrum kata beton bir merdiven bağlıyor. Yakalanan fail polis arabasından indirildikten sonra bodrum kattaki işlemler için nöbetçi polislere teslim edilir.

"Sedyeci?" diyor Michelson. "Ne oluyor?"

Bir elimle zanlının kolunu tutmuş, olduğum yerde kalakalıyorum. Hâlâ üzerinde etek bluz olan McConnell'a biri hayranlık dolu bir ıslık çalıyor; o da sıkı bir küfürle cevap veriyor.

Bu merdivenlerden yankesicileri, bir keresinde kundakçılık yaptığından şüphelenilen birini, sayısını unuttuğum sarhoşu indirdim. Fakat daha önce bir cinayet zanlısını hiç indirmedim.

Üstelik çifte cinayet zanlısı.

Fakat hiçbir heyecanım kalmadı; sanki duygularım uyuştu. Annem görse gurur duyardı diye düşünüyorum ama bu bile duygularımı harekete geçirmiyor. Naomi de herhalde benimle gurur duyardı. İkisi de yok artık. Zaten altı ay sonra burası da yok olacak. Her şey küle, hiçliğe dönüşecek.

Yeniden yürümeye başlıyorum, hep birlikte merdivenlere doğru gidiyoruz. Dedektifin, yakaladığı suçluyu getirme sahnesi. Başımda bir zonklama.

Normalde sonraki aşamalarda şunlar olur: nöbetçi polis memurları zanlının sorumluluğunu devralır, onu alt kata indirirler. Bodrum katta zanlının parmak izi alınır, hakları yüzüne karşı hatırlatılır. Daha sonra üst araması yapılır, fotoğrafı çekilir, ceplerinden çıkanlar kayda geçirilip etiketlenir. Hukuki yardım alma hakkı olduğu bildirilir; fakat Erik Littlejohn gibi zenginler bu hakkı kullanmak yerine kendilerine özel avukat tutarlar ve bunun için de kendilerine fırsat tanınır.

Bu beton merdivenin en son basamağı, aslında kirli bir tuvalet zemininde bir cesedin bulunmasıyla başlayan ve adalete teslimle biten uzun ve karmaşık bir yolculuğun sonunda gelinen yer. Tabii normal şartlar altında.

Merdivene ulaşmadan önce biraz daha oyalanıyoruz. Michelson tekrar, "Sedyeci?" diyor ve McConnell da, "Palace?" diyor.

Sadece on yedi, on sekiz yaşlarında görünen o iki genç polise Littlejohn'u teslim ettikten sonra neler olacağını bilemiyorum; ellerini zanlıyı aşağıya indirmek üzere uzatmış bekleyen bu gençlerin duygusuz bakan gözlerinde hiçbir ışık yok.

Ceza usul hükümleri, sosyal güvenlik yasasında yapılan değişiklikler ve ona bağlı olarak değişen eyalet yasalarıyla birkaç kez yenilendi. Yönetmeliklerin en son halini açıkçası ben de bilmiyorum. Şef Ordler'ın az önce elinde tuttuğu klasörde ne var? Dedektiflerin soruşturma yapmalarının askıya alınmasından başka ne gibi yeni şartlar getirildi?

Cinayet zanlısını bu aşamaya kadar getirdim ama bundan

BELGESİZ KAKTÜS TEAM

sonra ona ne olacağı sorusu kafamı kurcalayıp duruyor. Aslında Tanrı'nın adını vererek yemin edebilirim ki, bu aşamaya kadar getirebileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Ama şimdi –yani– başka ne seçenek var ki? Asıl soru bu.

Erik Littlejohn'la bakışıyoruz; "Üzgünüm," diyorum ve onu genç polislere teslim ediyorum.

KAPANIŞ

11 Nisan, Pazartesi

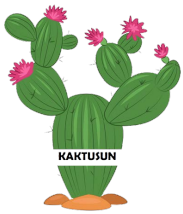
Sağ Açıklık 19 27 43.9

Deklinasyon 35 32 16

Uzanım 92.4

Delta: 2.705 Astro-birim

ORION BELGESEL KAOS TEAM



New Castle, New Hampshire'ın güneşli kaldırımlarında on vitesli bisikletimle ilerleyerek Salamander Sokağı'nı arıyorum. Güneş tepede bulutların arasında bir görünüp bir kayboluyor ve tuz kokulu, ılık bir rüzgâr esiyor. Ne olursa olsun diyerek sağ yöne dönüyor ve yan sokaklardan birinden sahile doğru iniyorum.

New Castle, turizm mevsimi olmaması nedeniyle kapanmış sıra sıra hediyelik eşya, dondurma dükkânı, posta ofisi ve yerel tarih derneğiyle küçük ve sevimli bir yaz şehri. Sahil kenarında birkaç yüz metre uzunluğunda tahta bir yolu bile var. Ayrıca kum tepelerinin arasından sahile inen birkaç mutlu insan da görülebiliyor. El ele tutuşan yaşlı bir çift, futbol topunu oğluna fırlatan bir anne, büyük bir uçurtmayı havalandırabilmek için koşan bir genç.

Sahilin diğer tarafındaki bir patika kasaba meydanına geri dönüyor, meydandaki yeşil çimenlerin ortasında koyu renkli ahşap bir kameriye, festival süsleri ve Amerikan bayraklarıyla donatılmış. Görünüşe göre dün akşam küçük bir kutlama yapılmış ve muhtemelen bu akşam da bir kutlama olacak. Buralı insanlardan birkaçı meydana doğru ilerliyor, kimileri çalgı aletlerini çıkarıyor, birbirleriyle konuşuyor ve el sıkışıyorlardı. On vites-

li bisikletimi etrafı kâğıt tabaklarla ve mutlu karınca sıralarını kendine doğru çeken tamamı yenmemiş kek parçalarıyla çevrili, taşma noktasına gelmiş bir çöp tenekesine zincirliyorum.

Dün akşam Concord'da bir geçit töreni vardı, ayrıca, Merrimack'ta bir tekneden fırlatılan havai fişekler vilayet binasının altın kubbesi etrafında muhteşem biçimlerde patladılar. Maia'nın Endonezya'ya çarpacağını artık biliyoruz. Yüzde yüz kesinlikle çarpışma noktasını söylemiyorlar veya söyleyemiyorlar ama Endonezya takımadaları civarında Boni Körfezi'nin doğusunda bir yer olacak. Çarpışmanın gerçekleşeceği yere en yakın doğu sınırı dört bin kilometre mesafede olan Pakistan, asteroiti gökyüzünde patlatma iddiasını, Amerika ise buna karşı çıkışını tekrarlıyor.

Bu arada Amerika'da ülke çapında geçit törenleri, havai fişek gösterileri ve kutlamalar yapılıyor. Dallas'ın dışındaki bir banliyö alışveriş merkezinde yağmayı takip eden silahlı çatışma, isyan çıkmasına neden oldu ve altı kişi öldü. Jacksonville, Florida'da ve Richmond, Indiana'da da benzer olaylar meydana geldi. Green Bay, Wisconsin'daki bir Home Depot mağazasında on dokuz kişi öldü.

Salamander Caddesi, dört numara herhangi bir enstitünün merkezi gibi görünmüyor. Cape Cod tarzı, tek bir ailenin ikamet edebileceği küçük bir ev. Eski ahşap duvarları pastel maviye boyanmış. Giriş kapısının önünde tuzlu esintiyi hissedebileceğim kadar da kıyıya yakın.

Kapıya bakan fazlasıyla yaşlı kadına, "Günaydın hanımefendi," diyorum. "Ben Dedektif Henry Palace." Aslında bu doğru değil artık. "Özür dilerim, adım Henry Palace. Burası Open Vista Enstitüsü mü?"

Yaşlı kadın sessizce geri dönüp eve giriyor. Onu takip edip ne istediğimi söylüyorum. En sonunda konuşuyor.

Peter Zell hakkında, "Çok garip biriydi, değil mi?" diyor. Sesi hiç beklemediğim kadar güçlü ve anlaşılır.

"Aslında onunla hiç tanışmadım."

"Yani, öyle biriydi."

Bu vaka hakkında, yani sigortacının ölümünden önce üzerinde uğraştığı tazminat talepleri hakkında biraz daha bir şeyler öğrenmenin zararı dokunmayacağını düşündüm. Bana tahsis edilen Impala'yı iade etmek zorunda olduğum için annemin eski Schwinn'ini kaçırarak, buraya bisikletle geldim. Otoban üzerindeki terk edilmiş Donkin' Donut'da öğle yemeği için verdiğim molayı da hesaba katarsak yolculuğum beş saatin biraz üzerinde sürdü.

"Garip biriydi. Aslında buraya gelmesine hiç gerek yoktu."

"Niye?"

"Çünkü." Kahve sehpasının üzerinde ikimizin ortasında duran getirdiğim dosyayı işaret ediyor. Büyük bir zarfta duran üç parça kâğıt: bir tazminat talebi, bir poliçe ve ek dokümanların özeti. "Bana daha önceden telefonda soramayacağı hiçbir şey sormadı."

Adı Veronica Talley'di. Dosyalarda kendisinin ve vefat etmiş kocasının imzaları var. Bayan Talley'nin gözleri oyuncak bebek gibi küçük, siyah ve boncuk gibi. Oturma odası küçük ve düzenli, duvarlarda deniz kabuğu ve narin su yosunu natürmortları var. Buranın herhangi bir enstitünün merkezi olduğuna dair hâlâ hiçbir kanıt göremiyorum.

"Hanımefendi, anladığım kadarıyla kocanız intihar etti."

"Evet. Kendini astı. Banyoda. Şeyde..." Tedirgin olmuş gibi görünüyor. "Neydi adı? Suyun aktığı yer?"

"Duş başlığı mı hanımefendi?"

"Evet. Kusuruma bakmayın. Yaşlandım."

"Başınız sağ olsun."

"Üzülmeyin. Bana bunu yapacağını söylemişti. Su kıyısında yürüyüş yapmamı, yengeçlerle konuşmamı, geri döndüğümde banyoda ölü olacağını söylemişti. Böyle de oldu."

Burnunu çekiyor, sert bakışlı küçük gözleriyle beni tartıyor. Aramızdaki sehpada duran kâğıtları okumuş olduğum için Ber-

nard Talley'nin ölümünün karısına kişisel olarak bir milyon dolar ve gerçekten böyle bir şey varsa Open Vista Enstitüsü'ne de üç milyon dolar kazandırdığını biliyorum. Zell üç hafta önce burayı ziyaret ettikten sonra tazminat talebini onaylayıp parayı yollamış ama sonra geri dönüp takip etmeyi planlıyormuş gibi dosyayı açık bırakmış.

"Siz de biraz ona benziyorsunuz, değil mi?"

"Affedersiniz, anlamadım?"

"Siz de buraya gelen arkadaşınıza benziyorsunuz. O da aynı yere oturmuştu."

"Daha önce söylediğim gibi hanımefendi. Bay Zell'i hiç tanımadım."

"Yine de ona benziyorsunuz."

Arkadaki mutfak penceresi üzerinde rüzgâr çanları asılı. Bir an sessizce durup çanların ince kristal gibi sesini dinliyorum.

"Hanımefendi? Bana bu Enstitü'den bahseder misiniz? Bütün o paranın nereye gideceğini bilmek istiyorum."

"Arkadaşınızın bilmek istediği şey de buydu."

"Öyle mi?"

"Yasadışı bir kurum değil. Kâr amacı gütmeyen ve kayıtlı bir kurumuz. 501(c)3, her ne deniliyorsa işte.

"Tabii."

Başka hiçbir şey söylemiyor. Rüzgâr çanlarının yine sesi geliyor, sonra geçit töreni müziği, çardaktan gelen tuba ve trompet sesleri artıyor.

"Bayan Talley, mecbur kalırsam bunu başka şekillerde de öğrenebilirim fakat sizin anlatmanız daha iyi olur."

İçini çekiyor, ayağa kalkıp odadan çıkıyor. Bir yere gideceğimizi, orada anlatacağını umarak takip ediyorum çünkü blöf yapıyorum aslında, herhangi bir şey öğrenmemin hiçbir yolu yok. Artık yok.

Paranın büyük bir kısmının titanyuma gittiği anlaşılıyor.

"Mühendis değilim," diyor Bayan Talley. "Bernard mühendis-

ti. Bu şeyin tasarımını o yaptı. Fakat içeriğini birlikte seçtik, materyalleri birlikte ısmarladık. Mayıs ayında başlamıştık, en kötü senaryonun gerçekten mümkün olduğu açığa çıkar çıkmaz."

Garajdaki çalışma masası üzerinde çapı bir bir buçuk metre kadar olan sade bir metal küre duruyor. Bayan Talley dış kabuğunun titanyumdan olduğunu söylüyor fakat sadece dış kısmı böyle: İçinde Bay Talley'nin tasarladığı gibi birkaç kat alüminyumdan oluşan termal kaplama katmanları da var. Bay Talley uzun yıllar boyunca uçak mühendisliği yapmış, bu kürenin kozmik radyasyona ve atmosfer hasarı sonucu oluşacak zararlara dirençli olduğuna ve ayrıca Dünya yörüngesinde kalabileceğine eminmiş.

"Yörüngede ne kadar kalabilir?"

Gülümsüyor, geldiğimden beri ilk defa.

"İnsanlığın onu geri getirecek kadar toparlanacağı vakte kadar."

Kürenin içinde dikkatli biçimde yerleştirilmiş bir dizi DVD, çizimler, cam dolaplar içine yerleştirilmiş gazeteler ve çeşitli materyallerin örnekleri bulunuyor. "Tuzlu su, bir parça kil, insan kanı," diyor Bayan Talley. "Kocam akıllı bir adamdı. Akıllı bir adam."

Birkaç dakika boyunca küçük uydunun içerisindeki eşyalara bakıyorum, bir araya gelmesi bile garip görünen nesneleri çeviriyorum, her şeyi elimde tutuyor, başımı yukarı aşağı sallıyorum. İnsan ırkı, insan tarihi küçük bir küre içerisinde duruyor. Koleksiyonu bir araya getirirlerken fırlatmayı yapabilmek için küçük bir özel havacılık şirketiyle iletişime geçmiş ve haziran ayı için tarih almışlar fakat sonra paraları bitmiş. Tazminat talebi bu yüzdenmiş, intihar da. Bayan Talley, fırlatmanın planlanan tarihte yapabileceğini söylüyor.

"Pekâlâ, kapsüle ne eklemek istersiniz?"

"Hiçbir şey," diyorum. "Niye bunu sordunuz?"

"Diğer adam istemişti de."

"Bay Zell mi? İçine bir şey mi koymak istedi?"

"İçine bir şey koydu." Bir araya toplanmış nesnelere doğru uzanıyor, aralarından masum bir zarf çıkarıyor. İnce, küçük ve katlanmış. Orada olduğunu bile fark etmemişim. "Aslını söylemek gerekirse, bu yüzden geldiğini düşünüyorum. Tazminat talebimizi yerinde incelemek için geldiği iddiasında bulundu fakat ona zaten her şeyi anlatmıştım. Buna rağmen yine de geldi. Bu küçük kaset bandı ile geldi ve ağzında geveleyerek bunu yerleştirip yerleştiremeyeceğini sordu."

"İzin verir misiniz?"

Omuz silkiyor. "Sizin arkadaşınız."

Küçük zarfı alıyor, sallayarak içindekini çıkarıyorum: Bir mikro kaset bandı. Eskiden telesekreter mesajlarını kaydetmek, patron emirlerini iletmek için kullanılanlara benziyor.

"İçinde ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

Kasete bakıyorum. Bunu çalabilecek bir aygıt bulmanın zor olabilir ama yine de bunu başarabilirim. Emniyetteki depolarda birkaç eski telesekreter cihazı var. Hâlâ orada olabilirler, Memur McConnell birini benim için çıkarabilir. Veya bir rehin dükkânı bulabilirim veya belki de Manchester'da her hafta düzenlenen büyük bitpazarları gibi açık marketlerde kaseti çalabilecek bir şey olabilir. Önemli bir şey olmasa da sadece sesini duymak bile ilginç olur.

Bayan Talley ayakta, başını sanki bir kuş gibi eğmiş beni izliyor. Küçük kaset avucumun içindeyken elim sanki bir dev eliymiş gibi iri duruyor.

"Peki, hanımefendi," diyorum. Kaseti zarfa geri koyup kapsülün arka kısmına yerleştiriyorum. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Peki."

Beni kapıya kadar geçirip arkamdan el sallıyor. "Basamaklara dikkat et. Arkadaşının çıkarken ayağı kaydı, yüzünü çok sert çarpmıştı."

* * *

New Castle'ın şenlikçilerle dolu yeşil meydanında duran bisikletimin zincirini çıkarıp eve gitmek üzere yola koyuluyorum. Geçit yürüyüşünün neşeli sesleri, önce bir müzik kutusundan gelir gibi azalıyor, sonra tamamen kesiliyor.

90. otoyolda emniyet şeridini takip ederek ilerliyorum, serin esinti pantolon paçalarımdan ve paltomun kollarından içeri giriyor; yoldan ara sıra geçen posta arabaları ve resmi araçlar esintiyi güçlendiriyor. Önceki cuma günü posta dağıtımını Beyaz Saray'da düzenlenen epey büyük bir seremoniyle durdurmalarına karşın özel şirketler hâlâ paket teslimatına devam ediyorlar; FedEx sürücüleri pompalı tüfeklerle donatıldı. Concord Emniyet Teşkilatı'ndan maaşımın yüzde seksen beşine denk gelen bir emekli maaşıyla emekli olmayı kabul ettim. Toplamda devriye polisi olarak bir sene, üç ay on gün, ağır suç masasında dedektif olarak ise üç ay yirmi gün hizmet verdim.

Bisikletimi I-90'ın ortasındaki çift sarı çizgili orta şerit boyunca sürüyorum.

Daha sonra ne olacağını o kadar da çok düşünmemek lazım, gerçekten.

Eve ancak gece yarısında ulaşabilmeme karşın beni bekliyor, verandada tabure olarak kullandığım ters çevrilmiş süt kasalarından birinin üzerinde oturmuş: kız kardeşimin üzerinde uzun bir etek ve açık renkli kot ceket var, American Spirits sigarasının güçlü ve acı bir kokusu burnumda. Houdini diğer süt kasasının ardından kem gözlerle ona bakıyor. Titreyerek dişlerini gösteriyor, sanki görünmez olduğunu düşünüyor.

"Tanrı aşkına," diyorum ve bisikleti verandaya çıkan merdivenlerin oradaki toprak alana bırakarak aceleyle yanına gidiyorum. Kucaklaşıp gülmeye başlıyoruz. Başını göğsümdeki kemiklere doğru bastırıyorum.

"Seni gidi adi," diyorum kucaklaşmamız bitince.

"Üzgünüm Henry, gerçekten üzgünüm," diyor o da.

Daha fazla bir şey demesine gerek yok. İtiraf anlamında bu

kadarını duymam yeterli. Ta en başından beri, yani kocasını tahliye ettirmesinde yardımcı olmam için gözyaşlarıyla yalvardığında ne yaptığının farkındaydı.

"Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, bu son yaptıklarında beni akıllılığınla etkiledin. Benimle öyle bir oynadın ki — babamızın eskiden bununla ilgili bir sözü vardı hani maymun oynatmak gibi bir şey.

"Bilmiyorum Henry."

"Elbette biliyorsun. Oyun ve maymunlar hakkında bir espriydi."

"Daha altı yaşındaydım. Hiçbir sözünü hatırlamıyorum."

Sigarasının kalan filtre kısmını verandadan dışarı atıp yeni bir sigara çıkarıyor. Refleks olarak arka arkaya sigara içmesi karşısında kaşlarımı çatıyorum, o da refleks olarak babasıymış gibi davranışım karşısında gözlerini deviriyor. Eski alışkanlıklar. Houdini çekingenlikle havlıyor ve burnuyla süt kutusunun altından beni dürtüyor. Memur McConnell köpeğin kıvırcık bişon türünden olduğu konusunda beni bilgilendirmişti ama ben onu hâlâ bir kaniş olarak görmeyi seviyorum.

"Pekâlâ, ama bana söylemen lazım. Ne öğrenmen gerekiyordu? New Hampshire Ulusal Muhafızları'na giderken farkında olmadan hangi bilgiyi sana sağlayacaktım?"

"Bu ülkede bir yerde gizli bir proje yürütülüyor," diye başlıyor Nico, yavaşça yüzünü başka tarafa çeviriyor. "Ve bu gözümüzün önünde olmayacak. Olabileceğini düşündüğümüz yerlerin bazılarını eledik. Şimdiki hedefimiz projenin yürütüldüğü bu masum görünüşlü tesisi bulmak."

"Biz derken?"

"Bunu sana söyleyemem. Ancak elimizde bilgiler var..."

"Bilgiyi nereden edindiniz?"

"Sana söyleyemem."

"Hadi ama Nico."

Alacakaranlık Kuşağı'ndaymış gibiyim. Küçük kız karde-

şimle eskiden olduğu gibi, son dondurma için, ya da dedemin arabasını aşırması yüzünden çıkan kavgalarından birini ediyoruz sanki. Ancak bu sefer kavganın konusu akıl almaz bir jeopolitik komplo.

"O yerde bu projeyi korumak için belli bir seviyede güvenlik önlemleri vardır."

"Hadi ama, bunun insanları Ay'a götürecek bir roket olduğuna inanmıyorsun ya."

"Şey," diyor sigarasından bir nefes çekerek, "bazılarımız buna inanıyor."

Ağzım açık kalıyor, bu olayın ne kadar derinlere kök saldığı, kardeşimin ne yaptığı, neden benden özür dilediği... Hepsi şimdi kafama dank ediyor. Ona, kız kardeşime tekrar bakıyorum. Gözüme artık farklı görünmeye başladı. Annemize sandığımdan daha az benziyor, artık daha zayıf, gözleri çökmüş ve ciddi. Yüzünü yumuşatan bebek tombulluğundan eser yok.

Nico, Peter, Naomi, Erik... Hepsi sır saklıyor, herkes değişiyor. Maia, iki yüz seksen milyon mil uzaklıktan bizi etkiliyor.

"Derek avanağın biriydi, değil mi? Sen işin iç yüzünü biliyordun ancak kocan Ay'a kaçacağımızı zannediyordu."

"O öyle zannetmeliydi. Üsse doğru ATV'sini kullanırken bir amacı olmalıydı. Ancak gerçek amacı bilmeyecekti. Güvenilir biri değildi çünkü. Hiç değildi, biliyorsun."

"Fazlasıyla aptaldı."

Cevap vermiyor. Yüzünde kararlı bir ifade, gözlerinde o tanıdık, soğuk bakış var, meydandaki katı dincilerin bakışı gibi, eğlence olsun diye sarhoş olup olay çıkaran Fırça Saçlı genç polislerin en kötüsü gibi... Tüm olanların gerçekliğinden kaçan koyu inançlılar gibi...

"Bu bahsettiğin belli bir düzeydeki güvenlik, eğer aradığın tesiste gerçekten olsaydı Derek'i kelepçeli bir şekilde mi bulurdum?"

"Hayır. Onu ölü bulurdun."

Sesi soğuk ve acımasız. Yabancı biriyle konuşuyorum sanki.

"Ve onu gönderirken tehlikeyi göze alacak kişi olduğunu biliyordun. O bilmiyordu ama sen biliyordun."

"Henry, onunla evlenirken bunu biliyordum."

Nico uzaklara bakıp sigarasından bir nefes çekiyor. Ben yerimde titriyordum. Derek'e olanlar yüzünden bile, kız kardeşimin dahil olduğu bilimkurgu çılgınlığından bile, istemeden bunun bir parçası olmamdan bile değil bu. Titriyorum. Çünkü buraya kadar. Nico bu akşam uçakla havalandıktan sonra onu bir daha göremeyeceğim. Burada köpekle baş başa bekleyip duracağız.

"Tek söyleyebileceğim şey, buna değerdi."

"Bunu nasıl söylersin?" Hikâyenin son kısmını da hatırlıyorum, acemice düzenlenmiş hapishane kaçışını, Derek'in arkada bırakılıp ölüme terk edilişini. Harcanabilirdi. Feda edilebilirdi. Bisikletimi alıp omzuma atıyorum, Nico'nun yanından geçip evin kapısına doğru yürüyorum.

"Şey, bekle. Ne aradığımızı bilmek istemiyor musun?"

"Kalsın, sağ ol."

"Çünkü buna değerdi."

Benden bu kadar. Öfkeli bile değilim, sadece çok yorgunum. Bütün gün bisiklet sürdüm. Bacaklarım ağrıyor. Yarın ne yapacağım konusunda emin değilim ama artık çok. Dünya dönmeye devam ediyor.

"Bana güvenmelisin," diyor Nico arkamdan. Evin kapısındayım şimdi, kapı açık, Houdini peşimden geliyor. "Hepsi buna değerdi."

Duruyor, dönüp ona bakıyorum.

"Umut bu," diyor kardeşim.

"Aaa," diyorum. "Umut demek. Tamam."

Kapıyı kapatıyorum.



Teşekkürler

Harvard-Smithsonian Astrofizk Merkezi, Küçük Gezegenler Merkezi Direktörü Dr. Tim Spahr'a,

Adli tıp patologu Dr. Cynthia Gardner'a,

Concord Emniyet Teşiklatı'na, özellikle polis memurları Joseph Wright ile Craig Leveques'e

Şerif Andrew Winters'a

New Hampshire başsavcı yardımcısı Jeff Strelzin'a,

Loyola Üniversitesi, Maryland'den Steve Walters'a,

New York Times'tan Binyamin Applebaum'a

Dr. Judy Greene'e

Akamai Technologies'den David Belson'a,

Dr. Nora Osman ve Dr. Mark Pomeranz'a,

Jason ve Jane ve Doogie ve Dave ve Brett ve Mary Ellen ve Nicole ve Eric ve Quirk Books'un öteki çalışanlarına,

Molly Lyons ve Joelle Delbourgo'a,

İlk okuyucularım Nick Tamarkin, Erik Jackson ve Laura Gutin'e,

(Wylie (köpek)) ve Michael Hyman'a,

Ve Diana, Rosalie, Isaac ve Milly'ye çok, çok, çok teşekkürler.

Eski NASA astronotu ve asteroit uzmanı Rusty Schweickart beni bu kitabı yazmamam bunun yerine çok daha olası bir senaryo olarak kıyametten daha küçük fakat yine de yıkıcı etkisi olan bir senaryoyu yazmam konusunda uyardı. Onun bu talebini karşılayamadım ama kendisinin B612 Foundation'daki (www.B612Foundation.org) çalışmalarını ziyaret etmelerini herkese öneririm.

